JAY ASHER

13 LÝ DO TẠI SAO?

Tiểu thuyết

"Sự tinh tế và lôi cuốn trong cách kể chuyện của Jay Asher sẽ khiến bạn không muốn ngừng đọc"

BV Công ty Sách Bách Việt

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Table of Contents

13 Lý do vì sao

Tác giả: **Jay Asher**

Dịch giả: **Diệu Hằng**

Kích thước: **15x20cm**

Số trang: **366**

Giá bìa: **77.000đ**

Nhà xuất bản: **NXB Lao Động**

Ngày xuất bản: **09/2011**

Type: **Mèo Samy**

Ebook: **Mèo Samy**

Nguồn Ebook: **STENT Forum**

Giới Thiệu

Từ trường trở về nhà, Clay Jesen phát hiện một bưu kiện kỳ lạ đề tên mình nằm trước hiên nhà. Bên trong cậu phát hiện những cuộn băng cassette ghi âm giọng nói của Hannah Baker - bạn học cùng lớp và là cô gái Clay thầm mến. Hannah đã tự sát hai tuần trước đó.

Hannah giải thích rằng có mười ba lý do khiến cô ấy quyết định chấm dứt cuộc sống của mình. Clay là một trong những lý do đó. Nếu cậu ấy nghe những cuốn băng, cậu ấy sẽ hiểu vì sao.

Clay đã trải qua cả một đêm đi khắp thị trấn theo chỉ dẫn của Hannah. Cậu trở thành người đầu tiên chứng kiến nỗi đau của Hannah và khám phá được một sự thật về bản thân mình - một sự thật mà cậu không bao giờ muốn đối diện…

Mục Lục

Băng 7: Mặt A

Băng 7: Mặt B

Ngày Hôm Sau Sau Khi Gửi Đi Những Cuộn Băng

Mở Đầu

Thưa quý khách?", cô nhân viên bưu điện nhắc lại. "Quý khách muốn chuyển bưu phẩm này trong thời gian bao lâu ạ?"

Tôi day mạnh hai ngón tay lên lông mày trái. Nhịp tim trở nên nhanh hơn.

Tôi nói: "Điều đó không quan trọng".

Cô nhân viên cầm gói hàng. Chiếc hộp đựng giày đó đã được đặt ở hiên nhà tôi cách đây chưa đầy hai mươi tư tiếng; giờ nó đã được gói lại trong một chiếc túi giấy màu nâu có dây buộc kín y như khi tôi nhận được nó. Nhưng giờ địa chỉ ghi trên đó là một cái tên mới. Cái tên tiếp theo trong danh sách của Hannah Baker.

"Một tá của Baker", tôi lầm bầm. Rồi tôi cảm thấy rùng mình khi nghĩ đến nó.

"Xin lỗi?"

Tôi lắc đầu hỏi: "Bao nhiêu tiền vậy cô?"

Cô nhân viên bưu điện đặt chiếc hộp lên một chiếc đệm cao su rồi bấm một loạt số trên bàn phím.

Tôi đặt cốc cà phê lấy từ trạm xăng lên quầy thu ngân và liếc nhìn qua màn hình máy tính. Tôi lôi từ

ví ra ít tiền giấy và móc thêm mấy đồng xu trong túi rồi đặt số tiền của mình lên quầy thanh toán.

"Tôi nghĩ là cốc cà phê này vẫn chưa phát huy tác dụng đâu", cô ta nói.

"Quý khách đang để thừa một đô la đấy."

Tôi vơ lại số tiền thừa, rồi dụi mạnh hai mắt để đẩy lui cơn buồn ngủ. Cốc cà phê nhạt dần khiến tôi thấy khó nuốt hơn khi nhấp từng hớp một. Nhưng tôi cần phải tỉnh táo bằng bất cứ giá nào.

Hoặc có thể không tỉnh được nhưng có lẽ đó là cách tốt nhất để trải qua cái ngày nửa ngủ nửa tỉnh thế này. Có lẽ đó là cách duy nhất để trải qua ngày hôm nay.

"Bưu phẩm của quý khách sẽ tới địa chỉ này vào ngày mai", cô nhân viên nói. "Hoặc có thể là ngày kia." Rồi cô thả chiếc hộp vào cái xe đẩy phía sau lưng mình.

Đáng lẽ tôi nên đợi cho tới khi tan học. Đáng lẽ tôi nên cho Jenny một ngày bình yên cuối cùng.

Dù cô ta không đáng nhận được điều đó.

Ngày mai hoặc ngày kia, khi cô ta trở về nhà, cô ta sẽ thấy một bưu kiện ở trước cửa. Nếu bố mẹ cô ta hay ai khác nhận nó trước, có lẽ cô ta sẽ thấy nó ở trên giường mình. Và cô ta sẽ hồi hộp, háo hức giống như tôi trước đó. Một gói hàng không có địa chỉ người gửi? Lẽ nào họ quên hay đó là do chủ ý? Biết đâu đó là từ một người hâm mộ bí mật thì sao?

"Quý khách có muốn lấy biên lai không ạ?" Cô nhân viên hỏi. Tôi lắc đầu.

Chiếc máy in nhỏ lách cách in ra một tấm biên lai. Tôi nhìn cô ấy xé nó dọc theo miếng nhựa có răng cưa. Rồi thả vào sọt rác.

Chỉ có duy nhất một cái bưu điện trong thị trấn này. Tôi tự hỏi liệu có phải chính cô nhân viên này cũng từng giúp những người khác trong danh sách những người đã nhận được bưu kiện này trước tôi không. Liệu họ có giữ lại những tấm biên lai ấy như là một kỷ vật buồn không? Nhét chúng trong ngăn kéo để đồ lót? Hay ghim chúng lên chiếc bảng nhớ?

Tôi suýt nữa đã định xin lại tấm biên lai. Tôi suýt đã nói: "Xin lỗi, tôi lấy nó được chứ?". Như để làm vật kỷ niệm.

Nhưng nếu tôi muốn một thứ để nhớ thì tôi đã có thể sao chép những cuộn băng này hoặc giữ lại tấm bản đồ ấy. Nhưng tôi không bao giờ muốn nghe lại những cuốn băng đó nữa, cho dù giọng nói của cô ấy sẽ không bao giờ xa rời tâm trí tôi. Và những ngôi nhà những con phố, ngôi trường trung học sẽ luôn ở đó để nhắc tôi nhớ tới cô ấy.

Giờ thì nó đã ở ngoài tầm kiểm soát của tôi rồi. Gói hàng đó đang trên đường chuyển đi. Tôi rời khỏi bưu điện mà không lấy biên lai.

Đầu tôi vẫn vang lên tiếng đập thình thịch sâu trong lông mày trái. Mọi thứ tôi nuốt vào đều có vị chua và càng đến gần trường học, tôi càng như sắp gục ngã.

Tôi muốn ngã quỵ xuống lối đi này và gieo mình vào bụi cây trường xuân.

Bởi vì bụi cây ở ngay phía ngã rẽ trên lối đi bộ, sau bãi đỗ xe của trường. Ngã rẽ cắt ngang trước bãi cỏ của tòa nhà chính. Nó dẫn qua lối cửa trước nơi rẽ vào một hành lang với những lối đi uốn khúc nằm giữa các dãy tủ có khóa và các phòng học ở cả hai bên, cuối cùng dẫn vào một cánh cửa luôn luôn mở cho tiết học đầu tiên.

Ở phía đầu căn phòng ấy, đối diện với các học sinh sẽ là chiếc bàn của thầy Porter. Thầy sẽ là

người cuối cùng nhận được một gói hàng không có địa chỉ người gửi. Và ở giữa căn phòng ấy về phía bên trái có một chiếc bàn, chiếc bàn của Hannah Baker.

Ngày Hôm Qua

Một Giờ Sau Khi Tan Học

Bưu kiện có kích cỡ hộp đựng giày được đặt dựa vào một góc cửa trước.

Cửa trước nhà tôi chỉ có một cái khe nhỏ để lùa thư vào, còn bất cứ thứ gì dày hơn một cái bánh xà phòng đều phải để ở ngoài. Mảnh giấy ghi vội đề trên phần địa chỉ của bưu kiện là gửi tới Clay Jessen, vì thế tôi liền nhặt nó lên và mang vào trong nhà.

Tôi mang gói bưu kiện vào trong bếp và đặt lên mặt kệ. Tôi mở ngăn tủ đựng đồ tạp nham và lôi ra một cái kéo. Rồi tôi đi một đường kéo vòng quanh gói hàng và nâng nắp mở nó ra. Bên trong cái hộp giày ấy là một ống tuýp được cuốn giấy bọc màu xanh. Tôi tháo giấy bọc và phát hiện bảy cuộn băng cát-xét.

Mỗi cuộn băng có một con số được sơn màu xanh sẫm phía trên góc phải, có lẽ là sơn móng tay. Mỗi mặt của nó lại có một số riêng. Số 1 và 2 trên cuộn băng thứ nhất, 3 và 4 trên băng tiếp theo, 5 và 6, cứ như vậy. Cuộn băng cuối cùng có số 13 ghi trên một mặt, nhưng mặt sau không có gì.

Ai gửi cho tôi một cái hộp giày đầy băng ghi âm thế này? Giờ chẳng còn ai nghe băng cát-xét nữa cả. Tôi làm cách nào để nghe được chúng đây?

Ngoài ga-ra! Cái đài ở trên chiếc bàn làm mộc. Bố tôi đã mua nó ở một khu hàng bãi với giá gần như cho không. Nó đã cũ nên ông cũng chẳng quan tâm việc nó có bị phủ đầy bụi và mạng nhện giăng. Và tốt hơn hết là nó bật được băng.

Kéo một chiếc ghế đẩu ra trước chiếc bàn làm mộc, tôi vứt ba lô xuống sàn rồi ngồi xuống. Tôi nhấn nút PLAY. Cửa đài bằng nhựa mở ra dễ dàng và tôi đưa cuộn băng đầu tiên vào.

Băng 1: Mặt A

Xin chào các chàng trai và các cô gái. Hannah Baker đây. Còn sống và ở trong băng cát-xét.

Tôi không tin được.

Không ràng buộc gì. Không diễn lại. Và lần này tuyệt đối không đòi hỏi gì.

Không, tôi không thể tin được. Hannah Baker đã tự sát rồi mà.

Tôi hy vọng rằng bạn đã sẵn sàng, bởi vì tôi sắp kể cho bạn nghe về cuộc đời của tôi. Cụ thể hơn là lý do tại sao cuộc đời tôi kết thúc. Và nếu bạn đang nghe những cuộn băng này thì bạn chính là một trong những lí do đó.

Cái gì cơ? Không thể nào!

Tôi sẽ không nói cuộn băng nào sẽ đưa bạn bước vào câu chuyện này.

Nhưng đừng sợ, nếu bạn đã nhận được chiếc hộp nhỏ đáng yêu này thì tên bạn sẽ xuất hiện... Tôi xin hứa.

Tại sao một cô gái đã chết có thể nói dối chứ?

Này! Điều đó nghe thật buồn cười. Tại sao một cô gái đã chết có thể nói dối? Câu trả lời là: Bởi vì cô ta không thể đứng lên được(1).

Đây có phải là một kiểu chúc thư của người tự tử không?

Cứ cười đi.

Ồ, thế mà tôi đã nghĩ là nó thật buồn cười đấy.

Trước khi Hannah chết, cô ấy đã ghi âm lại đống băng này. Tại sao chứ?

Các quy tắc khá là đơn giản. Chỉ có hai quy tắc thôi. Quy tắc thứ nhất: Bạn nghe nó. Quy tắc thứ hai: Bạn bỏ qua nó và đưa cho người tiếp theo. Hy vọng rằng quy tắc thứ hai sẽ không dễ dàng với bạn.

"Con đang mở cái gì vậy?"

"Mẹ!"

Tôi giật lấy cái đài, nhấn mấy cái nút cùng một lúc.

"Mẹ, mẹ làm con sợ", tôi nói. "Không có gì đâu ạ, chỉ là một đề án nghiên cứu ở trường thôi."

Đó là câu trả lời chống chế của tôi với mọi thứ. Về nhà muộn ư? Đề án nghiên cứu ở trường. Cần thêm tiền tiêu vặt ư? Đề án nghiên cứu ở trường. Và giờ là những cuộn băng ghi âm của một cô gái. Một cô gái mà hai tuần trước đã nuốt một vốc đầy thuốc để tự tự.

Đề án nghiên cứu của trường.

"Mẹ có thể nghe nó không?" Bà đề nghị.

"Nó không phải là của con", tôi nói. Chân di mũi giày xuống sàn bê tông.

"Con đang giúp đỡ một người bạn. Là môn lịch sử tẻ nhạt."

"Ồ, con thật tốt bụng", mẹ nói. Mẹ với qua vai tôi và nâng đống giẻ bẩn lên, một trong những tấm vải kẻ ca rô cũ của tôi phủ lên giấu đống băng ghi âm ở bên dưới. Rồi mẹ hôn lên trán tôi. "Mẹ sẽ để con được yên tĩnh."

Tôi đợi cho đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại rồi mới đặt ngón tay lên nút PLAY. Từ ngón tay, bàn tay, cánh tay đến cổ tôi đều mang một cảm giác trống rỗng. Tôi không còn đủ sức để nhấn một cái nút trên chiếc đài.

Tôi nhặt tấm vải kẻ ca rô và bọc nó bên ngoài cái hộp giày để che đi tầm nhìn của mình. Lần đầu tiên tôi nhấn nút PLAY một cách dễ dàng. Dễ như bỡn. Vì tôi không hề mảy may ý thức gì về những điều tôi sắp được nghe.

Nhưng lần này, đó là một trong những điều kinh hãi nhất mà tôi từng làm.

Tôi vặn nhỏ âm lượng và nhấn nút PLAY.

Thứ nhất: Bạn nghe nó. Quy tắc thứ hai: Bạn bỏ qua nó và đưa cho người tiếp theo. Hi vọng điều thứ hai sẽ không dễ dàng với bạn.

Khi bạn đã nghe hết toàn bộ mười ba mặt băng - bởi vì mỗi mặt là một câu chuyện - hãy tua lại từ đầu những cuộn băng này trước khi bỏ chúng trở lại hộp và chuyển chúng cho người được kể đến sau câu chuyện của bạn. Và nếu bạn là số mười ba may mắn, bạn có thể đem những cuộn băng này đến thẳng địa ngục. Tùy thuộc vào tôn giáo của bạn mà có thể tôi sẽ gặp bạn ở nơi ấy.

Trong trường hợp bạn liều lĩnh phá vỡ các quy tắc trên, hãy hiểu rằng tôi đã làm bản sao những cuộn băng này. Những bản sao đó sẽ được tung ra một cách rộng rãi nếu bưu kiện này không được chuyển qua tất cả các bạn.

Đây không phải là một quyết định nhất thời không tính toán trước. Đừng bắt tôi phải thừa nhận... một lần nữa.

Không. Cô ấy không thể nào nghĩ ra chuyện này được.

Bạn đang bị theo dõi đấy.

Dạ dày tôi quặn lên, sẵn sàng nôn mửa nếu tôi cho phép. Gần chỗ tôi ngồi có một cái xô nhựa được úp trên chiếc ghế để chân. Nếu muốn thì chỉ cần sải hai bước chân là tôi có thể với lấy tay cầm và nôn vào đó.

Tôi hầu như không biết gì về Hannah Baker. Ý tôi là, tôi muốn biết. Tôi muốn biết về cô ấy nhiều hơn cơ hội mà tôi đã có. Suốt mùa hè, chúng tôi làm việc cùng nhau ở rạp chiếu phim. Và trước đó không lâu, trong một bữa tiệc, chuyện của chúng tôi đã có chút tiến triển, nhưng chưa bao giờ có dịp tiến xa hơn. Và không phải chỉ một lần. Tôi cho điều đó là hiển nhiên đối với cô ấy. Không phải chỉ một lần.

Những cuộn băng này không nên có mặt ở đây. Không phải dành cho tôi.

Chắc hẳn đã có điều gì đó nhầm lẫn ở đây.

Hay đây là một trò đùa kinh khủng.

Tôi lôi cái thùng rác ngang qua sàn nhà. Mặc dù tôi vừa kiểm tra nó xong nhưng tôi vẫn kiểm tra lại phần vỏ bọc thêm một lần nữa. Địa chỉ để gửi trả lại phải có ở đâu đó. Có thể tôi mới chỉ lướt qua nó thôi.

Những cuộn băng của Hannah Baker tự tử đang được gửi truyền đi quanh thị trấn. Chắc là ai đó đã sao chép chúng rồi gửi cho tôi một bản để trêu đùa. Ngày mai khi đến trường sẽ có người hoặc nhìn tôi với vẻ cười nhạo, hoặc nhìn ra chỗ khác cười một cách tự mãn. Khi đó tôi sẽ biết là ai.

Và sau đó thì sao? Sau đó tôi sẽ làm gì? Tôi không biết nữa.

Tôi quên mất. Nếu bạn có tên trong danh sách của tôi bạn sẽ nhận được một tấm bản đồ.

Tấm giấy gói rơi xuống trở lại thùng rác.

Tôi có tên trong danh sách đó.

Vài tuần trước, chỉ vài ngày trước khi Hannah uống thuốc tự tử, có ai đó đã nhét một cái phong bì qua lỗ thông khí trên tủ đựng đồ của tôi ở trường. Bên ngoài chiếc phong bì có ghi: HÃY GIỮ CÁI NÀY - BẠN SẼ CẦN ĐẾN NÓ bằng bút dạ màu đỏ. Bên trong là một bản đồ thành phố được gấp lại. Khoảng một tá các ngôi sao màu đỏ được đánh dấu ở các khu vực khác nhau xung quanh thành phố.

Ở trường tiểu học, chúng tôi đã dùng những con dấu tương tự như thế này dành cho những bản đồ thương mại để học về các hướng bắc, nam, đông, tây. Những con số nhỏ xíu màu xanh da trời được đánh rải rác xung quanh tấm bản đồ đánh đấu những cái tên của các địa điểm kinh doanh thương mại được liệt kê ở bên lề.

Tôi đã giữ tấm bản đồ của Hannah trong ba lô. Vì tôi định sẽ đem nó đi quanh trường để hỏi xem có ai có một cái bản đồ khác như thế không. Và để xem liệu có ai biết về ý nghĩa của tấm bản đồ ấy không. Nhưng suốt thời gian qua, nó đã bị nhét bên dưới đống sách giáo khoa và vở bài tập rồi tôi hoàn toàn quên mất nó.

Cho đến tận lúc này.

Xuyên suốt những cuộn băng này, tôi sẽ nhắc đến một vài địa điểm xung quanh thành phố đáng yêu của chúng ta để bạn đến thăm chúng. Tôi không thể bắt bạn đến đó, nhưng nếu bạn muốn hiểu nội tình sâu hơn một chút thì chỉ cần đi theo những ngôi sao ấy. Hoặc chỉ cần vứt những tấm bản đồ đó đi nếu muốn và tôi sẽ không bao giờ biết đâu.

Khi nghe giọng nói của Hannah qua cái đài bụi bặm này, tôi cảm thấy sức nặng của chiếc ba lô đang đè lên chân mình. Đâu đó dưới đáy ba lô là tấm bản đồ của cô ấy.

Hoặc có thể tôi sẽ biết. Tôi thực sự không chắc chắn lắm về toàn bộ những chuyện liên quan đến cái chết. Nhưng ai biết được, có lẽ tôi đang đứng đằng sau bạn ngay lúc này đây.

Tôi cúi người về trước, chống khuỷu tay lên chiếc bàn làm mộc. Úp mặt vào lòng bàn tay rồi để những ngón tay mình trượt dần vào mái tóc ẩm ướt.

Tôi xin lỗi. Điều này thật không công bằng. Sẵn sàng chưa anh Foley?

Justin Foley. Một sinh viên năm cuối. Anh ta là nụ hôn đầu tiên của Hannah.

Nhưng tại sao tôi lại biết điều đó nhỉ?

Justin anh yêu, anh đã là nụ hôn đầu tiên của em. Là cái nắm tay đầu tiên của em. Nhưng anh chẳng hơn gì một gã trai tầm thường. Và em không có ý coi thường anh. Đã có điều gì đó ở anh khiến em thấy mình cần phải trở thành bạn gái của anh. Cho đến hôm nay em vẫn không biết chính xác điều đó là gì. Nhưng nó đã hiện hữu... và mạnh mẽ một cách đáng kinh ngạc.

Anh không biết điều này, nhưng hai năm trước, khi mà em còn là một học sinh năm thứ nhất ở trường và anh học năm thứ hai, em đã từng đi khắp nơi theo anh. Vào kì học thứ sáu, em làm việc trong văn phòng của trường, bởi vậy em biết tất cả các thành viên trong lớp của anh. Thậm chí em còn chép cả lịch học của anh, em tin chắc là em vẫn giữ nó ở đâu đây. Và nếu họ có nhìn thấy nó trong đồ đạc của em thì có lẽ họ cũng chẳng mảy may nghĩ rằng em thích anh hay em có liên quan gì đến anh. Nhưng có phải vậy không?

Đối với em thì đúng là như vậy. Em quay lại quá khứ đã có với anh để tìm một lời giới thiệu cho câu chuyện của em. Và đây thật sự là điểm khởi đầu cho câu chuyện của em.

Vậy tôi ở vị trí nào trong cái danh sách này, trong số những câu chuyện này?

Thứ hai? Thứ ba? Liệu mọi chuyện có tiếp tục tồi tệ nữa không? Cô ấy đã nói rằng con số mười ba may mắn có thể mang những cuốn băng này xuống thẳng địa ngục.

Khi anh nghe hết những cuốn băng này, Justin, em hy vọng anh sẽ hiểu vai trò của anh trong toàn bộ câu chuyện. Bởi đến bây giờ, dường như anh chỉ đóng một vai trò nhỏ nhưng quan trọng. Mọi thứ đến phút cuối đều có ý nghĩa cả.

Sự phản bội là một trong những cảm giác tồi tệ nhất.

Em biết anh không cố ý làm em đau khổ. Thực tế là hầu hết những gì anh đang nghe có thể chẳng mấy ý nghĩa với những điều anh đã làm - những điều anh đã thực sự làm.

Tôi đã làm gì hả Hannah? Bởi vì tôi thật sự không biết mình đã làm gì. Nếu đó chính là buổi tối mà tôi đang nghĩ đến thì nó chỉ là một buổi tối kỳ lạ đối với tôi cũng như đối với cậu mà thôi. Có thể là hơn thế nữa, bởi vì tôi vẫn không hiểu chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vào tối hôm ấy.

Ngôi sao màu đỏ đầu tiên của chúng ta có thể tìm thấy được ở C - 4. Hãy đưa ngón tay anh lên C và kéo nó xuống số 4. Đúng thế đấy, giống như trò Tàu Chiến Lớn vậy. Khi anh nghe cuộn băng này và theo hướng dẫn của em, anh nên đi tới đó. Gia đình em chỉ sống trong ngôi nhà đó trong một thời gian ngắn, vào mùa hè trước khi em bước vào năm thứ nhất. Nhưng đó là nơi mà em và gia đình đã sống khi lần đầu tiên tới thị trấn này.

Và đó cũng là nơi em trông thấy anh lần đầu tiên, Justin ạ. Có lẽ anh sẽ nhớ ra. Anh đang yêu cô bạn Kat của em. Còn hai tháng nữa mới đến năm học và Kat là người duy nhất mà em biết bởi vì cô ấy sống ở bên cạnh nhà em. Cô ấy kể với em rằng anh là tất cả đối với cô ấy trong suốt năm học trước. Không phải theo nghĩa đen - chỉ là việc anh nhìn chằm chằm và tình cờ đâm sầm vào cô ấy ở hành lang lớp học.

Anh muốn nói đó là sự tình cờ, phải không?

Kat kể với em rằng cuối buổi khiêu vũ ở trường, anh rốt cục cũng đã có dũng khí để làm điều gì đó hơn là việc nhìn chằm chằm và đâm sầm vào cô ấy. Hai người đã cùng nhảy át cả các điệu valse chậm. Và ngay sau đó, cô ấy nói với em rằng cô ấy sẽ cho anh hôn cô ấy. Nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời cô ấy.

Thật là vinh hạnh làm sao!

Những câu chuyện này chắc hẳn là rất tồi tệ. Thật sự tồi tệ. Đó là lý do duy nhất để những cuốn băng này đang được truyền từ người này sang người khác. Quá đáng sợ.

Sao bạn lại muốn gửi cho người khác những cuộn băng để trách cứ về vụ tự tử của bạn cơ chứ? Bạn sẽ không làm thế đâu. Nhưng Hannah lại muốn tất cả chúng tôi - những người có tên trong danh sách phải nghe những gì cô ấy nói. Và chúng tôi sẽ phải làm những gì cô ấy bảo, tiếp tục chuyển đi các cuộn băng để có thể giữ cho những cuộn băng này không lọt vào tay những người không có tên trong danh sách đó.

"Danh sách đó." Nghe như một câu lạc bộ bí mật vậy. Một câu lạc bộ được chọn lọc riêng. Và vì một vài lý do nào đó mà tôi có tên trong cái danh sách ấy.

Em muốn biết mặt anh, Justin ạ, bởi vậy chúng em đã gọi điện cho anh từ nhà của em và bảo anh đến đó. Chúng em gọi điện từ nhà em bởi vì Kat không muốn anh biết nơi cô ấy ở... À mà, không hẳn vậy.... mặc dù nhà cô ấy ngay cạnh nhà em.

Anh đang chơi bóng - em không biết đó là bóng rổ hay bóng chày, hay bóng gì - Nhưng anh đã không thể đến sớm được mà đến muộn hơn. Vì thế chúng em phải đợi anh.

Rất nhiều người trong chúng tôi đã chơi bóng rổ vào mùa hè ấy với hy vọng được lên hạng thành JV(2) vì chúng tôi mới là học sinh năm thứ nhất. Justin chỉ là học sinh năm hai nhưng vị trí trong đội hình chính thức đại điện của trường đã đợi anh ta. Vì thế mà rất nhiều đứa trong bọn tôi chơi bóng với Justin với hy vọng nâng cao được kỹ thuật chơi trong mùa hè ấy. Một vài đứa đã thực hiện được mong muốn đó.

Trong khi những đứa thiếu may mắn hơn đã không lên hạng được.

Chúng em nói trước bệ cửa sổ và nói chuyện hàng giờ đồng hồ liền, hoàn toàn bất ngờ khi anh và một người bạn của anh đi bộ ngược con phố đến. Chào Zach!

Zach ư? Zach Dempsey? Lần duy nhất tôi nhìn thấy Zach tuy chỉ trong giây lát là cùng với Hannah trong buổi tối đầu tiên tôi gặp cô ấy.

Hai con phố giao nhau ngay phía trước ngôi nhà cũ của em giống như hình chữ T ngược, vì vậy mà khi anh đi bộ ngược con phố là hướng về phía bọn em.

Chờ chút. Tôi cần phải suy nghĩ đã.

Tôi miết vụn một vết sơn nhỏ màu da cam đã khô trên cái bàn làm mộc. Tại sao tôi lại nghe những thứ này chứ? Ý tôi là, tại sao tôi lại để mình bị cuốn theo câu chuyện này? Tại sao không lôi tuột cuộn băng ra khỏi cái đài và quẳng cả cái hộp đựng vào thùng rác chứ?

Tôi nuốt khan nước bọt một cách khó nhọc. Nước mắt cay xè hai khóe mắt.

Bởi vì đó là giọng nói của Hannah. Giọng nói mà tôi đã nghĩ mình sẽ chẳng còn bao giờ được nghe lại nữa. Tôi không thể vứt nó đi được.

Và cũng bởi vì các quy tắc lúc đầu nữa. Tôi nhìn chiếc hộp giày giấu bên dưới tấm vải kẻ ca rô. Hannah nói cô ấy đã sao những cuốn băng này. Nhưng nếu cô ấy không làm thế thì sao? Có lẽ nếu những cuốn băng này dừng lại, nếu tôi không chuyển chúng đi tiếp, đúng thế. Nó sẽ kết thúc. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra, nếu có điều gì trong những cuộn băng này có thể làm tôi bị tổn thương thì sao? Nếu nó không phải là một trò đùa thì sao? Và rồi loạt băng thứ hai sẽ được tung ra. Đó là điều cô ấy đã nói. Mọi người sẽ nghe được mọi chuyện trong các cuộn băng này.

Vết sơn tróc giống như một miếng vảy bong ra từ vết thương.

Ai là người sẵn sàng thử nghiệm trò lừa của cô ấy đây?

Anh đã bước qua rãnh nước và đặt một chân lên bãi cỏ. Bố em quen để vòi tưới hoạt động cả buổi sáng bởi vậy mà bãi cỏ đó luôn trong tình trạng ẩm ướt khiến anh bị trượt chân và ngã nhào về phía trước. Anh bạn Zach của anh thì vẫn đang chăm chăm về phía cửa sổ, cố gắng nhìn cho rõ người bạn mới của Kat - và thế là anh ta bị vấp rồi ngã đè lên người bạn của mình.

Anh đẩy anh ta ra và đứng dậy. Anh ta cũng đứng dậy, cả hai người nhìn nhau, phân vân không biết làm gì. Và quyết định của anh là? Anh chạy quay lại con đường trong khi Kat và em phá lên cười như điên bên trong khung cửa sổ.

Tôi nhớ ra rồi. Kat nghĩ rằng chuyện đó thật khôi hài. Cô ấy đã kể cho tôi nghe trong bữa tiệc chia tay của cô ấy vào mùa hè đó.

Bữa tiệc ấy là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hannah Baker.

Chúa ơi. Tôi đã nghĩ rằng cô ấy thật quá xinh đẹp và giống như làn gió mới ở thị trấn này, đó là điều thật sự ấn tượng với tôi. Đứng trước bạn khác giới, đặc biệt là càng về sau, lưỡi tôi cứ luôn xoắn lại như bị thắt nút, thậm chí một cậu hướng đạo sinh cũng sẽ phải chào thua không gỡ được cái nút thắt ấy. Nhưng với cô ấy, tôi có chút mới mẻ và khá khẩm hơn là hình ảnh một anh chàng học sinh trung học năm thứ nhất.

Kat chuyển đi trước khi năm học bắt đầu và em đã phải lòng người con trai mà cô ấy bỏ lại đằng sau. Cũng không mất quá nhiều thời gian để chàng trai đó bắt đầu thể hiện sự quan tâm đối với em. Điều này xảy ra có lẽ bởi em đã luôn quanh quẩn bên cạnh anh.

Chúng mình không học chung một lớp nào cả, nhưng ít nhất phòng học của cả hai vào các tiết 1, 4, 5 luôn gần sát nhau. Tiết 5 luôn là khoảng thời gian dài lê thê nên thỉnh thoảng em cũng không đến phòng bên cạnh đợi cho tới khi anh ra khỏi lớp học, nhưng ít nhất thì ở tiết 1 và 4 phòng học chúng mình chung một dãy hành lang.

Trong bữa tiệc của Kat, mọi người đều tập trung ở ngoài sân dù trời đang lạnh. Có lẽ đó là một buổi tối lạnh nhất của mùa hè năm ấy. Và tôi hiển nhiên để quên áo khoác ở nhà.

Sau một thời gian, em cố gắng để nói câu xin chào với anh. Và sau đó, anh cũng đã chào lại em. Rồi một hôm, em đi bên cạnh anh mà không nói một lời nào. Em biết anh không thể yên lặng trước tình huống đó và thế là dẫn đến cuộc nói chuyện đầu tiên của chúng ta.

Không, điều đó không đúng. Tôi để quên áo khoác ở nhà bởi vì tôi đã muốn mọi người thấy cái áo sơ mi mới của mình.

Tôi thật ngốc nghếch làm sao!

"Này!" Anh lên tiếng. "Em không định nói xin chào hay sao?"

Em mỉm cười, hít vào một hơi, rồi quay lại. "Tại sao em nên làm điều đó?"

"Bởi vì em luôn luôn nói xin chào."

Em hỏi tại sao anh lại hy vọng em làm điều đó. Em nói rằng có lẽ anh chẳng biết gì về em cả.

Ở bữa tiệc của Kat, tôi cúi xuống để thắt dây giày trong suốt cuộc nói chuyện với Hannah Baker. Nhưng tôi đã không thể thắt dây cái đôi giày ngu ngốc của mình với những ngón tay run rẩy vì lạnh.

Hannah đã tốt bụng đề nghị thắt dây giày giúp tôi. Nhưng dĩ nhiên, tôi không để cô ấy làm thế. Mà thay vào đó, Tôi đợi cho tới khi Zach ngồi vào nói chuyện cùng rồi lẻn vào trong để xả nước ấm vào tay cho hết lạnh.

Thật là ngượng.

Trước đây em từng hỏi mẹ làm cách nào để có được sự chú ý của một chàng trai, mẹ đã nói: "Hãy chơi khó cậu ta". Đó chính là điều em đã làm. Và em khá chắc chắn về hiệu quả của nó. Anh bắt đầu loanh quanh gần lớp học để đợi em.

Có lẽ phải mất đến mấy tuần nhưng rồi cuối cùng anh cũng hỏi xin số điện thoại của em. Em đã biết anh sẽ làm vậy, nên em đã luyện đọc nó thật to và rõ ràng. Tỏ ra hết sức bình tĩnh và tự tin như thể không hề quan tâm gì đến chuyện ấy cả. Như thể em đã cho số điện thoại như thế hàng trăm lần mỗi ngày vậy.

Đúng là những chàng trai ở trường cũ đã hỏi xin số điện thoại của em. Nhưng ở ngôi trường mới này thì anh là người đầu tiên.

Không. Không hoàn toàn vậy. Nhưng trên thực tế anh là người đầu tiên có được số điện thoại của em.

Điều đó không có nghĩa là trước đây em không muốn cho ai số điện thoại. Chỉ là em thận trọng mà thôi. Thị trấn mới. Trường học mới. Và lần này, em sẽ kiểm soát cách mọi người nhìn nhận em. Xét cho cùng thì chúng ta mấy khi có cơ hội lần thứ hai chứ?

Justin ạ, trước anh, bất cứ người nào xin số điện thoại và được em đọc chính xác đến tận con số cuối cùng thì ngay sau đó em lại lo sợ và bấn loạn...

Tôi cố nhấc cái ba lô lên đùi mình và mở khóa kéo ngăn đựng lớn nhất ra.

Em đã rất hồi hộp khi quan sát anh viết lại số điện thoại của em. Thật may mắn là anh đang rất bồn chồn nên không nhận ra. Rốt cuộc em cũng phát âm chính xác được con số cuối cùng! Em mỉm

cười thật tươi.

Trong khi đấy, bàn tay anh đang run rẩy tệ đến nỗi em đã nghĩ rằng anh sắp sửa làm cho con số ấy xoắn lại mất. Và em không muốn để điều đó xảy ra.

Tôi lôi tấm bản đồ của cô ấy ra và trải nó trên chiếc bàn làm mộc.

Em chỉ vào con số mà anh đang viết và nói: "Đó là số 7 đấy".

"Số 7 mà."

Tôi dùng một cái thước kẻ gỗ để trải phẳng các nếp gấp.

"À vâng, chỉ cần anh biết nó là số 7 là được."

"Anh biết mà", anh nói. Nhưng anh viết nguệch ngoạc con số 7 nên nó cứ nghiêng ngả.

Em kéo tay áo lên định lau mồ hôi trên trán anh... một điều mà mẹ em chắc chắn sẽ không bao giờ làm cả. Nhưng ơn trời, em đã không làm điều đó. Anh có lẽ sẽ không bao giờ dám hỏi xin số điện thoại của một cô gái nào khác thêm lần nữa mất.

Qua cánh cửa bên cửa gara. Mẹ đang gọi tên tôi. Tôi vặn nhỏ âm lượng, sẵn sàng nhấn nút STOP nếu cánh cửa mở ra.

"Dạ?"

Ngay khi em về đến nhà, anh đã gọi đến rồi. Đã hai lần như thế.

"Mẹ muốn để con làm việc tiếp", mẹ nói, "Nhưng mẹ muốn biết liệu con có muốn ăn tối với mọi người không".

Mẹ em hỏi anh là ai và em đã nói chúng mình học cùng lớp với nhau. Có lẽ anh chỉ gọi điện để hỏi bài tập về nhà thôi. Và mẹ nói rằng anh cũng nói với bà như thế.

Tôi nhìn xuống cái ngôi sao màu đỏ đầu tiên. C-4. Tôi biết chỗ đó. Nhưng tôi có nên đến đó không?

Em không thể tin được điều đó. Justin, anh đã nói dối mẹ em.

Vậy mà tại sao em lại thấy vui đến thế?

"Không mẹ ạ", tôi nói. "Con sẽ đến nhà bạn con. Để làm đề án của cậu ấy."

Bởi vì lời nói dối của chúng mình ăn khớp nhau. Nó là một tín hiệu.

"Được thôi", mẹ nói. "Mẹ để phần thức ăn cho con trong tủ lạnh và con có thể hâm nóng nó lên sau."

Mẹ em hỏi chúng mình học chung với nhau lớp nào và em nói là lớp Toán, điều này không hẳn là nói dối. Chúng mình đều học Toán. Chỉ là không học cùng nhau thôi. Và không cùng một giáo trình học.

"Tốt", mẹ nói. "Cậu ta cũng nói với mẹ như thế."

Em buộc tội mẹ đã không tin tưởng cô con gái của mình và giật lấy mảnh giấy ghi số điện thoại của anh từ tay mẹ, rồi chạy thẳng lên gác.

Tôi sẽ đến chỗ đó. Đến ngôi sao đầu tiên. Nhưng trước đó, khi nghe hết mặt băng này, tôi sẽ đến nhà Tony.

Tony chưa bao giờ nâng cấp cái máy nghe nhạc trong xe ô tô cả, vì thế mà cậu ấy vẫn dùng máy nghe băng. Như cậu ta nói, bằng cách này cậu có thể điều khiển được âm nhạc. Nếu cậu ấy cho ai đó đi nhờ xe và họ mang theo máy nghe nhạc riêng của họ thì thật quá tệ. Cậu ta sẽ bảo họ: "Định dạng không tương thích".

Khi anh trả lời điện thoại, em nói: Justin hả? Hannah đây. Mẹ em bảo anh gọi để hỏi về môn Toán học."

Tony lái một chiếc Mustang cũ kỹ được thừa kế lại từ anh trai, anh cậu thì được thừa kế trước đấy từ ông bố, mà có lẽ bố cậu ta lại được thừa kế từ bố của mình. Ở trường có một vài cuộc tình được so sánh với cuộc tình giữa Tony và chiếc xe của cậu. Nhiều cô gái ghen tỵ với chiếc xe của cậu và muốn tách cậu ta ra khỏi nó còn nhiều hơn là số lần tôi đã từng hôn nữa.

Anh bối rối, nhưng rốt cuộc anh cũng nhớ ra là đã nói dối mẹ em và anh xin lỗi như một chàng trai ngoan ngoãn.

Dù Tony không phải là một người bạn thân nhưng chúng tôi đã cùng nhau làm việc trong vài nhiệm vụ được phân công, bởi vậy tôi biết chỗ ở của cậu ấy. Và quan trọng hơn cả là cậu ấy đang sở hữu một chiếc Walkman cũ nghe được băng. Một chiếc Walkman màu vàng với bộ tai nghe bọc nhựa và tôi chắc rằng cậu ấy sẽ cho tôi mượn. Tôi sẽ mang theo vài cuốn băng và nghe chúng khi tôi đi bộ xuyên qua khu nhà hàng xóm cũ của Hannah, chỉ cách chỗ ở của Tony khoảng một dãy nhà.

"Anh Justin, có chuyện gì với môn Toán thế?" Em hỏi. Anh sẽ không thoát khỏi nó dễ dàng được.

Hoặc có thể tôi sẽ mang những cuốn băng này tới một nơi nào đó. Một nơi riêng tư. Bởi vì tôi không thể nghe chúng ở đây. Không phải vì mẹ hay bố có thể sẽ nhận ra giọng nói trong máy nghe mà vì tôi cần không gian. Một không gian để hít thở.

Và anh đã không để lỡ nhịp. Anh nói với em rằng. Đoàn tàu A sắp rời nhà anh lúc 3:45 chiều. Đoàn tàu B sẽ rời nhà em muộn hơn mười phút.

Anh không thể nhìn thấy điều này, Justin ạ, nhưng em thực sự đã giơ tay lên như là khi em đang ngồi trong lớp học chứ không phải đang ngồi bên mép chiếc giường của mình lúc ấy. "Hãy chọn em, thầy Foley, chọn em", em nói. "Em biết câu trả lời."

Khi anh gọi tên em: "Vâng, cô Baker?". Em đã quăng ngay cái quy định nghiêm khắc của mẹ ra ngoài cửa sổ. Em nói với anh rằng hai chuyến tàu sẽ gặp nhau tại công viên Eisenhower ở phía cuối chỗ cầu trượt tên lửa.

Hannah thấy gì ở anh ta chứ? Tôi không bao giờ hiểu được. Thậm chí cô ấy đã thú nhận rằng cô ấy không thể giải thích được điều đó. Nhưng với một anh chàng có vẻ ngoài tạm được thì có rất nhiều cô gái lao vào Justin.

Chắc rồi, anh ta thuộc dạng cao lớn. Và có thể họ thấy ở anh ta sự hấp dẫn, kích thích. Anh ta luôn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ như đắm chìm vào suy ngẫm điều gì đó.

Một khoảng ngừng dài sau câu nói cuối cùng của anh, Justin ạ. Ý em là một khoảng ngừng dà..i....i...i. "Vậy, khi nào thì hai đoàn tàu ấy gặp nhau?" Anh hỏi.

"Mười lăm phút nữa", em nói.

Anh nói mười lăm phút dường như là một sự chậm chạp khủng khiếp đối với hai toàn tàu đi với tốc độ tối đa như thế.

Ôi…Chậm lại nào, Hannah.

Em biết tất cả những điều anh đang nghĩ. Hannah Baker là một đứa con gái hư hỏng.

Buồn thật! Có phải anh đã nghĩ thế không? Em nói: "Hannah Baker là vậy". Không thể nói thêm gì nữa.

Cô ấy ngừng nói.

Tôi kéo cái ghế đẩu lại gần chiếc bàn làm mộc hơn. Hai trục quay trong khoang chứa băng ẩn phía sau ô cửa bằng nhựa mờ màu khói, kéo băng từ bên này sang bên kia. Tiếng rít chạy nhẹ nhàng của cuộn băng trong máy nghe. Một âm thanh vo vo đều đều êm ái.

Cô ấy đang nghĩ gì vậy? Vào lúc đó, cô ấy đang nhắm mắt lại ư? Hay cô ấy đang khóc? Hay ngón tay của cô ấy đang đặt trên nút STOP, mong có đủ sức mạnh để ấn vào nó? Cô ấy đang làm gì thế? Tôi không nghe thấy gì cả!

Sai rồi.

Giọng cô ấy giận dữ. Gần như rung bắn lên.

Hannah Baker không phải như thế và không bao giờ là một đứa con gái hư hỏng cả. Anh vừa nghe thấy gì ư?

Em chỉ mong muốn đơn giản là có một nụ hôn. Em là một nữ sinh năm thứ nhất, người chưa từng hôn một lần nào. Chưa bao giờ. Nhưng em thích một chàng trai, anh ấy thích em và em sẽ hôn anh ấy. Đó là toàn bộ câu chuyện đó.

Còn câu chuyện khác là gì? Bởi vì tôi đã nghe được vài điều.

Vài đêm trước cuộc gặp gỡ của chúng ta ở công viên, em đã có một giấc mơ giống như thế. Chính xác là giấc mơ đó, từ đầu cho đến cuối. Và vì anh vui lòng lắng nghe, nên nó là như thế này.

Nhưng trước hết phải có một chút bối cảnh đã.

Thị trấn cũ của em có một công viên, theo cách nào đó thì nó gần giống công viên Eisenhower. Cả hai công viên đều có cái phi thuyền tên lửa đó. Em chắc rằng chúng được sản xuất ra từ cùng một công ty bởi vì chúng trông rất giống nhau. Một chiếc mũi màu đỏ hướng thẳng lên bầu trời. Những chân song bằng kim loại chạy từ mũi đến những cái cánh màu xanh giữ cho chiếc phi thuyền đứng cách xa mặt đất. Giữa mũi và phân cánh là ba tầng ngồi, được nối bằng ba cái thang. Khoang trên cùng có một cái cần lái. Khoang giữa là một cái cầu trượt dẫn xuống sân chơi.

Trong nhiều buổi tối trước ngày khai giảng đầu tiên của em ở đây, em đã trèo lên khoang trên cùng của chiếc phi thuyền tên lửa ấy và để đầu mình ngả ra, dựa vào bánh lái. Ngọn gió đêm thổi xuyên qua những chân song vỗ về em. Em nhắm mắt lại và nghĩ về gia đình.

Tôi đã trèo lên đó một lần, chỉ một lần duy nhất khi tôi năm tuổi. Tôi đã kêu thét và khóc ngằn ngặt không chịu xuống vì bất kỳ lý do gì. Nhưng người bố tôi thì lại quá to nên không thể chui qua được những cái lỗ. Bởi vậy ông đã phải gọi đội cứu hỏa đến và họ đã cử một nữ nhân viên cứu hỏa lên để đưa tôi xuống. Chắc hẳn họ đã phải giải cứu rất nhiều lần như vậy, bởi vì một vài tuần sau đó, thành phố đã thông báo các kế hoạch dỡ bỏ đi cái mô hình phi thuyền tên lửa ấy.

Em nghĩ đó là lý do, trong những giấc mơ của em, nụ hôn đầu tiên luôn diễn ra ở chỗ mô hình phi thuyền tên lửa ấy. Nó gợi em nhớ đến sự ngây thơ, trong trắng. Và em muốn nụ hôn đầu tiên

của mình cũng như thế. Trong trắng, ngây thơ.

Có lẽ đó là lý do vì sao cô ấy không đánh sao đỏ lên vị trí công viên ấy. Cái tên lửa ấy có lẽ đã biến mất trước khi những cuộn băng này đưa nó vào cái danh sách hoàn chỉnh đó.

Vậy thì trở lại với những giấc mơ của em, chúng xuất hiện vào cái ngày anh bắt đầu đợi bên ngoài cửa phòng học của em. Cái ngày mà em biết là anh thích em.

Hannah cởi áo sơ mi và để Justin đặt tay lên áo ngực của cô ấy. Là chuyện đó. Đó là điều mà tôi đã được nghe về chuyện xảy ra trong công viên buổi tối hôm ấy.

Nhưng đợi đã. Tại sao cô ấy lại làm vậy ngay giữa công viên chứ?

Giấc mơ ấy bắt đầu khi em đang ở tầng trên cùng của chiếc phi thuyền, đang giữ tay lái của nó. Đó vẫn là một chiếc tên lửa đồ chơi, không phải là đồ thật, nhưng mỗi khi em xoay cánh lái sang trái, những cái cây trong công viên cũng nhấc rễ lên và bước về bên trái. Khi em xoay cần lái về bên phải thì chúng cũng lại bước về bên phải.

Rồi em nghe thấy tiếng anh gọi từ dưới đất. "Hannah! Hannah! Hãy ngừng chơi đùa với những cái cây đi và xuống đây với anh nào."

Vì thế em rời khỏi tay lái và leo xuống qua một cái lỗ ở khoang trên cùng.

Nhưng khi em đến được khoang phía dưới, đôi bàn chân của em bỗng trở lên to lớn và chúng không thể vừa để đi qua được cái lỗ tiếp theo.

Bàn chân to ư? Nghiêm trọng nhỉ? Tôi không định phân tích giấc mơ, nhưng có lẽ cô ấy đang băn khoăn tự hỏi liệu có phải Justin cũng có đôi bàn chân to hay không.

Em thò đầu qua những chân song và hét to: "Bàn chân của em quá to. Anh vẫn muốn em xuống đó sao?"

"Anh yêu những bàn chân to", anh la lớn đáp lại. "Hãy xuống cầu trượt và nhìn anh. Anh sẽ đón em."

Thế là em ngồi lên cầu trượt và tuột xuống. Nhưng sức cản của gió lên đôi bàn chân của em khiến em trượt xuống rất chậm. Vào lúc em tới được phía cuối cây cầu trượt, em phát hiện thấy đôi bàn chân của anh cực kỳ nhỏ. Gần như là không có.

Tôi biết điều đó!

Anh đi đến cuối cây cầu trượt với đôi cánh tay dang ra, sẵn sàng đỡ lấy em.

Và anh sẽ không thể biết được đâu, khi em nhảy xuống, đôi bàn chân to tướng của em không dẫm lên đôi bàn chân nhỏ xíu của anh.

"Thấy không? Chúng ta được sinh ra là để giành cho nhau", anh nói. Rồi sau đó anh gần sát lại để hôn em. Đôi môi anh sát lại... sát lại... và... em tỉnh dậy.

Cứ đêm đêm trong suốt một tuần lễ em đều tỉnh dậy đúng ngay cái lúc chuẩn bị hôn ấy. Nhưng giờ đây, Justin, cuối cùng em sẽ được gặp anh. Ở công viên ấy. Cuối chân cầu trượt. Và khỉ thật, anh sắp sửa hôn nụ hôn quỷ quái đó với em cho dù anh có thích hay không.

Hannah, nếu cậu đã hôn lại anh ta sau đó giống như cách cậu đã hôn mình trong bữa tiệc ấy thì tin mình đi, anh ta thích nó.

Em nói với anh rằng hãy gặp em ở đó trong vòng mười lăm phút. Dĩ nhiên, em chỉ nói điều đó khi chắc chắn rằng em sẽ có mặt ở ấy trước anh. Vào lúc anh bước vào công viên, em muốn là mình phải có mặt ở trong chiếc phi thuyền tên lửa và đã sẵn sàng mọi thứ, chỉ để cho giống với những giấc mơ của em thôi. Và đó là điều đã xảy ra... trừ việc những cái cây nhảy nhót và đôi bàn chân tân thời nọ.

Từ chỗ quan sát của em trên tầng cao nhất của tên lửa, em đã nhìn thấy anh đi đến từ phía cuối công viên. Cứ vài bước một, anh lại kiểm tra đồng hồ đeo tay và dạo bước đi về phía chiếc cầu trượt, nhìn khắp xung quanh, nhưng không bao giờ nhìn lên phía trên.

Bởi vậy mà em đã xoay cái bánh lái mạnh nhất có thể, để tạo ra những tiếng lạch cạch. Anh lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn lên và gọi tên em. Nhưng đừng lo, cho dù em muốn sống trong giấc mơ của mình, em cũng không hy vọng anh sẽ biết mọi chi tiết và bảo em thôi chơi với những cái cây và xuống dưới.

"Em xuống ngay đây", em nói.

Nhưng anh bảo em dừng lại. Anh sẽ trèo lên chỗ em. Vì vậy em kêu lên: "Không! Hãy để em trượt xuống".

Và rồi anh nhắc lại những lời đầy ma lực, như trong giấc mơ: Anh sẽ đỡ em".

Dứt khoát là hơn hẳn nụ hôn đầu tiên của tôi hồi lớp bảy với Andrea William ở phía sau phòng tập thể dục sau giờ học. Cô ấy đi đến chỗ bàn của tôi giờ ăn trưa, thì thầm lời đề nghị vào tai tôi và tôi đã có cả một ngày còn lại thật khó khăn biết nhường nào.

Khi nụ hôn kết thúc, ba dấu son môi vị dâu vẫn còn vương lại tới mấy giây sau đó, còn cô ấy thì quay đi và chạy biến mất. Tôi đảo một vòng nhìn quanh phòng tập thể dục thì thấy hai cô bạn đang đưa nộp cho cô ta mỗi người năm đô la. Tôi không thể tin được. Đôi môi của tôi đáng giá mười đô la tiền cá cược.

Điều đó là tốt hay xấu? Có lẽ là tồi tệ, tôi đã quyết định như thế. Nhưng tôi đã thích mùi son vị dâu từ hồi ấy.

Em không hề mỉm cười khi em trèo xuống từ thang trên cùng. Em đặt mình ngồi xuống cầu trượt, trái tim em tăng tốc rộn ràng. Đây chính là giấc mơ đó. Tất cả bạn bè nơi em sống trước đây đều đã có nụ hôn đầu tiên khi lên trung học. Còn nụ hôn đầu của em đang đợi em ở phía cuối chiếc cầu trượt, chính xác như điều em mong đợi. Tất cả những gì em phải làm là một cái nhún người xuống.

Và em đã làm điều đó.

Em biết nó không thực sự diễn ra giống như thế nhưng khi nghĩ lại thì em thấy nó giống như một cảnh quay chậm. Một cái đẩy mình. Chiếc cầu trượt ấy. Mái tóc em bay ngược về phía sau. Anh giơ cao hai cánh tay để đỡ lấy em. Em cũng dang hai tay ra và anh đã đón được em.

Vậy anh đã quyết định là sẽ hôn em vào lúc nào hả Justin? Có phải đó là trong lúc anh đang đi đến công viên? Hay chỉ đơn giản là nó xảy ra khi em trượt vào vòng tay anh?

Thôi được, ai lại muốn biết về nụ hôn đầu tiên của em trong khi đang là nụ hôn đầu tiên của em chứ? Nhưng vấn đề là: Có người vừa mới ăn xúc xích cay xong.

Thật tuyệt vời Justin ạ.

Em rất tiếc. Nó không phải là cái gì tệ hại nhưng nó là điều đầu tiên mà em nghĩ tới.

Một ngày nào đó, mình sẽ dùng son môi có vị dâu.

Em đã rất háo hức, hồi hộp để biết nụ hôn ấy như thế nào - bởi vì những người bạn trước đây của em đã miêu tả về nó quá khác nhau - nhưng tựu chung lại nó là một thứ thật đẹp đẽ, tuyệt vời. Anh đã không đưa lưỡi một cách thô bạo vào họng em. Anh cũng không ghì sát lấy người em. Chúng mình chỉ giữ cho môi chạm môi... và hôn.

Chuyện là vậy.

Đợi đã. Hãy dừng tay. Đừng tua lại. Không cần thiết phải quay lại bởi vì bạn không để lỡ mất thông tin gì đâu. Hãy để tự tôi nhắc lại. Đó... là... tất cả... những gì... đã xảy ra.

Tại sao, có phải bạn đã nghe thấy điều gì đó khác chăng?

Một cơn rùng mình chạy dọc xương sống tôi.

Phải, tôi đã nghe thấy. Chúng tôi đã được nghe kể một câu chuyện khác.

À phải rồi, bạn đã đúng. Có chuyện gì đó đã diễn ra. Justin nắm lấy tay tôi rồi chúng tôi đi đến chỗ cái xích đu chơi. Anh ấy lại hôn tôi lần nữa giống như trước.

Sau đó? Thế còn sau đó thì sao, Hannah? Điều gì đã xảy ra tiếp theo?

Sau đó... chúng tôi ra về. Anh ấy đi một đường. Tôi đi một đường.

Ồ, thật tiếc. Bạn đang muốn một thứ gì đó sexy hơn phải không? Bạn muốn nghe rằng những ngón tay ngứa ngáy của tôi bắt đầu nghịch ngợm với cái khóa kéo của anh ta như thế nào. Bạn muốn nghe...

À, thế bạn muốn nghe điều gì nào? Bởi vì tôi đã được nghe quá nhiều những câu chuyện như thế và tôi không biết câu chuyện nào trong số chúng được ưa chuộng nhất. Nhưng tôi lại biết câu chuyện nào ít được ưa thích nhất.

Sự thật.

Và giờ thực sự là câu chuyện mà bạn sẽ không bao giờ quên được.

Tôi vẫn thấy Justin túm năm túm ba với lũ bạn của anh ta ở trường. Tôi nhớ khi Hannah đi ngang qua thì cả đám liền ngừng nói chuyện. Cả bọn đưa mắt đi chỗ khác. Rồi khi cô ấy đã đi khỏi đó, chúng lại phá lên cười.

Nhưng tại sao tôi lại nhớ điều này nhỉ?

Bởi vì tôi đã muốn được nói chuyện với Hannah rất nhiều lần từ sau bữa tiệc chia tay của Kat, nhưng tôi quá tự ti và ngại ngùng. Tôi quá nhút nhát. Nhìn Justin và đám bạn của anh ta ngày hôm đó tôi có cảm giác rằng họ biết nhiều về cô ấy hơn là những gì tôi biết.

Rồi sau đó, tôi nghe được chuyện ở chỗ cầu trượt tên lửa. Cô ấy quá mới mẻ đối với trường học đến nỗi những tin đồn thổi đã lấn át mọi điều tôi biết về cô ấy.

Tôi đã nghĩ Hannal quá xa vời đối với mình. Thậm chí là quá từng trải để để tâm đến tôi.

Bởi vậy xin được cảm ơn anh, Justin. Một lời cảm ơn chân thành. Nụ hôn đầu tiên của em thật tuyệt vời. Và chuyện của chúng mình kéo dài được hơn một tháng, bất cứ nơi nào chúng mình đến, những nụ hôn cũng thật tuyệt vời. Anh cũng tuyệt vời.

Nhưng rồi anh bắt đầu khoe khoang.

Một tuần trôi qua, em không nghe được chuyện gì khác ngoài những lời đồn đại, đàm tiếu nhắm vào em. Và mọi người đều biết một điều là những lời đồn thổi thì không thể bác bỏ được.

Em biết, em biết anh đang nghĩ gì. Khi em kể lại câu chuyện này chính bản thân em cũng nghĩ đến điều đó. Một nụ hôn ư? Mọi tin đồn bắt nguồn từ một nụ hôn khiến bạn phải làm chuyện này cho bản thân ư?

Không. Lời đồn đại, đàm tiếu từ một nụ hôn đã làm tan nát cái kỷ niệm mà em đã từng mong sẽ là một điều đó thật đặc biệt. Lời đồn đại từ một nụ hôn đã bắt đầu cho cái tai tiếng mà những người khác tin là có thật và phản ứng với lại nó. Đôi khi, chuyện đồn đại về một nụ hôn lại có hiệu ứng như một quả cầu tuyết vậy.

Lời đồn đại từ một nụ hôn chỉ mới bắt đầu.

Hãy lật mặt băng để biết thêm nhiều hơn.

Tôi lại gần cái đài, sẵn sàng nhấn nút STOP.

Và Justin, anh yêu, hãy ở đó. Anh sẽ không tin được là tên anh lại bất ngờ xuất hiện ở chỗ nào tiếp theo đâu.

Tôi giữ ngón tay mình ở yên trên nút bấm, lắng nghe tiếng vo vo nhẹ nhàng ở hai bên loa, âm thanh rít rít yếu ớt của hai trục quay băng và chờ đợi giọng nói của cô ấy quay trở lại.

Nhưng không có gì cả. Câu chuyện này đã hết.

Khi tôi tới chỗ Tony, chiếc Mustang đang đỗ bên lề đường trước nhà cậu ấy.

Mui xe được mở dựng lên, Tony cùng bố mình đang lúi húi với động cơ xe. Tony cầm cái đèn chiếu nhỏ trong khi bố cậu đang vặn chặt cái gì đó phía sâu bên trong bằng một chiếc cờ lê.

"Nó hỏng à", tôi hỏi, "Hay chỉ làm cho vui thôi?"

Tony liếc nhìn qua vai và khi thấy tôi, cậu ta đánh rơi chiếc đèn chiếu vào trong thùng động cơ. "Chết tiệt."

Bố Tony đứng thẳng dậy, quệt hai bàn tay đầy dầu mỡ từ bên này sang bên kia mặt trước cái áo phông đầy dầu nhờn của bác ấy. "Con đang làm cho vui đấy à?" Ông nhìn Tony, nháy mắt: "Nó thậm chí còn vui hơn cả thứ gì đó thật sự nghiêm túc đấy."

Tony cau có với cái đèn chiếu. "Bố, bố nhớ Clay chứ."

"Chắc chắn rồi", bố cậu nói. "Tất nhiên là nhớ chứ. Thật vui khi gặp lại cháu."

Bác ấy không tiến đến bắt tay tôi. Với những vết bẩn đầy dầu mỡ trên cái áo phông của bác thì tôi cũng không thấy khó chịu gì.

Nhưng bác ấy giả vờ thôi. Bác ấy đâu có nhớ tôi.

"Ồ, bác đã nhớ ra cháu rồi. Cháu đã ở lại ăn tối một lần, đúng không? Và luôn miệng nói "làm ơn" và "cám ơn" nữa."

Tôi mỉm cười.

"Sau khi cháu về, mẹ của Tony hành chúng tôi suốt một tuần về việc cần phải lịch sự hơn."

Tôi có thể nói gì đây? Các bậc phụ huynh rất yêu quý tôi.

"Đúng rồi ạ, chính là cậu ấy đấy", Tony nói. Cậu ta vớ lấy một miếng giẻ để lau tay. "Vậy có chuyện gì thế, Clay?"

Tôi thầm nhắc lại lời cậu ta trong đầu mình. Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Ồ, à, vì cậu ta đã hỏi, mình có một xấp băng của một cô gái đã tự tử gửi bằng đường bưu điện đến trong ngày hôm nay. Hình như mình có một vài điều cần làm với nó. Mình không chắc nó là gì, bởi vậy mình tự hỏi không biết mình có thể mượn cái Walkman của cậu bạn để khám phá điều đó được không.

"Cũng chẳng có gì cả", tôi nói.

Bố cậu ấy hỏi tôi có phiền không nếu vào trong xe và khởi động nó giúp họ.

"Chìa khóa ở chỗ ổ điện ấy."

Tôi quăng ba lô vào chiếc ghế dành cho khách và trượt người vào sau tay lái.

"Đợi. Đợi đã!" Bố Tony la lớn. "Tony, hãy chiếu đèn vào chỗ này."

Tony đang đứng bên cạnh ô tô. Cậu ta nhìn tôi. Khi mắt chúng tôi gặp nhau, chúng như bị khóa chặt lại và tôi không thể quay nhìn chỗ khác được. Cậu ấy đã biết rồi sao? Cậu ấy biết về những cuộn băng ư?

"Tony", bố cậu nhắc. "Đèn."

Tony dứt khỏi cái nhìn chăm chăm và cúi người chiếu đèn. Trong khoảng giữa thanh giảm xóc và mui xe, ánh nhìn chăm chú của cậu ấy chuyển từ tôi hướng vào cái động cơ.

Nếu cậu ấy cũng có mặt trong những cuộn băng này thì sao? Nếu câu chuyện của cậu ấy ở ngay trước câu chuyện của tôi thì sao? Cậu ấy chính là người đã gửi những cuộn băng ấy cho tôi ư?

Chúa ơi, tôi đang mụ mị mất rồi. Có thể cậu ấy chẳng biết gì cả. Có thể tôi trông có vẻ đang mắc lỗi và cậu ấy nhận thấy vẻ mặt đó.

Trong khi chờ đợi tín hiệu đẽ khởi động chiếc xe, tôi ngó nhìn xung quanh.

Cái Walkman đang nằm chiếc ghế giành cho khách. Hai cái tai nghe được cuộn lại gọn gàng quanh thân máy. Nhưng lý do của mình là gì? Tại sao mình lại cần nó?

"Tony, ở đây, cầm lấy cái cờ lê và để bố giữ cái đèn cho", bố cậu ấy đang nói. "Con cứ làm nó đung đưa quá."

Họ trao đổi đèn chiếu và cờ lê vào khoảnh khắc ấy, tôi đã chộp lấy chiếc máy Walkman. Chỉ như thế thôi. Không hề suy nghĩ. Ngăn giữa cái ba lô của tôi đang mở sẵn, tôi nhét nó vào đó và kéo khóa lại.

"Được rồi, Clay", bố của Tony gọi. "Xoay chìa đi." Tôi xoay chìa khóa khởi động xe.

Qua kẽ hở phía trên thanh giảm xóc tôi thấy bố cậu ấy mỉm cười. Dù gì đi nữa thì bây giờ bác ấy đã được thỏa mãn. "Một chút chỉnh sửa hoàn hảo để cô nàng cất tiếng hát", bác nói to phía trên động cơ xe. "Cháu có thể tắt máy được rồi, Clay."

Tony hạ mui xe và ấn lại để đóng chặt. "Con sẽ gặp bố ở trong nhà, bố ạ."

Bố cậu gật đầu, nhấc cái hộp bằng kim loại từ dưới đường lên, bó lại một mớ giẻ nhờn dầu mỡ, rồi đi về phía gara.

Tôi kéo ba lô khoác lên vai và bước xuống xe.

"Cảm ơn", Tony nói. "Nếu cậu không xuất hiện, chắc bố và mình có thể mất cả tối cơ đấy."

Tôi luồn tay vào quai ba lô còn lại và chỉnh lại nó. "Mình cần ra khỏi nhà", tôi nói. "Mẹ mình đang làm mình căng thẳng quá."

Tony nhìn vào phía gara. "Nói đi. Mình cần bắt đầu làm bài tập về nhà và bố mình muốn hàn phía dưới mui xe một chút nữa."

Những ngọn đèn đường phía trên đầu chúng tôi sáng lung linh. "Vậy, Clay", cậu ấy nói, "Ngọn gió nào đưa cậu đến đây thế?"

Tôi cảm thấy sức nặng của cái Walkman trong chiếc ba lô của mình.

"Mình chỉ đang đi đạo ngang qua đây và trông thấy cậu. Mình nghĩ là nên chào cậu một câu."

Mắt cậu ấy nhìn tôi chăm chú một lúc nên tôi quay sang nhìn về phía chiếc ô tô.

"Mình đang định đến quán Rosie's có chút việc", Tony nói. "Mình có thể cho cậu đi nhờ?"

"Cảm ơn", tôi nói, " Nhưng mình chỉ đi bộ có vài dãy nhà nữa thôi".

Tony nhét hai tay vào túi quần. "Cậu đi đâu vậy?"

Chúa ơi, tôi mong là cậu ấy không có tên trong cái danh sách đó. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu ấy là một người trong số đó? Chuyện gì xảy ra nếu cậu ấy vừa nghe những cuộn băng đó xong và biết chính xác điều gì đang diễn ra trong đầu tôi? Nếu cậu ấy biết chính xác nơi tôi sắp đến? Hay tệ hơn nữa, nếu cậu ấy vẫn chưa nhận được những cuộn băng này? Thì sau này, họ sẽ gửi cho cậu ấy?

Trong trường hợp đó, chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu ấy nhớ lại thời điểm này.

Cậu ấy sẽ nhớ ra sự bất thường của tôi. Nhớ lại việc tôi không đưa ra lời khuyên hay cảnh báo trước cho cậu ấy.

"Không đi đâu cả", tôi vừa nói vừa đút hai tay vào túi quần. "Vậy, cậu biết đấy, hẹn gặp cậu vào ngày mai."

Cậu ấy không nói gì. Chỉ nhìn tôi quay đi và rời khỏi đó. Tôi cứ mong cậu ấy sẽ quát lên bất cứ lúc nào: "Này! Cái Walkman của mình đâu rồi?"

Nhưng cậu ấy đã không làm vậy. Cuộc trốn thoát của tôi trót lọt.

Tôi rẽ phải ngay ở góc phố đầu tiên và tiếp tục bước đi. Tôi nghe thấy tiếng động cơ khởi động và tiếng sỏi lạo xạo khi bánh xe của chiếc Mustang lăn tới trước. Rồi cậu ấy vào ga, phóng ngang qua con đường đằng sau tôi và đi mất.

Tôi tuột chiếc ba lô khỏi vai rồi ngồi xuống bên lề đường, lôi chiếc Walkman ra. Tôi gỡ hai bên tai nghe ra và luồn dây màu vàng đeo qua đầu, nhét hai đầu tai nghe nhỏ xíu vào tai mình. Trong cái ba lô của tôi có bốn cuộn băng đánh số đầu tiên, tối nay tôi sẽ nghe một hoặc nhiều hơn hai cuộn. Số còn lại tôi để ở nhà.

Tôi mở khóa ngăn nhỏ nhất và lấy ra cuộn băng đầu tiên. Tôi cho nó trượt vào khoang băng, mặt B hướng ra ngoài và đóng cánh cửa nhựa của cái máy nghe lại.

Chú thích:

(1) Hannah chơi chữ. Lie trong tiếng Anh vừa có nghĩa là nói dối, vừa có nghĩa là nằm xuống.

(2) Viết tắt của Junior Varsity - đội hình thứ hai làm dự bị cho đội hình chính đại diện cho trường trung học trong các giải thi đấu thể thao giữa các trường.

Băng 1: Mặt B

Chào mừng quay trở lại. Và cảm ơn vì đã nghe tiếp phần hai.

Tôi cho chiếc Walkman vào túi áo khoác và vặn to âm thanh.

Nếu bạn đang nghe cuộn băng này, thì có hai trường hợp xảyra. A: Anh là Justin, và sau khi nghe xong câu chuyện nhỏ của mình anh muốn nghe xem ai là người kế tiếp. Hoặc B: Bạn là một

người khác và bạn đang chờ để nghe xem đây có phải là câu chuyện của mình không.
Thế thì…

Một dòng mồ hôi nóng hổi dâng lên dưới những chân tóc.

Alex Standall, đến lượt cậu rồi.

Một giọt mồ hôi chảy xuống thái dương, tôi đưa tay quệt đi.

Alex, tôi chắc là cậu không hiểu vì sao cậu lại có mặt trong danh sách này. Cậu có thể còn nghĩ là mình đã làm một việc tốt nữa, phải không? Cậu đã bầu tôi là Vòng Ba Đẹp Nhất(1) của Năm Thứ Nhất. Làm sao có ai có thể tức giận vì chuyện đó chứ?
Hãy nghe này.

Tôi ngồi xuống vỉa hè, hai chân đặt đúng vào trong rãnh nước.Gần gót giày của tôi, một vài nhánh cỏ mọc vươn lên đâm xuyên lên qua lớp xi-măng. Mặc dù mặt trời chỉ vừa mới lặn xuống bên kia những mái nhà và ngọn cây cao, nhưng đèn hai bên đường đã được thắp sáng cả.

Đầu tiên, Alex ạ, nếu cậu nghĩ rằng tôi xuẩn ngốc, ngớ ngẩn– nếu cậu nghĩ tôi là cô nàng nhỏ bé ngu ngốc nào đó, là kẻ chọn quần lót trong một mớ những thứ bé tin hin, và luôn làm cho mọi điều trở nên quá mức nghiêm trọng, thì không ai bắt cậu phải lắng nghe cả. Chắc rồi, tôi đang ép buộc cậu bằng cái mặt băng thứ hai trong số những cuộn băng này, nhưng ai thèm quan tâm nếu mọi người quanh cái thị trấn này biết cậu nghĩ gì về cái vòng thứ ba của tôi chứ, phải không nào?

Trong những ngôi nhà của dãy phố này, và trong ngôi nhà của tôi cách đây vài dãy nhà, các gia đình đã dùng xong bữa tối. Hoặc họ đang khởi động những cái máy rửa bát đĩa. Hoặc bắt đầu làm bài tập về nhà.
Với những gia đình này, tối nay, mọi việc vẫn bình thường như thế.

Tôi có thể kể toàn bộ danh sách tên những người sẽ quan tâm đến chuyện này. Tôi có thể kể một danh sách tên những người sẽ quan tâm đến chuyện này, rất rất nhiều, nếu những cuộn băng này được công khai rộng rãi.
Bởi thế, chúng ta bắt đầu được chứ?

Thu mình lại, tôi ôm lấy hai chân và gục mặt xuống tựa trán vào đầu gối.

Tôi nhớ mình đang ngồi học tiết thứ hai trong buổi sang hôm cái danh sách của cậu xuất hiện. Cô Strumm hiển nhiên là đã trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần khác thường bởi vì cô ấy tuyệt nhiên không chuẩn bị bài giảng trước, không có bất kỳ thứ gì cả.

Cô yêu cầu cả lớp xem một trong những bộ phim tài liệu nổi tiếng nhưng chán ngắt. Bộ phim tài liệu đó nói về cái gì thì tôi không nhớ nữa. Nhưng người kể chuyện có trọng âm Anh ngữ đặc sệt. Và tôi nhớ là đã nghịch một đoạn băng cũ mắc kẹt trên bàn của tôi để cho khỏi buồn ngủ. Đối với tôi, giọng nói của người kể chuyện thật chẳng hơn gì tiếng xì xà xì xồ đều đặn.

Phải, giọng nói của người kể chuyện… và những tiếng thì thầm.

Khi tôi ngẩng lên nhìn, những tiếng thì thầm ngưng bặt.Những ánh mắt nhìn tôi liền quay ngay đi chỗ khác. Nhưng tôi đã nhìn thấy một mảnh giấy đang được truyền vòng quanh lớp. Một tờ giấy đi lên đi xuống dọc lối đi giữa hai dãy bàn. Rốt cuộc nó đi tới cái bàn ngay sau tôi – tới bàn của Jimmy Long – cái bàn rên lên khi trọng lượng cơ thể cậu ta thay đổi tư thế ngồi.

Bất kỳ ai có mặt tại lớp học vào buổi sáng hôm ấy, hãynói cho tôi biết: Jimmy là kẻ vẫn thường vụng trộm nhìn lén sau lưng ghế của tôi, có phải cậu ta không nhỉ? Đó là tất cả những gì tôi có thể hình dung ra khi cậu ta thì thầm: "Mày đánh cược là nó."

Tôi ép hai đầu gối chặt hơn nữa. Con Lừa Đực Jimmy.

Có ai đó thì thầm: "Mày là thằng ngốc, Đồ Lừa Đực."
Tôi quay người lại, nhưng không có tâm trạng nào để màthì thầm cả. "Cậu cá cược cái gì cơ?"

Jimmy, kẻ sẵn sàng say sưa ngây ngất ngay khi có được sựchú ý của bất kỳ cô gái nào, liền nở một nụ cười nửa miệng và liếc nhìn xuống mảnh giấy để trên bàn. Một lần nữa tiếng thì thầm "thằng ngốc" lại thoáng qua – nhưng lần này nó được lặp lại trong khắp cả phòng học cứ như thể không ai muốn cho tôi tham gia vào trò đùa này vậy.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cái danh sách đó là khi tôi được đưa cho vào giờ học môn lịch sử. Trong danh sách ấy có vài cái tên mà tôi không biết là ai cả. Một vài học sinh mới mà tôi chưa từng gặp bao giờ hoặc cũng không chắc lắm là tôi nhớ đúng tên của họ. Nhưng Hannah, tôi biết tên cô ấy. Và tôi đã cười khi nhìn thấy cái tên đó. Cô ấy đã tạo dựng được một tiếng tăm kha khá chỉ trong khoảng thời gian ngắn.
Đến bây giờ tôi mới nhận ra là tiếng tăm của cô ấy bắt đầu từ trong chí tưởng tượng của Justin Foley.

Tôi nghiêng đầu nhìn vì thế mà có thể đọc được tiêu đề của mảnh giấy để lộn ngược: NĂM THỨ NHẤT – AI NÓNG BỎNG/AI KHÔNG.

Cái bàn của Jimmy lại rên lên khi cậu ta ngồi trở lại, và tôi biết cô Strumm đang đi đến, nhưng tôi phải tìm tên của mình. Tôi không quan tâm tại sao mình lại có trong danh sách đó. Lúc ấy, tôi thậm chí còn không quan tâm xem mình ở vị trí nào trên cái danh sách đó. Chỉ là một thứ có sự đồng ý nhất chí của mọi người – một cái gì đó nói về bạn – điều ấy làm bụng dạ bạn nôn nao, hồi hộp như có cả một lồng ruồi được thả vào đó. Và vì cô Strumm đi xuống tới nơi, sẵn sàng túm lấy tờ danh sách trước khi tôi kịp tìm thấy tên mình trong đó, thì đàn ruồi càng nổi quạu.

Tên của tôi ở đâu? Ở đâu? Thấy rồi!

Sau ngày hôm ấy, mỗi khi đi ngang qua Hannah ở hành lang,tôi lại lén nhìn phía sau lưng cô ấy. Và tôi cũng phải đồng tình nhất trí với danh sách đó. Cô ấy dứt khoát là xếp vào thứ hạng đó rồi.

Cô Strumm tóm lấy tờ danh sách mang đi và tôi quay người lại hướng về phía đầu lớp học. Sau vài phút, lấy lại tinh thần, nhìn quanh, tôi thoáng thấy một người đang lén nhìn từ phía kia lớp học. Như dự đoán, Jessica Davis trông như đang say xỉn.

Tại sao ư? Bởi vì ngay bên cạnh tên của tôi là tên của cô ấy, nhưng ở trong một cột khác.

Cây bút chì của cô ấy gõ lên quyển vở với tốc độ như đang đánh mật mã Morse, khuôn mặt cô ấy thì đỏ lựng.
Ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi khi đó ư? Tạ ơn Chúa tôikhông biết gì về mật mã Morse cả.

Sự thật thì, Jessica Davis xinh hơn tôi rất nhiều. Hãy liệt kê một danh sách về các phần trên cơ thể và bạn sẽ có một dòng để chấm điểm một cách toàn diện mỗi khi thân hình của cô ấy đẹp vượt trội hơn tôi.

Mình không cho là vậy đâu Hannah. Trên mọi phương diện đều không phải.

Mọi người đều biết danh hiệu Vòng Ba Tệ Nhất của Năm Thứ Nhất là giả dối. Bạn thậm chí còn không thể coi đó chỉ là một sự thật bị thổi phồng quá mức. Nhưng tôi chắc chắn là không có ai để tâm xem vì sao Jessica lại bị xếp vào cột bầu chọn ấy trong cái danh sách của cậu, Alex ạ.
Vậy thì, không có ai ngoại trừ cậu... và tôi... và Jessica,ba người biết được lý do.

Và hơn thế nữa, tôi đoán là mình sắp sửa khám phá ra cái lý do ấy.

Có lẽ một vài người cho rằng cậu đã đúng khi chọn tôi.Tôi thì không nghĩ thế. Nhưng hãy để tôi làm rõ chuyện này, tôi không nghĩ là cái vòng ba của tôi – như cách cậu gọi nó – là yếu tố quyết định trong chuyện này. Tôi nghĩ yếu tố quyết định ở đây... là sự trả thù.

Tôi giật những nhánh cỏ đâm lên từ dưới rãnh nước và đứng dậy bỏ đi. Vừa đi mấy ngón tay tôi vừa chà xát những nhánh cỏ cho đến khi chúng nát nhàu đi.

Nhưng cuộn băng này không dành để nói về động cơ của cậu,Alex ạ. Cho dù cái động cơ đó sắp lộ rõ ra rồi. Cuộn băng này đề cập về cách mọi người đã thay đổi như thế nào khi họ thấy tên của tôi trong cái danh sách ngu xuẩn đó. Cuộn băng này để nói về...

Một khoảng ngừng ngang trong bài diễn từ của cô ấy. Tôi cho tay vào túi áo khoác và tăng thêm âm

lượng. Cô ấy đang giở một mẩu giấy bị vò nhàu và vuốt phẳng nó ra.

Được rồi. Tôi chỉ vừa điểm lướt lại từng cái tên – từng câu chuyện – sẽ được hoàn chỉnh dần trong những cuộn băng này thôi. Và đoán xem điều gì nào. Mỗi sự kiện riêng lẻ được chứng minh bằng những dữ liệu nêu ở đây có lẽ đã chẳng bao giờ xảy ra nếu cậu, Alex ạ, nếu cậu không viết tên tôi vào cái danh sách ngu ngốc đó. Đơn giản vậy thôi.
Cậu cần một cái tên để đặt nó đối lập với tên của Jessica. Và vì mọi người ở trường vừa mới có một hình ảnh tưởng tượng đồi bại về tôi sau cái cơ sở nhỏ bé những câu chuyện kể của Justin, nên tôi chính là sự lựa chọn hoàn hảo, phải vậy không?
Và thế là quả bóng tuyết tiếp tục lăn. Cảm ơn Justin.

Tờ danh sách của Alex chỉ là một trò đùa. Thật sự là một trò đùa tồi tệ. Nhưng cậu ta không hề nghĩ rằng nó sẽ ảnh hưởng tới cô ấy nhiều đến thế. Chuyện này là không công bằng.

Thế còn tôi thì sao? Tôi đã làm gì? Hannah sẽ nói tôi làm tổn thương cô ấy như thế nào đây? Bởi vì tôi hoàn toàn chẳng biết gì cả. Và sau khi đã nghe câu chuyện này, họ sẽ nghĩ gì mỗi khi họ nhìn thấy tôi? Một số người trong bọn họ, ít nhất là hai người trong số họ, đã biết lý do vì sao tôi có tên trong danh sách này rồi. Liệu giờ họ có nhìn tôi khác đi không?

Không. Họ không thể. Bởi vì tên của tôi không thuộc trong số bọn họ. Tôi đáng ra không thể có tên trong danh sách này được, tôi chắc chắn thế.
Tôi không làm điều gì sai cả!

Vì vậy hãy quay lại một chút nhé, cuộn băng này không phải để nói về lý do vì sao cậu làm những điều cậu đã làm, Alex ạ. Mà nó nói về hậu quả ảnh hưởng từ những gì cậu đã làm. Cụ thể hơn là nó nói về những tác động ảnh hưởng tới tôi. Về những thứ mà cậu không hề sắp đặt, lên kế hoạch – những điều cậu không thể lên kế hoạch được.

Chúa ơi. Tôi không thể tin được.

Ngôi sao màu đỏ đầu tiên. Ngôi nhà cũ của Hannah. Nó ở ngay kia.

Nhưng tôi thể không tin được.

Ngôi nhà này đã từng là đích đến của tôi trong một dịp khác.Sau một bữa tiệc. Một cặp vợ chồng già hiện đang sống ở đó. Và vào buổi tối, khoảng một tháng trước, người chồng đang lái xe cách đây vài dãy nhà và nói chuyện với vợ qua điện thoại thì đâm phải một chiếc ô tô khác.

Tôi nhắm mắt và lắc đầu để kháng cự lại hồi ức đó. Tôi khôngmuốn nhớ đến tai nạn ấy. Nhưng tôi không thể ngăn mình được. Người chồng đã hoảng loạn và kích động. Ông gào khóc. "Tôi cần phải gọi điện cho bà ấy!" Điện thoại của ông lão nằm đâu đó trong đống vỡ nát của chiếc xe. Chúng tôi đã cố gắng dùng điện thoại của tôi để gọi lại cho vợ ông, nhưng điện thoại của bà vẫn chỉ đổ chuông báo bận. Bà lão quá bối rối, quá hoảng sợ không thể bấm nút kết thúc cuộc gọi được. Bà muốn giữ nguyên đường kết nối của cuộc gọi cũ, cuộc gọi mà chồng bà đã gọi cho bà trước đó.

Bà bị bệnh tim, ông lão nói vậy. Bà cần phải biết là chồngmình vẫn bình an.

Tôi dung điện thoại của mình để gọi cảnh sát và nói với ônglão là tôi sẽ tiếp tục cố gắng liên lạc với vợ ông. Nhưng ông lão đã bảo là tôi cần phải trực tiếp nói cho bà ấy biết. Bà ấy cần phải biết là ông vẫn ổn. Nhà họ cách đó không xa lắm.

Một đám người đã tụ tập lại quanh nơi xảy ra tai nạn, vàingười trong số họ đang chăm sóc cho người bị nạn ở chiếc xe kia. Anh ta học cùng trường với tôi. Một học sinh năm cuối cấp. Và anh ta ở trong tình trạng còn tệ hơn ông lão này. Tôi hét lên bảo vài người trong bọn họ hãy đợi cùng ông lão cho tới khi xe cấp cứu đến. Rồi tôi đi, chạy thẳng đến nhà ông lão để trấn an bà vợ. Nhưng tôi đã không hề biết là mình đồng thời đang đến ngôi nhà cũ nơi Hannah đã từng sống.

Chính là ngôi nhà này.

Nhưng lần này, tôi đang dạo bước đến đó. Giống như Justin vàZach, tôi đi bộ xuôi xuống phía trung tâm của con đường hướng tới East Floral Canyon nơi hai con phố giao nhau giống hình chữ T lộn ngược, như Hannah đã mô tả.

Những tấm rèm nơi ô cửa sổ màu hồng được kéo kín vì trời đãtối. Nhưng vào mùa hè trước khi bắt đầu năm thứ nhất của chúng tôi ở trường trung học, Hannah đã từng đứng ở chỗ đó với Kat. Hai cô gái cùng nhìn ra ngoài, hướng về phía tôi đang đứng bây giờ, và họ thấy hai chàng trai đi bộ ngược lên con phố này. Họ thấy các chàng trai bước lên thảm cỏ ướt nhoẹt, trượt chân, ngã nhào lên nhau.

Tôi tiếp tục đi bộ cho tới chỗ rãnh nước, ấn mũi giày lên vỉahè. Tôi bước lên thảm cỏ và đứng đó. Một bước đi đơn giản, một động tác cơ bản. Tôi không bị trượt chân ngã, và không thể không tự hỏi, có phải Justin và Zach đã làm thế trước cửa nhà Hannah không? Vài tháng sau đó, nếu cô ấy thích Zach thay vì thích Justin thì sẽ thế nào? Justin sẽ bị gạt ra khỏi bức tranh này đúng không? Những lời đồn đại sẽ không bao giờ bắt đầu cả?
Hannah sẽ vẫn còn sống chứ?

***

Ngày tờ danh sách của cậu xuất hiện cũng không hẳn là quákhó chịu đối với tôi. Tôi đã vượt qua được ngày hôm ấy. Tôi biết đó chỉ là một trò đùa. Ngay cả khi tôi đứng trong hành lang, mọi người vẫn cứ túm năm tụm ba xung quanh bất kỳ ai cầm trên tay một bản copy của tờ danh sách đó, dù họ cũng biết nó chỉ là một trò đùa. Một trò đùa bự thật bự và rất vui vẻ, .

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nhỉ, khi có ai đó nói với cậu rằngcậu có một vòng ba đẹp nhất trong các

sinh viên năm nhất? Hãy để tôi kể cho cậu nghe, Alex, bởi vì cậu sẽ không bao giờ biết được cả. Chuyện ấy đem đến cho người ta – một số người – tín hiệu khởi đầu để họ đối xử với cậu như thể cậu chẳng là gì cả ngoại trừ cái bộ phận cơ thể đặc biệt đó.
Cần một ví dụ ư? Tốt thôi. B-3 trên bản đồ của bạn. BlueSpot Liquor.

Nó ở gần đây.

Tôi không biết vì sao chỗ đó lại được gọi tên như thế,nhưng nó chỉ cách ngôi nhà đầu tiên tôi ở một vài dãy nhà không xa lắm. Tôi đã từng đi bộ đến cửa hiệu đó mỗi khi tôi lên cơn thèm đồ ngọt. Điều ấy có nghĩa là, phải rồi, tôi đã đến đó mỗi ngày.

Blue Spot Liquor luôn luôn trông có vẻ cáu bẩn khi nhìn từ vỉahè đối diện sang, bởi vậy thực sự tôi chưa bao giờ bước chân vào trong nơi đó.

Chín mươi lăm phần trăm thời gian, Blue Spot Liquor vắngkhách. Chỉ có tôi và một người đàn ông đứng sau quầy thu ngân.

Tôi không nghĩ là có nhiều người biết chỗ này, bởi vì cửahiệu này nhỏ và ẩm ướt. Nó nằm giữa hai cửa hàng khác, cả hai cửa hàng này đều đã ngừng kinh doanh từ khi gia đình chúng tôi chuyển tới nơi này. Trông sang từ đường dành cho người đi bộ, Blue Spot Liquor giống như một tấm bảng quảng cáo cho thuốc lá và rượu. Còn ở bên trong ư? À, nó trông cũng giống như vậy.

Tôi đi bộ dọc theo vỉa hè trước ngôi nhà cũ của Hannah. Mộtlối đi dành cho xe ô tô leo lên chỗ dốc thoai thoải trước khi biến mất vào phía sau cánh cửa ga-ra để xe được làm bằng gỗ rất chắc chắn.

Phía trên, trước quầy thu tiền là một cái kệ bằng kim loạicó rãnh chứa tất cả những loại kẹo ngon nhất. Ừm, dù sao chăng nữa chúng là những loại tôi ưa thích nhất. Mỗi khi tôi mở cánh cửa hiệu để bước vào, người đàn ông đứng sau quầy thu tiền sẽ sẵn sàng làm việc trước cả khi tôi nhặt một thanh kẹo lên, vì ông ta biết tôi không bao giờ rời khỏi cửa hiệu mà không mua một thanh kẹo.

Một lần có người đã mô tả người đàn ông đứng sau quầytính tiền ấy là người mang khuôn mặt của một quả óc chó. Và ông ta có khuôn mặt như thế thật! Có thể nguyên nhân là vì ông ta hút

thuốc quá nhiều, nhưng mang cái tên là Óc Chó thì thật “bó tay”.

Ngay từ khi mới chuyển đến, Hannah đã đi một chiếc xe đạpmàu xanh da trời tới trường. Tôi gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh cô ấy ngay lúc này. Ngay tại đây. Ba lô trên lưng, lao xuống con dốc nhỏ ấy trên lối đi xe. Bánh xe trước của cô ấy rẽ ngoặt và cô ấy nhấn pedal vượt qua tôi đang đi bộ trên đường. Tôi nhìn cô ấy đạp xe dọc theo vỉa hè, ngang qua những cái cây, qua những chiếc ô tô đang đỗ và những ngôi nhà. Tôi đứng đó và ngắm nhìn hình ảnh tưởng tưởng của cô ấy khuất dần rồi biến mất.

Một lần nữa.

Tôi lững thững rẽ ngang và đi xa khỏi ngôi nhà cũ của cô ấy.

Thành thật mà nói, trong tất cả những lần đến Blue SpotLiquor, tôi không nhớ là mình từng nghe thấy Óc Chó thốt ra lấy dù chỉ một từ. Tôi đang cố thử nhớ lại một câu “xin chào” hay “chào” hoặc thậm chí là một tiếng càu nhàu thân thiện thôi. Nhưng âm thanh duy nhất tôi nghe thấy người đàn ông đó thốt ra là nhờ cậu đấy, Alex ạ.
Thật cảm động làm sao.

Alex! Đúng rồi. Ngày hôm qua, có ai đó đã xô ngã cậu tatrong hành lang. Ai đó đã xô Alex vào người tôi. Nhưng ai chứ nhỉ?

Ngày hôm ấy, như thường lệ, tiếng chuông ngân vang phíatrên cánh cửa khi tôi bước vào cửa hiệu. Tiếng Cha-ching(2)! *Phát ra từ phía cái máy tính tiền. Tôi nhặtmột thanh kẹo từ cái kệ ở trên quầy, nhưng tôi không thể kể cho cậu biết đó là loại kẹo gì vì tôi không còn nhớ nữa.*

Tôi đã đỡ được Alex giữ cho cậu ta khỏi bị ngã. Tôi hỏi xemcậu ta có ổn không, nhưng cậu ta phớt lờ tôi đi, nhặt ba lô lên rồi vội vã đi xuống tiền sảnh. Tôi đã làm gì gây phiền cho cậu ta hay sao, tôi cứ băn khoăn mãi. Tôi không thể nghĩ ra được là mình đã làm gì không phải.

Nếu muốn, tôi có thể nói cho cậu biết tên người bước vàocửa hiệu khi tôi đang lục tìm tiền trong ba lô. Tôi nhớ rõ. Nhưng hắn ta chỉ là một trong số nhiều kẻ ngu xuẩn mà tôi gặp phải trong những năm qua mà thôi.

Tôi không biết nữa, có lẽ tôi nên vạch mặt tất cả bọnchúng. Nhưng cho đến tận lúc này câu chuyện của cậu còn tiếp diễn, Alex ạ, hành động của hắn ta – hành động kinh khủng, đáng kinh tởm của hắn ta – chỉ là hệ quả từ những gì cậu đã làm mà thôi.
Thêm vào đó, hắn ta cũng đã có hẳn một mặt băng dànhriêng cho hắn rồi…

Tôi nhăn mặt. Chuyện gì đã xảy ra trong cửa hàng đó mànguyên nhân lại là do cái danh sách của Alex?

Không, tôi không muốn biết. Và tôi không muốn gặp Alex.Không phải ngày mai. Cũng không phải ngày kia. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu ta hay là Justin. Hoặc con lừa đực Jackass Jimmy. Chúa ơi, còn ai khác dính líu đến chuyện này nữa hả?

Hắn ta mở toang cánh cửa vào Blue Spot Liquor. "Chào, ÓcChó!" hắn nói. Và hắn ta nói câu đó với một vẻ ngạo mạn, giọng điệu thật tự nhiên. Tôi có thể nói đó không phải là lần đầu tiên hắn chào theo cái cách ấy, như thể Óc Chó thấp kém hơn hắn vậy. "Ồ, Hannah, chào", hắn nói. "Anh không nhìn thấy cưng ở đó."

Tôi có phải đã kể là khi đó tôi đang đứng ở quầy thu tiền,hữu hình đối với bất cứ ai ngay khi họ bước vào cánh cửa ấy không nhỉ?

Tôi tỏ vẻ rằng đã nhận ra hắn ta bằng cách hơi mỉm cười.Tôi tìm thấy tiền, và thả số tiền ấy vào bàn tay nhăn nheo của Óc Chó. Óc Chó, như tôi đã kể, không hề có phản ứng gì trước kẻ mới đến kia. Không bằng ánh mắt, hay một cái giật mình, hay là một nụ cười – như cách ông ta vẫn thường chào đón tôi.

Tôi đi bộ vòng qua một góc phố, tránh xa khỏi những con phốđông người, tôi đang trên đường đến Blue Spot Liquor.

Thật đáng kinh ngạc, làm sao mà một thị trấn có thể thay đổinhiều đến thế chỉ trong một góc phố. Những ngôi nhà phía sau tôi không to lớn hay vui mắt. Chúng thuần túy chỉ là kiểu nhà của tầng lớp trung lưu. Nhưng chúng nằm nối liền cùng với phần còn lại của thị trấn, và đang dần dần đổ nát trong những năm qua.

"Này, Óc Chó, đoán xem?" Hơi thở của hắn ta gần sát ngaybên tai vai tôi.

Chiếc ba lô của tôi đang nằm trên quầy tính tiền trongkhi tôi kéo khóa đóng lại. Đôi mắt của Óc Chó tập trung nhìn xuống dưới, ngay phía mép quầy, gần chỗ eo lưng của tôi, và tôi chợt hiểu điều gì sắp xảy đến.

Một bàn tay khum lại vỗ vào mông tôi. Và rồi, hắn nói điềuđó.

"Vòng Ba Nóng Bỏng nhất của năm thứ nhất đấy, Óc Chó ạ. Ởngay đây, trong cửa hiệu của ông này!"

Có một số kẻ mà tôi tưởng tượng có thể làm được chuyện xấuxa đó. Bọn thích mỉa mai chế nhạo. Bọn kiêu căng ngạo mạn.

Nó có đau không ư? Không. Nhưng đó không phải là vấn đề,phải không? Bởi vì vấn đề ở đây là, hắn ta có quyền làm như vậy không? Và tôi hy vọng câu trả lời hiển nhiên rất rõ ràng.

Tôi đẩy bàn tay hắn ra bằng một cái đánh mạnh và nhanh bằngmu bàn tay mà mọi cô gái đều nên biết. Đúng lúc ấy Óc Chó thò đầu ra từ sau cái quầy tính tiền và thốt ra một âm thanh. Miệng ông ta vẫn mím chặt, còn âm thanh đó cũng chỉ là tiếng tặc lưỡi, nhưng đó là một tiếng động nhỏ khiến tôi rất ngạc nhiên. Tôi biết, bên trong Óc Chó là một quả bóng chứa đầy sự tức giận.

Nó kia rồi. Biển hiệu đèn neon của Blue Spot Liquor.

Ở dãy phố này, chỉ có hai cửa hiệu vẫn còn mởcửa: Blue Spot Liquor và Restless Video ở bên kia đường. Blue Spot Liquor trông vẫn bụi bặm như lần cuối cùng tôi đi bộ ngang qua nó. Thậm chí cái biển quảng cáo thuốc lá và rượu trông cũng đầy bụi bẩn như thế. Giống như một tờ giấy dán tường ở cửa sổ phía trước.

Một tiếng chuông đồng ngân vang khi tôi mởcánh cửa. Cùng một tiếng chuông mà Hannah nghe thấy mỗi khi cô ấy bước vào đây để mua một thanh kẹo như chủ ý. Thay vì để cho nó tự trôi và đóng lại sau lưng tôi, tôi giữ lấy mép của cánh cửa và chậm rãi đẩy cho nó đóng lại, ngắm nó rung cái chuông một lần nữa.

"Tôi có thể giúp cậu được không?"

Không cần nhìn, tôi cũng biết đó không phải làÓc chó.

Nhưng tại sao tôi lại thất vọng nhỉ? Tôi khôngđến đây để gặp Óc chó.

Anh ta hỏi lại một lần nữa, cao giọng hơn mộtchút: "Tôi có thể giúp cậu được không?"

Tôi không thể cho phép mình nhìn về chỗ đứngtrước quầy tính tiền được. Chưa thể được. Tôi không muốn tưởng tượng ra hình ảnh cô ấy đang đứng ở đó.

Phía sau cửa hiệu, sau một bức tường bằng kínhtrong suốt là các loại đồ uống ướp lạnh. Mặc dù không khát nhưng tôi vẫn đi về phía đó. Tôi mở một cánh cửa và lấy một chai soda cam, cái chai nhựa đầu tiên mà tôi chạm vào. Sau đó tôi đi ra phía trước quầy hàng và lấy ví ra.

Một cái kệ kim loại với những thanh kẹo treophía trước quầy thu tiền.

Chúng là những thanh kẹo Hannah yêu thích.

Mắt trái của tôi bắt đầu giật giật. "Đólà tất cả chứ?", anh ta hỏi.

Tôi đặt chai soda lên quầy tính tiền và dụi mắtnhìn xuống. Cơn đau bắt đầu ở đâu đó phía trên vùng mắt nhưng nó đi vào sâu hơn. Tôi chưa bao giờ cảm thấy sự dày vò, dằn vặt từ phía sau lông mày như thế này trước đây.

"Có nhiều loại hơn đằng sau cậu đấy",người bán hàng nói. Anh ta chắc hẳn nghĩ rằng tôi đang nhìn vào những cái kẹo.

Tôi túm lấy một thanh Butterfinger từ trên cáikệ và đặt nó bên cạnh chai nước uống của mình. Tôi đặt vài tờ đô la lên trên quầy thu tiền và đẩy chúng về phía anh ta.

Cha-ching!

Anh ta đẩy lại hai đồng xu và tôi chú ý đến mộtcái thẻ đeo tên bằng nhựa đính trên chiếc máy tính tiền.

"Ông ấy vẫn còn làm việc ở đây chứ?",tôi hỏi.

"Óc chó hả?" Anh chàng bán hàng trúthơi bực qua mũi. "Ca ban ngày." Khi tôi rời khỏi cửa hàng, tiếng chuông đồng ngân nga.

Tôi quàng ba lô lên vai và có thể đã thì thầm,"Xin lỗi", nhưng khi vòng qua hắn ta, tôi cố ý tránh nhìn vào mắt hắn.

Tôi đã thấy cánh cửa trong tầm mắt, sẵn sàng rời khỏi đó, đúng lúc hắn tachộp lấy cổ tay tôi và kéo xoay người tôi lại.
Hắn ta gọi tên tôi và khi tôi nhìn vào mắt hắn, trò đùa đã bắt đầu. Tôigiật mạnh cánh tay mình, nhưng hắn nắm chặt quá.

Phía bên kia đường, tấm biển neon của RestlessVideo nhấp nháy chập choạng.

Tôi biết Hannah đang nói về kẻ nào vào lúcnày. Tôi đã thấy cái cách nắm cổ tay của hắn trước đây. Nó luôn khiến tôi muốn túm lấy áo hắn và đẩy mạnh cho đến khi hắn thả cô gái đó đi.

Nhưng thay vì như vậy, mỗi lần tôi đều giả vờnhư không nhìn thấy chuyện gì.

Xét cho cùng thì tôi có thể làm được gì chứ?

Rồi hắn thả tay ra và đặt tay lên vai tôi. "Anh chỉ đùa thôi mà,Hannah. Hãy thư giãn nào."

Được rồi, chúng ta hãy cùng phân tích chuyện gì đã xảy ra nào. Tôi đãnghĩ về chuyện đó trên suốt cả quãng đường từ Blue Spot Liquor về nhà, có thể vì lý do đó mà tôi không nhớ được về thanh kẹo tôi mua vào ngày hôm ấy.

Tôi ngồi trên cái vỉa hè sứt mẻ bên ngoài cửahiệu Blue Spot Liquor, đặt chai soda cam bên cạnh và chơi trò thăng bằng với thanh Butterfinger trên đầu gối mình. Không phải vì tôi thèm ăn đồ ngọt.

Vậy tại sao tôi lại mua nó chứ? Có phải chỉ vìHannah đã từng mua kẹo trên cùng một cái giá kẹo đó không? Và tại sao điều đó lại có ý nghĩa? Tôi đi đến chỗ ngôi sao màu đỏ đầu tiên. Và rồi đến ngôi sao đỏ thứ hai. Tôi không cần phải đi tới bất cứ đâu hay làm mọi điều cô ấy nói.

Đầu tiên là lời nói của hắn, sau đó là hành động của hắn. Lời tuyên bố sốmột: "Anh chỉ đùa thôi mà, Hannah".

Dịch ra là: Cái mông của mày là đồ chơi của tao. Mày có thể nghĩ mày có lờikết về những gì xảy ra cho cái mông của mày, nhưng mày không thể làm thế. Ít nhất là không phải trong chừng mực: "Anh chỉ đùa thôi mà".

Tôi gõ nhẹ vào một đầu của thanh kẹo, làm nóchao đảo, nghiêng ngả trên đầu gối của tôi.

Tuyên bố số hai: "Hãy thư giãn nào". Dịch ra là: Thôi nào, Hannah, điều tao làm chỉ là sờ mó mày mà không cầnbiết rằng mày có muốn hay không. Nếu nó khiến mày cảm thấy dễ chịu hơn, cứ tự nhiên, mày có thể chạm vào tao bất cứ chỗ nào mày muốn.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nói về hành động của hắn ta, được chứ? Hành độngsố một: Bóp mông tôi.

Phiên dịch ra là: Hãy để tôi kết luận và nói rằng gã này chưa bao giờ sờmông tôi.

Vậy tại sao không phải là bây giờ? Quần của tôi chẳng có gì đặc biệt cả. Nó không bó chặt quá mức. Chắc hẳn, nó đang được mặc hơi trễ một chút và gã có thể thấy một phần hông tôi, nhưng hắn ta không túm hông tôi. Hắn ta sờ hông tôi.

Tôi bắt đầu dần hiểu ra. Tôi đang bắt đầu thấyđiều mà Hannah muốn ám chỉ. Và điều đó như mở ra một cái hố đen trong dạ dày tôi.

Đôi môi tuyệt nhất. Đó là một cái mục kháctrong danh sách ấy.

Alex, có phải tôi đang nói rằng cái danh sách của cậu đã cho phép hắn tasờ mông tôi đúng không? Không. Tôi đang nói rằng nó cho hắn ta một cái cớ để làm điều đó. Và một cái cớ là tất cả những gì một gã con trai như vậy cần.

Không phải là mãi tới khi cái danh sách ấy đượctung ra thì tôi mới chú ý đến cặp môi của Angela Romero. Nhưng sau đó, tôi bắt đầu mê mẩn đôi môi ấy. Khi tôi ngắm nhìn cô ấy phát biểu trong suốt giờ học, tôi không hề có khái niệm gì về những lời được nói ra từ miệng cô ấy. Tôi chỉ ngắm nhìn đôi môi ấy chuyển động lên xuống. Bị mê hoặc khi cô ấy nói một cái gì đó như là "Đường dốc trơn trượt", khi đó đằng sau đôi môi ấy, để lộ ra đầu lưỡi của cô ấy.

Hành động số hai: Hắn ta túm lấy eo tôi và sau đó đặt tay lên vai tôi.

Các bạn biết đấy, tôi thậm chí sẽ không phiên dịch hành động này. Tôi sẽchỉ nói cho các bạn biết lý do nó khiến tôi bực mình. Tôi đã từng bị sờ mông trước đây - không phải chuyện gì lớn - nhưng lần này tôi bị sờ mó là bởi vì có ai đó đã viết tên tôi lên một cái danh sách. Và khi gã này nhận ra tôi buồn, hắn ta có xin lỗi không? Không hề. Thay vào đó, hắn ta còn tỏ ra hung hăng hơn. Sau đó, với vẻ hạ mình nhất, hắn bảo tôi thư giãn vui vẻ. Rồi hắn ta đặt tay lên vai tôi, như thể bằng việc chạm vào tôi hắn sẽ làm cho tôi thấy dễ chịu.

Đây là một lời khuyên. Nếu bạn chạm vào một cô gái thậm chí chỉ là đùathôi và cô ấy đẩy bạn ra, hãy... để¼ cô ấy¼ yên. Đừng chạm vào cô ấy nữa. Bất cứ ở đâu! Hãy dừnglại. Sự đụng chạm của bạn chẳng có nghĩa gì ngoài việc làm cho cô ấy cảm thấy kinh tởm.

Các bộ phận khác của Angela không có chỗ nào đẹpmê hoặc như đôi môi của cô ấy. Không phải những phần kia đến nỗi tệ, chỉ là không mê hoặc thôi.

Rồi mùa hè năm ngoái tại nhà của một người bạn,chúng tôi đã chơi trò xoay chai sau khi thống nhất rằng chỉ những kẻ còn trong trắng mới được chơi trò xoay chai này. Và tôi đã không chịu chơi đến hồi kết thúc mà chỉ khi lượt xoay của tôi chỉ trúng Angela. Hoặc khi lượt xoay của cô ấy chỉ trúng tôi. Khi điều đó xảy ra, tôi đã chậm rãi và cẩn trọng đến khổ sở ấn môi mình lên môi cô ấy.

Có một số kẻ chán ngắt và hay xuyên tạc ở ngoài kia, Alex ạ - Và có thểtôi là một trong số bọn họ - Nhưng vấn đề là, khi cậu lôi kéo người ta vào một trò chế nhạo, cậu phải nhận trách nhiệm khi những người khác hùa theo trò đùa đó.

Sau đó, Angela và tôi tiếp tục tiến triển hơntrên bậc cửa sau nhà cô ấy. Tôi đã không thể thấy đủ với cặp môi đó.

Tất cả chỉ bởi vì một cái danh sách.

Thực ra, điều đó không đúng. Cậu không lôi tôi vào trò đùa cợt chế nhạođó, đúng không? Cái tên của tôi ở trên cột Nóng bỏng. Cậu viết tên của Jessica ở cột Không. Cậu đã kéo Jessica vào

trò bông đùa giễu cợt. Và đó là lúc trái bóng tuyết của chúng ta bắt đầu tăng tốc. Jessica, bạn yêu quý của tôi... bạn là người tiếp theo.

Tôi nhấn nút mở kệ băng cái Walkman và lấy cuộnbăng thứ nhất ra.

Trong cái ngăn nhỏ nhất ở ba lô, tôi tìm thấycuộn băng kế tiếp. Nó có một số 3 màu xanh da trời được viết ở trên góc băng. Tôi thả nó vào khoang băng và đóng cửa máy lại.

***

(1) Nguyên văn Best Ass,trong tiếng Anh ass còn có nghĩ là con lừa, kẻ đần độn ngu ngốc.
(2) Âm thanh do máy tính tiềntạo ra khi ngăn kéo của nó đóng lại sau khi tiền được cho vào trong.

Băng 2: Mặt A

Trước khi giọng nói của Hannah lên tiếng, có một khoảng dừng.

Từng bước một. Đó là cách chúng ta sẽ đi xuyên suốt câu chuyện này. Bước này nối tiếp bước kia.

Phía sau những tòa nhà ngang bên kia đường, mặt trời tiếp tục lặn xuống. Tất cả đèn đường đều đã bật sáng, nhấp nhô trên các dãy nhà. Tôi cầm lấy thanh kẹo Butterfinger trên đầu gối cùng chai soda bên cạnh và đứng dậy.

Chúng ta vừa mới nghe xong một cuộn băng - Cả hai mặt - Vì vậy hãy đi tiếp cùng tôi. Mọi chuyện tốt hơn hay xấu hơn là tùy thuộc vào quan niệm của bạn.

Có một cái hộp sắt tây bỏ đi, một cái thùng dầu rỗng được sơn màu xanh da trời đặt gần cửa trước của tiệm Blue Spot Liquor. Tôi vứt thanh Butterfinger đã được bóc vỏ vào trong đó, không thể tưởng tượng là dạ dày của tôi có thể đựng được bất cứ một thứ đồ ăn cứng nào rồi tôi bỏ đi.

Tôi biết có vẻ đúng là như thế, nhưng tôi không hoàn toàn cô đơn khi bắt đầu năm thứ nhất trung học. Hai người bạn cùng năm thứ nhất khác, cả hai đều nổi bật và ở đây, đóng góp cho Những thành công vĩ đại của Hannah Baker, cũng là những người mới chuyển đến vùng này. Alex Standall và Jessica Davis. Dù chúng tôi chưa bao giờ trở hành những người bạn thân thiết, nhưng chúng tôi cũng đã nương tựa vào nhau trong những tuần lễ đầu tiên của năm học mới.

Tôi vặn nắp chai soda cam. Nó sủi bọt và tôi nhấp từng ngụm một.

Khi kỳ nghỉ hè chỉ còn một tuần lễ là hết, cô Antilly gọi đến nhà tôi để hỏi xem liệu tôi có thể gặp cô ấy ở trường không. Định hướng chút ít cho học sinh mới, cô ấy đã nói vậy.

Trong trường hợp các cậu không nhớ thì cô Antilly là giáo viên hướng dẫn cố vấn cho những học sinh có họ bắt đầu từ vần A đến vần G. Cuối năm học đó, cô ấy đã chuyển đến một trường học ở khu vực khác.

Tôi nhớ người thay thế cô ấy là thầy Porter. Người ta chỉ dự định thay thế tạm thời, nhưng cuối cùng thì thầy ấy vẫn làm ở vị trí đó. Một giáo viên môn tiếng Anh đồng thời là một chuyên gia tư vấn.

Việc đó hóa ra là một chuyện rất khó chịu. Nhưng đó là chuyện dành cho một cuốn băng sau này.

Một giọt mồ hôi lạnh toát chảy xuống trán tôi. Thầy Porter à? Thầy ấy cũng liên quan đến câu chuyện này sao?

Thế giới xung quanh tôi nghiêng ngả và xoay tròn. Tôi túm vội vào một cái cây trên hè phố.

Nếu cô ấy nói cho tôi biết mục đích thực sự của cuộc gặp mặt là để giới thiệu tôi với một học sinh mới khác thì tôi đã không đi. Ý tôi là, nếu chúng tôi không tìm thấy điểm chung thì sao? Hoặc nếu tôi nghĩ là chúng tôi chẳng có điểm gì chung, nhưng cô học sinh mới kia lại nghĩ là có thì sẽ thế nào? Hoặc nếu ngược lại tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể trở thành bạn bè nhưng cô ấy thì không, chuyện gì sẽ xảy ra?

Bởi vậy có rất nhiều điều có thể dẫn đến sai lầm khủng khiếp.

Tôi áp trán lên chỗ vỏ cây mềm mại và cố gắng điều hòa hơi thở của mình.

Nhưng cô gái kia là Jessica Davis và cô ấy cũng không muốn ở đó hơn tôi chút nào.

Chúng tôi đều đinh ninh rằng cô Antilly sẽ tuôn ra một mớ những bài thuyết giáo tâm lý với chúng tôi. Điều đó có ý nghĩa gì - Nên làm gì - Để trở thành một học sinh xuất sắc. Làm thế nào mà ngôi trường này trở thành ngôi trường tốt nhất và sáng giá nhất của bang. Làm thế nào mà mỗi người đều được trao cho cùng nhiều cơ hội để đạt được thành công nếu họ sẵn sàng cố gắng.

Nhưng thay vì một bài thuyết giảng như thế, cô ấy đã cho hai chúng tôi một người bạn thân thiết.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn nhìn thấy, nhưng nó quá rõ ràng. Khi những lời đồn thổi về sự vắng mặt không mong muốn của Hannah bắt đầu lan rộng ra khắp trường, thầy Porter đã hỏi lớp chúng tôi lý do tại sao mà thầy ấy luôn nghe thấy tên cô ấy được nhắc đi nhắc lại trong các hành lang. Trông thầy có vẻ bồn chồn và lo lắng như sắp phát ốm. Cứ như thể thầy biết câu trả lời nhưng muốn ai đó thuyết phục thầy tin vào điều ngược lại.

Sau đó một nữ sinh thì thầm rằng: "Có người nhìn thấy một chiếc xe cấp cứu rời khỏi nhà cô ấy."

Thời khắc cô Antilly nói với chúng tôi lý do chúng tôi có mặt ở đó, Jessica và tôi đã quay sang nhìn nhau. Đôi môi cô ấy hé mở như muốn nói điều gì đó. Nhưng cô ấy có thể nói gì khi tôi đang ngồi ngay đó? Cô ấy cảm thấy mình bị dắt mũi. Cảm thấy bối rối vì bị lừa dối.

Tôi biết cô ấy cảm thấy điều đó bởi vì tôi cũng cảm thấy như vậy.

Và tôi sẽ không bao giờ quên phản ứng của cô Antilly. Hai từ ngắn ngủn, kéo dài. "Hoặc... không."

Tôi nhắm chặt hai mắt, cố gắng đến khó nhọc để nhớ lại ngày hôm đó một cách rõ ràng nhất có thể.

Có phải trên gương mặt của thầy Porter hiện lên sự đau đớn không? Hay đó là sự sợ hãi? Thầy ấy

chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm vào bàn của Hannah. Xuyên qua cả chiếc bàn của cô ấy. Không ai nói một lời nào cả, nhưng chúng tôi nhìn xung quanh. Chỉ nhìn nhau.

Rồi thầy ấy bỏ đi. Thầy Porter bước ra khỏi lớp và không trở lại trong suốt một tuần lễ.

Tại sao? Có phải thầy đã biết? Có phải thầy biết bởi vì thầy đã làm chuyện gì đó không?

Và theo trí nhớ tốt nhất của tôi thì đây là điều chúng ta đã nói.

Tôi: Em rất tiếc, thưa cô Antilly. Em chỉ không nghĩ đó là lý do cô gọi em tới đây.

Jessica: Em cũng vậy. Em có thể sẽ không đến. Ý em là, em chắc chắn Hillary và em có nhiều điểm chung và em chắc cô ấy là một người tuyệt vời, nhưng...

Tôi: Là Hannah.

Jessica: Mình đã gọi cậu là Hillary phải không? Mình xin lỗi.

Tôi: Không sao. Mình chỉ nghĩ rằng có lẽ cậu sẽ biết tên mình trong trường hợp chúng ta trở thành những người bạn trong huyền thoại thôi.

Và rồi cả ba chúng tôi cùng phá lên cười. Jessica và tôi có cách cười rất giống nhau, điều đó làm chúng tôi càng cười nhiều hơn. Tiếng cười của cô Antilly không hẳn là cười thật... Nó ẩn chứa sự lo lắng nhiều hơn... nhưng vẫn là một nụ cười. Cô tuyên bố rằng cô chưa bao giờ thử kết đôi cho cặp nào trước đây và chắc chắn là sau này cũng vậy.

Nhưng đoán xem điều gì nào. Sau buổi gặp gỡ đó, Jessica và tôi đã lui tới gặp nhau thường xuyên.

Rất lén lút, cô Antilly ạ. Rấ. â.. ất lén lút.

Chúng tôi rời khỏi sân trường và lúc ban đầu, cuộc trò chuyện có vẻ ngượng nghịu. Nhưng thật tốt khi có ai đó để cùng trò chuyện hơn là nói với bố mẹ.

Một chiếc xe buýt của thành phố tạt vào cạnh vỉa hè ngay trước mặt tôi. Vỉa hè như bị xé ra bởi những cái sọc màu xanh da trời.

Khi chúng tôi đi đến chỗ tôi phải rẽ, tôi đã không nói gì. Tôi không muốn dừng cuộc trò chuyện, nhưng cũng không muốn mời cô ấy ghé chơi bởi vì chúng tôi thật sự chưa biết gì về nhau cả. Vì thế chúng tôi tiếp tục đi cho đến khi tới khu buôn bán của thành phố. Sau đấy tôi mới phát hiện ra là cô ấy cũng giống tôi, đã đi qua con đường nơi cô ấy sống để có thể tiếp tục nói chuyện với tôi.

Vậy chúng tôi đã đi đâu? E-7 trên bản đồ của bạn. Đến tiệm cà phê Monet's Garden Café & Coffeehouse.

Cửa xe buýt mở ra.

Không ai trong hai chúng tôi uống cà phê cả nhưng có vẻ như đó là một nơi rất tuyệt để tán gẫu.

Qua những cửa kính ô tô mờ sương tôi thấy hầu như tất cả các ghế trên xe đều trống.

Cả hai chúng tôi cùng uống chocolate nóng. Cô ấy gọi chocolate nóng vì nghĩ rằng nó thú vị. Nhưng tôi thì sao? Tôi luôn luôn gọi chocolate nóng.

Tôi chưa bao giờ lên một chiếc xe buýt của thành phố. Tôi chưa có có gì để leo lên nó cả. Nhưng trời đang ngày càng tối và lạnh hơn từng phút một.

Không mất tiền khi đi buýt vào buổi tối, vậy nên tôi đã nhảy lên. Tôi di chuyển sang bên phải bác tài, chúng tôi không ai nói với ai một lời nào. Bác ta thậm chí còn không nhìn tôi.

Tôi đi theo lối giữa xuống phía cuối xe, vừa đi vừa cài lại khuy áo khoác để chống lại cái giá lạnh, chăm chú vào từng chiếc nút áo hơn mức cần thiết. Tôi dùng bất cứ cái cớ nào để ngăn ánh mắt mình nhìn các hành khách khác. Tôi biết dù thế nào tôi cũng sẽ phải nhìn họ. Tôi có cảm giác bối rối xen lẫn trách móc bản thân trong khi bị xô qua lắc lại trên chiếc xe.

Tôi chọn một băng ghế không có ai khác ngồi gần, nằm giữa ba hay bốn chỗ ngồi trống khác xung quanh. Miếng đệm ngồi bằng nhựa vinyl màu xanh da trời bị rách toạc xương ở ngay giữa, vật liệu màu vàng nhồi bên trong như sắp bục cả ra. Tôi rê người đến bên cửa sổ.

Tấm kính lạnh nhưng tựa cái đầu mệt mỏi của mình lên nó lại giúp tôi thấy thư giãn.

Tôi thật sự không nhớ nhiều về những gì chúng tôi đã nói vào buổi chiều ngày hôm ấy. Cậu có nhớ không, Jessica? Bởi vì khi tôi nhắm mắt lại, mọi thứ xảy ra như trong một bộ phim được dàn dựng vậy. Tôi cười. Cố gắng hết sức để không làm đổ thức uống của mình. Không khoa chân múa tay khi nói chuyện.

Tôi nhắm mắt lại. Tấm kính mát lạnh ở một bên mặt nóng bừng. Tôi không quan tâm chiếc xe buýt này sẽ đi đâu. Tôi sẽ ngồi trên nó hàng giờ đồng hồ nếu được. Tôi sẽ chỉ ngồi đây và lắng nghe những cuộn băng này. Và có thể tôi sẽ rơi vào giấc ngủ mà không cần cố gắng.

Thế rồi đến một lúc, cậu tựa vào bàn và thì thầm với tôi: "Mình nghĩ rằng anh chàng đó đang liếc bạn".

Tôi biết rõ cậu đang nói đến ai bởi vì tôi cũng đang quan sát cậu ta. Nhưng anh ta không phải đang liếc tôi.

"Cậu ta đang liếc nhìn cậu ấy", tôi nói.

Trong một cuộc tranh luận xem "Ai là người giữ được quả bóng lớn nhất"

thì tất cả những gì bạn nên biết là Jessica sẽ luôn là người chiến thắng.

"Xin lỗi", cô ấy nói với Alex, trong trường hợp không đoán được tên của anh chàng bí ẩn đó, "Cậu đang liếc nhìn ai trong hai chúng tôi thế?"

Và vài tháng sau đó, sau khi Hannah và Justin Foley chia tay, những tin đồn bắt đầu nổi lên, Alex đã viết nên cái danh sách đó. AI Là NGƯỜI NÓNG BỎNG NHẤT/ AI KHÔNG. Nhưng chính ở đó, tại Monet's - Không ai biết - Là nơi cuộc gặp gỡ ấy bắt đầu.

Tôi muốn nhấn nút STOP cho cái máy Walkman và tua lại đoạn trò chuyện của họ. Để quay lại quá khứ và cảnh báo cho họ biết. Hoặc thậm chí là ngăn họ khỏi cuộc gặp gỡ ấy.

Nhưng tôi không thể. Bạn không thể viết lại quá khứ.

Alex đỏ mặt bối rối. Tôi đang nói là tất-cả-máu-trong-cơ-thể-cậu-ta-đang-dồn-cả-lên-mặt làm cho nó đỏ bừng bối rối. Và khi cậu ta mở miệng để chối chuyện ấy, Jessica đã chặn họng cậu ta.

"Đừng nói dối. Ai trong hai chúng tôi là người cậu đang tăm tia vậy?"

Qua làn kính đầy sương lạnh, những ngọn đèn đường của khu trung tâm thương mại và đèn neon thắp sáng bên đường. Hầu như tất cả các cửa hiệu đều đã đóng cửa vì trời tối. Nhưng những nhà hàng ăn và quán bar thì vẫn còn mở cửa.

Vào khoảnh khắc ấy, tôi sẵn sàng trả giá đắt cho tình bạn với Jessica. Cô ấy là cô gái thân mật, chân thành, thẳng thắn nhất mà tôi từng gặp.

Một cách lặng lẽ, tôi thầm cám ơn cô Antilly vì đã giới thiệu chúng tôi với nhau.

Alex lắp bắp và Jessica ngả về phía trước để những ngón tay của cô ấy thả trên mặt bàn một cách duyên dáng.

"Nhìn này, chúng tôi thấy bạn đang nhìn chúng tôi", cô ấy nói. "Cả hai chúng tôi đều mới đến thị trấn này và chúng tôi muốn biết bạn đang nhìn ai trong hai chúng tôi. Điều đó rất quan trọng."

Alex lắp bắp. "Tôi chỉ... tôi nghe thấy... chỉ là, tôi cũng là người mới ở đây." Tôi nghĩ Jessica và tôi, cả hai đều nhớ ra cái gì đó cùng lúc: "Ồ". Và rồi đến lượt chúng tôi đỏ hết cả mặt. Alex tội nghiệp chỉ muốn tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng tôi thôi. Bởi vậy chúng tôi đã cho phép anh ta. Và tôi nghĩ chúng tôi đã nói chuyện ít nhất là một tiếng đồng hồ nữa - Có lẽ còn hơn thế. Chỉ có ba người, thật vui vì thế là ngày đầu tiên của năm học mới, chúng tôi sẽ không phải lang thang một mình ở các hành lang lớp học. Hay ăn trưa một mình. Hoang mang một mình.

Điều đó không quan trọng, nhưng chiếc xe buýt này đang đi đâu nhỉ? Liệu nó có rời khỏi thị trấn này để đi đến một thị trấn khác không? Hay nó sẽ đi lòng vòng mãi qua những con phố này?

Lẽ ra mình nên kiểm tra trước khi lên xe.

Buổi chiều hôm đó, Monet's thật sự là một sự cứu cánh cho cả ba chúng tôi.

Đã bao nhiêu đêm tôi chìm vào giấc ngủ sợ hãi nghĩ về cái ngày đầu tiên đến trường nhỉ? Quá nhiều rồi. Và sau buổi chiều ở Monet's thì sao? Không còn cảm giác ấy nữa. Bây giờ, tôi thấy rất phấn khích.

Nhưng bạn biết không, tôi chưa từng nghĩ về Jessica và Alex như những người bạn. Dù yêu quý hai người ấy từ ban đầu, tôi cũng chưa thực sự coi họ là bạn ngay.

Và tôi biết họ cũng cảm thấy thế, bởi vì chúng tôi đã nói chuyện về điều đó.

Chúng tôi đã nói chuyện về những người bạn trước đây và lý do vì sao họ trở thành bạn của chúng tôi. Chúng tôi đã nói về điều mình đang mong mỏi tìm kiếm ở những người bạn mới tại ngôi trường mới này.

Nhưng Monet's đã là thiên đường an toàn của chúng tôi từ những tuần lễ đầu tiên đó cho tới khi chúng tôi tan rã. Nếu một người trong chúng tôi gặp khó khăn trong việc thích ứng hay gặp gỡ mọi người, chúng tôi sẽ cùng đến Monet's. Trở lại khu vườn ấy, tại cái bàn phía xa xa ấy để lấy lại tinh thần.

Tôi không rõ ai đã bắt đầu cái thói quen đó, nhưng bất cứ người nào trong chúng tôi nếu gặp phải một ngày mệt mỏi cũng có thể đặt tay lên nữa bàn và nói: "Olly-Olly-Oxen-Free"(1). Người thứ hai cũng sẽ đặt tay lên trên và bày tỏ điều tương tự. Sau đó chúng tôi sẽ lắng nghe, nhấm nháp từng ngụm đồ uống. Jessica và tôi thường uống chocolate nóng. Trong khi đó, Alex có cách thưởng thức riêng của cậu ấy với những thứ còn lại trong thực đơn.

Tôi chỉ mới đến Monet's có vài lần, nhưng tôi nghĩ nó nằm trên con phố mà chiếc xe buýt đang đi qua lúc này.

Phải rồi, chuyện của chúng tôi thật tẻ nhạt. Và tôi xin lỗi nếu đoạn hồi tưởng này khiến bạn thấy chán ngán. Điều nó đem lại cho tôi là sự ngọt ngào. Monet's thực sự đã lấp đầy bất kỳ khoảng trống nào cần được lấp đầy trong tất cả chúng tôi khi ấy.

Nhưng đừng lo... chuyện này không kéo dài nữa đâu.

Tôi trượt ngang qua ghế ngồi ra phía lối đi rồi đứng lên khi chiếc xe buýt vẫn đang chạy.

Người đầu tiên bước ra là Alex. Chúng tôi tỏ vẻ thân thiện khi nhìn thấy nhau ở hành lang lớp học, nhưng mọi chuyện cũng không tiến xa hơn mức ấy.

Ít nhất là nó đã không kéo dài.

Tôi vịn tay vào thành ghế, tiến đến trước vị trí chuẩn bị xuống xe.

Bây giờ đến lượt hai chúng tôi, Jessica và tôi, mọi thứ đã thay đổi khá nhanh. Mọi câu chuyện đều được đem ra làm chủ đề tán gẫu.

"Khi nào đến chỗ dừng tiếp theo?" tôi hỏi. Tôi cảm thấy những lời này thoát ra từ cổ họng mình nhưng chúng chỉ là những lời thì thầm chèn lên giọng nói của Hannah trong cái máy nghe.

Bác tài nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

Rồi Jessica thôi không đến Monet's nữa mặc dù tôi vẫn đến đó vài lần nữa với hy vọng có thể thấy một trong số họ đang thơ thẩn ở đó, nhưng thực tế là sau đó tôi cũng không tái diễn việc này.

Cho tới khi...

"Chỉ có những người khác ở đây là ngủ thôi", người lái xe nói. Tôi quan sát môi bà một cách cẩn thận để chắc rằng tôi hiểu được điều bà nói. "Tôi có thể dừng lại bất cứ chỗ nào cậu muốn."

Thấy không, điều tuyệt nhất về cái chuyện của Jessica là có quá nhiều điều xảy ra ở cùng một thời điểm. Để cho cuộc sông của bạn dễ dàng hơn trong mọi việc, hãy đi theo những ngôi sao.

Chiếc xe buýt đi qua Monet's. "Ở đây là tốt rồi", tôi nói.

Đúng, tôi đã gặp Jessica lần đần tiên trong văn phòng của cô Antilly. Nhưng chúng tôi đã biết về nhau là ở Monet's.

Tôi giữ cho mình đứng vững khi chiếc xe buýt giảm tốc độ và tạt vào vỉa hè.

Và chúng tôi biết Alex ở Monet's. Và rồi... và rồi chuyện này xảy ra.

Cánh cửa xe rít lên mở ra.

Một hôm ở trường, Jessica vượt lên trước tôi ở hành lang và nói: "Chúng ta cần nói chuyện". Cô ấy không nói địa điểm hay lý do vì sao, nhưng tôi biết cô ấy ám chỉ ở Monet's... và tôi đã nghĩ là tôi biết lý do tại sao.

Tôi đi xuống bậc cửa xe và bước từ mép rãnh nước lên vỉa hè. Tôi chỉnh lại cái tai nghe rồi bắt đầu đi ngược lại nửa dãy nhà.

Khi tôi đến đó, Jessica đang ngồi lù lù trong một cái ghế bành, hai cánh tay đung đưa hai bên

như thể cô ấy đã phải chờ đợi trong một khoảng thời gian dài vậy. Có lẽ cô ấy đã phải đợi thật. Có thể cô ấy đã hy vọng là tôi sẽ bỏ tiết học cuối cùng để đến với cô ấy.

Bởi vậy tôi ngồi xuống và nữa một bàn tay vào giữa bàn. "Olly-Olly-Oxen-

Free?"

Cô ấy nhấc một tay lên và đập lên bàn một mảnh giấy rồi cô ấy đẩy nó ngang qua bàn và xoay ngược nó lại để tôi đọc được. Nhưng tôi đã không cần nó xoay ngược lại, bởi vì lần đầu tiên tôi đọc mảnh giấy đó là khi nó bị để ngược trên bàn của Jimmy: AI NÓNG BỎNG/ AI KHÔNG.

Tôi biết tôi ở phần nào trong cái danh sách đó - Theo như Alex chọn. Và vị trí đối lập với tôi đang ngồi ngay trước tôi đây. Tại thiên đường an toàn của chúng tôi. Không hơn không kém. Của tôi... của cô ấy... và của Alex.

"Ai quan tâm chứ?" Tôi bảo với cô ấy vậy. "Nó chẳng có ý nghĩa gì cả."

Tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn. Khi tôi đọc cái danh sách đó, tôi đã chuyển nó xuống theo lối đi mà không hề suy nghĩ gì. Lúc ấy, nó dường như chỉ là một trò vui mà thôi.

"Hannah", cô ấy nói, "Tôi không quan tâm việc cậu ta chọn cậu hay chọn tôi".

Tôi biết chính xác cuộc nói chuyện này sẽ hướng tới đâu và tôi không muốn để cô ấy đưa chúng tôi đến điểm đó.

Và bây giờ? Làm cách nào tôi xem lại được mảnh giấy ấy?

Đáng ra tôi nên giật lấy mọi bản sao của cái danh sách ấy và vứt chúng đi.

"Cậu ấy không chọn tôi vì tôi hơn cậu, Jessica ạ," tôi nói. "Cậu ấy chọn tôi để chọc tức cậu và cậu biết điều đó. Cậu ấy biết rằng cái tên của tôi sẽ làm tổn thương cậu hơn bất cứ cái tên của ai khác."

Cô ấy nhắm mắt lại và nói ra tên tôi bằng một giọng thầm thì nhỏ nhất: "Hannah".

Cậu có nhớ không Jessica? Tôi thì vẫn nhớ.

Khi ai đó nói ra cái tên của bạn như vậy, khi họ thậm chí không thèm nhìn bạn thì chẳng có gì hơn để bạn có thể nói hay làm cả. Tâm tư của họ đã được định sẵn rồi.

"Hannah", cậu nói, "Tôi biết những tin đồn".

"Cậu không thể biết được những tin đồn đó, tôi nói. Có lẽ tôi đang hơi nhạy cảm, nhưng tôi đã hy vọng - Thật ngu ngốc cho cái con bé là tôi ấy - Rằng sẽ không có thêm những tin đồn nào nữa khi gia đình chúng tôi chuyển đến nơi này. Rằng tôi đã bỏ lại những tin đồn và những chuyện đàm tiếu phía sau mình... cho mọi sự tốt đẹp. "Cậu không thể nghe những tin đồn ấy", tôi nói, "Nhưng cậu không thể biết được".

Lại một lần nữa, cậu gọi tên tôi: "Hannah".

Phải, tôi biết những tin đồn đó. Và tôi thề với cậu rằng tôi đã không hề gặp Alex một lần nào ở ngoài trường học cả. Nhưng cậu sẽ không tin tôi.

Và tại sao cậu nên tin tôi nhỉ? Tại sao lại có người không tin vào một cái tin đồn mà nó phù hợp một cách tinh vi với cái tin đồn cũ trước đó chứ hả, Justin?

Tại sao?

Jessica có thể đã nghe thấy quá nhiều những lời đồn đại về Alex và Hannah.

Nhưng không cái nào trong số đó là sự thật cả.

Đối với Jessica, thật dễ dàng để nghĩ về tôi như là một Hannah xấu xa hơn là một Hannah mà cô ấy đã từng biết ở Monet's. Điều đó dễ chấp nhận hơn. Dễ hiểu hơn.

Đối với cô ấy, những lời đồn đại đó cần phải là sự thật.

Tôi nhớ một nhóm những gã đã đùa cợt với Alex trong phòng để đồ. "Vỗ nhẹ-một-cái bánh, vỗ nhẹ-một-cái bánh, người đàn ông của Baker."(2) Rồi có ai đó hỏi cậu ta: "Vỗ cái bánh xốp đó hả, người đàn ông của Baker?" và mọi người đều biết điều gì đang được ám chỉ ở đây.

Khi dãy tủ để đồ đã vắng người, chỉ còn tôi và Alex ở đó. Một chút tự ái lẫn ghen tỵ xoáy lên trong tôi. Từ sau bữa tiệc chia tay của Kat, tôi đã không thể đẩy Hannah ra khỏi tâm trí của tôi. Nhưng tôi đã không thể khiến bản thân mình phải hỏi xem những gì họ nói có phải là sự thật không. Bởi vì nếu điều đó là sự thật thì tôi không muốn nghe nói về nó.

Vừa thắt chặt dây giày của mình, Alex vừa phủ nhận lời đồn đại đó mà không hề nhìn tôi: "Chỉ vậy thôi, cậu biết đấy".

"Tốt thôi", tôi nói. "Tốt thôi, Jessica. Cảm ơn vì đã giúp tôi trong những tuần đầu tiên của năm học. Điều đó đã có ý nghĩa rất nhiều. Và tôi tiếc là đã bị Alex ấn định vào cái danh sách ngu ngốc này của anh ta, nhưng anh ta đã làm vậy rồi."

Tôi nói với cô ấy là tôi biết tất cả về mối quan hệ của họ. Vào cái ngày đầu tiên đó ở Monet's, cậu ta đang nhìn trộm chúng tôi. Và đó không phải là tôi. Và phải, điều đó đã khiến tôi ghen tỵ. Và nếu điều đó có thể giúp cho cô ấy vượt qua được chuyện này thì tôi chấp nhận bất cứ sự đổ lỗi nào mà cô ấy muốn giành cho tôi trong việc khiến mối quan hệ của họ tan vỡ. Nhưng điều đó...không phải... là sự thật!

Tôi đã tới Monet's.

Hai gã con trai đang đứng ở bên ngoài, dựa lưng vào tường. Một gã đang hút thuốc còn gã kia thì lục lọi bên trong cái túi áo khoác của gã.

Nhưng tất cả những gì Jessica nghe được là tôi đã nhận lỗi.

Cô ấy đứng lên ghế - nhìn tôi trừng trừng vẻ giận dữ - và đẩy mạnh tôi.

Vậy hãy nói cho tôi biết Jessica, cậu đã định làm gì? Đâm tôi, hay cào xé tôi? Bởi vì có vẻ như cậu đã định làm cả hai điều đó. Như thể cậu đã thực sự không hề quyết định được nên làm gì.

Và cậu đã gọi tôi là gì nhỉ? Điều đó không phải là vấn đề nhưng tôi chỉ muốn xác nhận lại. Bởi vì tôi đã chăm chăm vào việc nhấc bàn tay mình lên khi cậu đang cố ấn nó xuống! Thế là tôi đã không nghe thấy điều cậu nói.

Cái vết sẹo nhỏ xíu mà các bạn vẫn thường thấy phía trên mi mắt của tôi là hình vẽ móng tay của Jessica... mà tôi đã cố gắng tự thoát ra.

Tôi để ý đến vết sẹo đó vài tuần trước đây. Tại bữa tiệc ấy. Một vết rạn nhỏ xíu trên một gương mặt xinh đẹp. Và tôi đã bảo cô ấy là nó đáng yêu như thế nào.

Vài phút sau, cô ấy bắt đầu đổi tính khác thường.

Hoặc có thể bạn chưa bao giờ nhìn thấy nó. Nhưng tôi nhìn thấy nó, nó nói: "Chào buổi sáng, Hannah", mỗi khi tôi sửa soạn đến trường và nói: "Ngủ ngoan nhé." Mỗi khi tôi chuẩn bị ngủ.

Tôi đẩy cánh cửa nặng nề bằng gỗ và kính bước vào chỗ Monet's. Một bầu không khí ấm áp tràn ra bao trùm lấy tôi và mọi người quay lại nhìn khó chịu vì bị một kẻ vừa để giá lạnh tràn vào. Tôi đóng cánh cửa lại phía sau mình lần bước vào trong.

Nhưng nó không chỉ là một vết xước. Nó là một cú đấm thẳng vào bụng tôi, là một cái tát giáng thẳng vào mặt tôi. Nó là một con dao đâm vào lưng tôi bởi vì cậu thà tin vào một vài tin đồn được bịa đặt còn hơn là tin vào cái mà cậu biết nó là sự thật.

Jessica, bạn yêu quý, mình thật sự rất muốn biết liệu bạn có đến dự lễ tang của mình không. Và nếu bạn có đến dự, không biết bạn có để ý đến cái vết sẹo mà bạn đã tạo ra không?

Không. Có lẽ là không đâu.

Điều đó chắc là không thể.

Bởi vì những vết sẹo như thế này hầu như không thể thấy được bằng mắt thường.

Bởi vì không có lễ tang nào cả, Hannah ạ.

***

(1) Một câu nói phổ biến trong trò chơi trốn tìm của trẻ em để ám chỉ rằng những người chơi đang đi trốn có thể ra khỏi chỗ trốn mà không bị coi là thua cuộc.

(2) Họ của Hannah là Baker, trong tiếng Anh có nghĩa là bánh. Ở đây bọn họ đang đùa cợt với Alex bằng cách chơi chữ.

Băng 2: Mặt B

Nhân danh Hannah, đáng lẽ tôi nên gọi một ly chocolate nóng. Ở Monet's, họ phục vụ món này với một chút xíu thục quỳ thả nổi ở bên trên. Đây là cửa hiệu cà phê duy nhất làm điều đó mà tôi biết.

Nhưng khi cô phục vụ hỏi, tôi lại gọi cà phê bởi vì tôi hà tiện. Chocolate nóng có giá một đô la hoặc hơn.

Cô ta đẩy cái tách rỗng trượt ngang qua quầy tính tiền và chỉ vào chỗ quầy tự phục vụ. Tôi chỉ rót vừa một lượng nhỏ thứ thức uống hỗn hợp nửa sữa nửa kem ở đáy tách rồi đổ đầy phần còn lại bằng hỗn hợp Hairy Chest bởi vì nó có lượng cafein cao và tôi có thể thức khuya để nghe hết những cuốn băng này.

Tôi nghĩ là mình cần phải nghe hết tất cả các cuộn băng ấy ngay trong đêm nay.

Nhưng tôi có nên làm thế không? Trong một đêm ư? Hay tôi nên tìm câu chuyện của mình và nghe nó thôi, rồi sau đó chỉ cần nghe cuốn băng tiếp theo để biết xem ai sẽ là người kế tiếp tôi phải chuyển số băng này?

"Bạn đang nghe gì thế?" Cô gái đứng sau quầy tính tiền hỏi. Giờ thì cô ấy đang đứng cạnh tôi, nghiêng cái bình bằng thép không gỉ đựng thứ thức uống nửa sữa nửa kem, ít béo và có hương vị đậu nành kia. Cô ta đang kiểm tra xem chúng còn đầy không. Vài đường kẻ đen, một hình xăm, chạy dài từ cổ áo và biến mất sau mái tóc được hớt ngắn của cô.

Tôi liếc nhìn xuống hai cái tai nghe màu vàng treo lủng lẳng quanh cổ mình.

"Chỉ là mấy cuốn băng thôi mà."

"Băng cát-xét à?" Cô ta nhấc cái thùng sữa đậu nành lên và ôm nó trước bụng. "Thật thú vị. Tôi không thấy ai nghe chúng nữa."

Tôi lắc đầu và thả ba miếng đường vào tách cà phê của mình.

Cô gái kẹp cái thùng đựng sữa đậu nành vào cánh tay kia rồi chìa bàn tay ra.

"Chúng mình đã học cùng trường với nhau hai năm trước. Bạn là Clay phải không?"

Tôi đặt cái tách xuống và đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô gái. Lòng bàn tay cô ấy thật ấm áp và mềm mại.

"Chúng mình học chung một lớp", cô nói, "Nhưng không nói chuyện với nhau nhiều lắm".

Cô ấy trông hơi quen. Có lẽ do mái tóc khác lạ.

"Bạn không nhận ra mình", cô nói. "Mình đã thay đổi nhiều kể từ khi vào cấp ba." Cô nàng đảo đôi mắt được trang điểm thật đậm. "Ơn Chúa."

Tôi cho que gỗ vào tách cà phê và khuấy đều. "Chúng mình đã học cùng nhau ở lớp nào nhỉ?"

"Lớp học làm đồ mộc."

Tôi vẫn không nhớ được gì về cô ấy.

"Thứ duy nhất mình thu được từ lớp học ấy là mấy mảnh gỗ vụn", cô nàng nói. "Ồ, nhưng mình cũng đã làm được một cái ghế ngồi đàn piano. Vẫn chưa có piano, nhưng ít nhất thì mình cũng đã có cái ghế ngồi đàn. Cậu có nhớ cậu đã làm được thứ gì không?"

Tôi khuấy đều tách cà phê. "Một cái giá để đồ gia vị." Lớp kem sánh lại và cốc cà phê chuyển sang màu nâu sáng, một chút cà phê đen làm nền cho lớp kem trên bề mặt.

"Tớ luôn cho rằng cậu là chàng trai tốt nhất", cô nói. "Ở trường mọi người cũng nghĩ vậy. Một anh chàng trầm lặng, như thế cũng tốt. Nhưng mọi người lại cho rằng tớ nói quá nhiều."

Một vị khách khạc nhổ ở chỗ quầy thu ngân. Cả hai chúng tôi cùng liếc nhìn ông ta, nhưng ông ta không thèm rời mắt khỏi cái menu đồ uống.

Cô bạn quay lại phía tôi và chúng tôi bắt tay nhau lần nữa. "Có lẽ mình sẽ nói chuyện với cậu sau, khi nào có nhiều thời gian hơn." Rồi cô trở lại chỗ quầy thu ngân.

Đó là tôi. Chàng Clay tốt bụng.

Liệu cô bạn ấy còn nói thế nữa không nếu được nghe những cuộn băng này? Tôi nhìn ra phía sau quán, chỗ cánh cửa đang đóng chặt dẫn ra cái sân sau.

Hai bên lối đi dẫn tới cánh cửa ấy là những chiếc bàn đầy nhóc người ngồi với những cái chân duỗi dài ra, hoặc ngồi nghiêng ghế ra sau tạo thành một cuộc thử thách gian nan khiến tôi làm sóng cả tách cà phê trên tay.

Một giọt cà phê ấm nóng rớt lên ngón tay tôi. Tôi nhìn theo nó trượt qua đốt ngón tay và rớt xuống sàn nhà. Tôi di mũi giày lên chấm nước ấy cho tới khi nó biến mất. Tôi nhớ lại vào sớm hôm nay, khi tôi nhìn thấy mảnh giấy rớt ra ở cửa hiệu giày ấy.

Sau vụ Hannah tự tử, nhưng trước khi cái hộp giày đựng các cuốn băng này xuất hiện, tôi nhận ra mình thường hay đi bộ cạnh mẹ của Hannah trên đường đến gần cửa hiệu giày của bố cô ấy không biết bao nhiêu lần. Chính cửa hiệu đó đã đưa cô ấy tới thị trấn này. Sau ba mươi năm kinh doanh, ông chủ cửa hiệu giày muốn bán nó đi và lui về nghỉ hưu. Còn bố mẹ của Hannah thì đang có ý định chuyển chỗ ở.

Tôi không rõ vì sao mình lại hay tìm đến cửa hiệu giày đó. Có lẽ tôi đang cố kiếm tìm một mối liên hệ với Hannah, những mối liên hệ bên ngoài trường học và đó là nơi duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Để kiếm tìm câu trả lời cho những câu hỏi mà tôi không biết phải hỏi ra sao. Về cuộc đời của cô ấy. Về mọi thứ.

Tôi không rõ những cuộn băng này có phải đang giải thích cho tất cả những câu hỏi ấy hay không.

Một ngày sau hôm cô ấy tự tử, cũng là lần đầu tiên tôi nhận ra mình đang đứng trước cửa hiệu nhà Hannah, trước cánh cửa ra vào. Đèn đều đã tắt. Chỉ có một tấm biển được gài lên cánh cửa số đề: SẼ SỚM MỞ CỬA, nó được viết bằng bút dạ màu đen đậm.

Dòng chữ đó không phải được viết ra trong lúc vội vã, tôi đoán vậy. Chúng chỉ thiếu mất vài nét thôi.

Trên cửa kính ra vào, một người phân phát hàng để lại một mẩu giấy nhắn.

Khoảng một danh sách các ý kiến khác nhau và câu "Sẽ quay lại vào ngày mai".

Vài ngày sau tôi quay trở lại. Khi đó còn có nhiều giấy nhắn hơn được dính trên cửa kính.

Hôm nay, trên đường từ trường về nhà, tôi cũng có ghé qua cửa hiệu thêm lần nữa. Trong khi tôi đọc ngày tháng và những lời nhắn trên các mẩu giấy thì tờ giấy nhắn cũ nhất bị mất chất dính tuột xuống đất nằm ngay cạnh chân tôi. Tôi nhặt nó lên và tìm tờ tin nhắt mới nhất. Nâng một góc tờ giấy nhắn mới nhất lên, tôi gài tờ giấy nhắn cũ kẹp phía dưới.

Họ sẽ sớm trở lại, tôi đã nghĩ vậy. Họ phải đưa cô ấy về nhà để tổ chức tang lễ chứ. Quay về thị trấn cũ của cô ấy. Không giống như tuổi già hay căn bệnh ung thư, không có ai có thể biết trước về một vụ tự tử cả. Những người ấy chỉ đơn giản là ra đi, là biến mất mà không có cơ hội để sắp đặt mọi chuyện.

Tôi mở cánh cửa dẫn ra sân sau Monet's, cẩn thận hơn để không làm rớt thêm chút cà phê nào nữa.

Xung quanh khu vườn, để giữ một bầu không khí thư giãn thoải mái, những ngọn đèn đều được mắc ở dưới thấp. Tất cả các bàn, trong đó có cả chiếc bàn của Hannah ở góc phía xa đều đã bị ngồi kín.

Ba chàng trai đội mũ lưỡi trai của đội bóng rổ đang ngồi ở bàn đó, tất cả đang khom người trên đống sách và vở bài tập, không ai trong bọn họ nói chuyện cả.

Tôi trở vào trong quán và ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ. Từ chỗ ấy có thể nhìn toàn cảnh khu vườn nhưng chiếc bàn của Hannah thì bị che khuất sau một cột gạch bị những dây trường xuân cuốn chặt lấy.

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

Khi những câu chuyện này được kể, từng chuyện một, tôi nhận ra là bản thân đang thấy nhẹ nhõm khi tên của mình chưa bị nhắc đến. Tôi đang dõi theo những câu chuyện ấy với nỗi lo sợ về những điều cô ấy chưa nói ra, về những điều cô ấy sẽ nói khi đến lượt tôi.

Bởi vì sắp tới lượt tôi rồi. Tôi biết thế. Và tôi muốn nó sớm kết thúc.

Tôi đã làm gì cậu hả Hannah?

Trong lúc chờ đợi những lời đầu tiên của cô ấy, tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ ở bên ngoài, trời tối hơn trong nhà. Khi tôi kéo cái nhìn chăm chăm vô thức của mình trở lại và tập trung ánh mắt hơn, tôi có thể nhìn thấy cả hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm kính cửa.

Rồi tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi liếc xuống chiếc Walkman nằm trên mặt bàn. Vẫn không có một âm thanh nào phát ra mặc dù nút PLAY đã được bấm. Có thể cuộn băng này bị đặt lệch.

Vì thế tôi nhấn nút STOP. Rồi PLAY lại. Không có gì.

Tôi di ngón cái lên nút quay chỉnh âm lượng. Tiếng tĩnh điện trên hai tai nghe to hơn vì vậy tôi lại giảm âm lượng xuống. Và tôi chờ đợi.

Suỵt!... Nếu bạn đang nói chuyện trong thư viện. Giọng cô ấy thì thầm.

Suỵt! Trong rạp chiếu phim hoặc trong nhà thờ.

Tôi nghe gần hơn.

Thỉnh thoảng sẽ không có ai ở xung quanh để nhắc nhở bạn giữ yên lặng...rất, rất yên lặng. Đôi khi bạn cần phải yên lặng ngay cả khi bạn chỉ có một mình. Giống như tôi, ngay lúc này đây.

Suỵt!

Chỗ những cái bàn đông người ngồi chật kín cả phần còn lại của căn phòng, mọi người đang nói chuyện. Nhưng những lời duy nhất tôi có thể hiểu là những lời Hannah nói. Những tiếng nói khác đã trở thành một nền âm thanh ồn ã bị bóp nghẹt lại, đôi lúc điểm xuyết một tiếng cười sắc lạnh.

Ví dụ như, bạn sẽ thấy khá hơn những lúc yên tĩnh cực kỳ yên tĩnh - Nếu bạn sắp sửa là một Peeping Tom(1). Bởi vì điều gì sẽ xảy ra nếu bọn họ nghe thấy?

Tôi thở ra một hơi dài. Không phải tôi. Vẫn chưa tới tôi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ấy... nếu tôi... phát hiện ra?

Đoán xem nào, Tyler Down? Tôi đã phát hiện ra rồi. Tôi dựa ra sau ghế và nhắm mắt lại.

Tôi thật sự cảm thấy tiếc cho cậu, Tyler ạ. Những người khác có chuyện kể trong những cuộn băng này, ở một chừng mực nào đó, chắc hẳn sẽ cảm thấy chú ít nhẹ nhõm. Bọn họ bị lộ mặt là những kẻ dối trá hay là những kẻ xuẩn ngốc, hoặc người không có lập trường khi chửi mắng người khác. Nhưng câu chuyện của cậu, Tyler ạ... nó thuộc thể loại kinh dị.

Tôi nhấp ngụm cà phê đầu tiên.

Một kẻ rình mò ư? Tyler ư? Tôi chưa bao giờ biết chuyện này cả.

Và tôi cũng cảm thấy đôi chút ghê rợn khi kể lại. Tại sao ư? Bởi vì tôi đang cố gắng thân thiết với cậu hơn, Tyler ạ. Tôi đang cố gắng để hiểu cái cảm giác háo hức khi nhìn chăm chăm qua cửa sổ phòng ngủ của người khác. Theo dõi ai đó khi họ không biết là đang bị theo dõi. Cố gắng bắt quả tang những cảnh họ đang làm...

Cậu đã cố gắng bắt quả tang tôi đang làm chuyện gì hả Tyler? Và nếu cậu có thấy thất vọng không? Hay cảm thấy ngạc nhiên đến vui sướng hả?

Được rồi, ai biết tôi làm ơn giơ tay lên nào?

Tôi đặt cốc cà phê xuống, nhoài người về phía trước và cố tưởng tượng cô ấy đang ghi âm lại cái gì.

Cô ấy đang ở đâu?

Có ai biết ngay lúc này tôi đang đứng ở đâu không?

Rồi tôi hiểu ra và lắc mạnh đầu, tôi cảm thấy thật ái ngại cho anh chàng đó.

Nếu bạn nói: "Ở bên ngoài cửa sổ phòng Tyler", bạn đã đúng. Và đó là điểm A-4 trên tấm bản đồ của bạn.

Lúc này Tyler không có ở nhà... nhưng bố mẹ cậu ta thì có. Và tôi thực sự cầu mong là họ đừng đi ra ngoài này. May mắn thay, có một bụi cây cao và rậm nằm ngay phía dưới cửa sổ, tương tự nhìn cái cửa sổ phòng tôi, vì vậy mà tôi cảm thấy khá là an toàn.

Cậu cảm thấy sao hả Tyler?

Tôi không thể tưởng tượng được cậu ta đã cảm thấy thế nào khi gửi đi những cuốn băng này. Trong khi biết rằng cậu ta đang giữ bí mật của mình cho cả thế giới biết.

Có một cuộc họp mặt để làm cuốn kỷ yếu vào tối nay, tôi biết là nó sẽ liên quan rất nhiều đến bánh pizza và những chuyện đàm tiếu. Bởi thế tôi biết là cậu sẽ không có ở nhà cho tới khi cuộc họp mặt ấy kết thúc tốt đẹp và trời đã tối. Với tư cách là một kẻ đi rình trộm, tôi thấy biết ơn rất nhiều về điều này.

Vì vậy, cảm ơn Tyler. Cảm ơn vì đã khiến cho chuyện trở nên dễ dàng hơn.

Khi Tyler nghe cuốn băng này, liệu cậu ta có đang ngồi ở đây, tại Monet's này, cố gắng trông có vẻ bình tĩnh trong khi mồ hôi toát ra như tắm hay không? Hay là cậu ta khi đó đang nằm trên giường và cáu tiết nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ?

Chúng ta hãy liếc trộm vào bên trong một cái trước khi cậu về nhà nào, như thế được chứ? Đèn hành lang vẫn sáng vì vậy mà tôi có thể nhìn thấy khá rõ bên trong. Và phải rồi, tôi thấy chính xác cái mà tôi mong mỏi - có một đống thiết bị máy ảnh đang nằm la liệt ở đó.

Cậu đã có được một bộ sưu tầm kha khá ở đây đấy, Tyler à. Và một cái ống kính dùng cho mọi hoàn cảnh tác nghiệp.

Bao gồm cả khả năng chụp trong đêm. Tyler đã chiến thắng ở một cuộc thi trong toàn bang với cái ống kính đó. Bức ảnh nằm ở trang đầu tiên của một catalog ảnh hài hước. Một người đàn ông lớn tuổi đi dạo cùng con chó của ông ta vào buổi tối. Con chó dừng lại để tè vào một cái cây và Tyler đã chộp được ảnh đó. Khả năng chụp trong đêm của cái ống kính đã khiến cảnh đó trông giống như là có một chùm hạt laser màu xanh lá cây đang vỡ òa ra từ đáy xương chậu của chú cẩu vậy.

Tôi biết, tôi biết. Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu lúc này. "Những tấm ảnh là để dành cho cuốn kỷ yếu cuối năm học, Hannah ạ. Mình là một học viên nhiếp ảnh. " Và tôi biết rõ lý do tại sao bố mẹ cậu lại có thể hào phóng chi ra một khoản lớn như thế. Nhưng chẳng lẽ đó là cách duy nhất mà cậu biết để dùng cái thứ máy móc đó hả? Những bô ảnh chụp lén thân thể của một học sinh ư?

À phải đấy. Lén chụp cơ thể một học sinh.

Trước khi đến đây, tôi đã thử tra cứu từ "Lén chụp" trong từ điển. Đó là một trong những từ có rất nhiều định nghĩa, nhưng có một định nghĩa thích hợp nhất. Và nó đây, được ghi nhớ để làm vui lòng cậu: Liên quan đến những đề tài nhiếp ảnh được thực hiện một cách hoàn toàn tự nhiên hay một cách không bó buộc đối với việc tạo dáng làm mẫu.

Vậy hãy nói cho tôi biết Tyler, những đêm cậu đứng bên ngoài cửa sổ phòng tôi, liệu tôi đã đủ thanh thoát tự nhiên đối với cậu hay chưa? Có phải cậu đã chụp tôi trong mọi tư thế tự nhiên mà không hề làm dáng?

Đợi đã. Cậu có nghe thấy không?

Tôi ngồi thẳng dậy và chống hai khuỷu tay lên bàn.

Một chiếc xe con đang đi đến gần con đường này.

Tôi khum hai tay áp vào hai bên tai.

Có phải cậu không, Tyler? Chắc chắn là chiếc xe đang càng ngày càng đến gần hơn. Và có ánh đèn pha chiếu sáng.

Tôi có thể nghe thấy tiếng chiếc xe đó, ngay cùng giọng nói của Hannah.

Tiếng động cơ xe.

Trái tim tôi kiên định với ý nghĩ đó là cậu. Lạy Chúa tôi, trái tim tôi, nó đang đập thình thịch. Chiếc xe đang rẽ lên đường dành riêng cho xe chạy.

Đằng sau giọng nói của cô ấy là tiếng lốp xe lăn ngang qua vỉa hè. Tiếng động cơ xe chạy.

Đó là cậu Tyler à. Đó là cậu. Cậu đã không tắt động cơ vì vậy mà tôi vẫn đang tiếp tục nói. Và đúng là điều này đầy kịch tính và kích động. Tôi rõ ràng có khả năng xem phim kinh dị.

Chắc hẳn việc nghe câu chuyện này là một điều rất khủng khiếp đối với cậu ta. Và nó chắc hẳn sẽ là địa ngục nếu như cậu ta không phải là người duy nhất.

Được rồi, các thính giả đã sẵn sàng chưa? Cửa xe ô tô và

Suỵt!

Một đoạn ngưng băng kéo dài. Hơi thở của cô ấy nghe thật khẽ. Nó đã được cô ấy kiểm soát.

Tiếng cánh cửa đóng sập. Tiếng khóa cửa. Tiếng bước chân. Cánh cửa khác được mở khóa.

Được rồi, Tyler. Đây là trò "Gậy ông đập lưng ông". Cậu đang ở trong nhà với cánh cửa đóng chặt. Cậu đang chào hỏi bố mẹ, nói rằng mọi thứ đều diễn ra rất tuyệt và đây sẽ là cuốn kỷ yếu tuyệt nhất từng có từ trước tới nay, hay là họ đã không mua đủ bánh pizza và cậu đang hướng

thẳng đến nhà bếp.

Trong khi chờ đợi, tôi sẽ quay lại kể cho mọi người nghe về việc tất cả những chuyện này bắt đầu ra sao. Và nếu tôi có sai số vẽ các mốc thời gian thì Tyler lại hãy tìm đến những người khác trong các cuốn băng này và cho họ biết cậu đã bắt đầu nhìn trộm thế nào trước khi tôi tóm được cậu nhé.

Cậu sẽ làm thế phải không? Tất cả các cậu? Các cậu sẽ lấp đầy những khoảng trống này chứ? Bởi vì mỗi câu chuyện tôi đang kể ở đây có quá nhiều câu hỏi chưa được giải đáp.

Chưa được giải đáp ư? Mình đã có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào, Hannah à.

Nhưng cậu đã không bao giờ hỏi mình cả.

Ví dụ như, cậu đã lén săn đuổi tôi trong bao lâu hả Tyler? Làm thế nào mà cậu biết được bố mẹ tôi rời thị trấn vào tuần lễ ấy?

Thay vì đặt câu hỏi, cậu đã la hét với mình ở bữa tiệc tối hôm ấy.

Được rồi, đến thời điểm để thú tội đây. Luật lệ ở nhà tôi khi bố mẹ đi vắng là tôi không được phép hẹn hò. Dù không nói ra nhưng bố mẹ có cảm giác rằng có thể tôi rất thích hẹn hò và đề nghị chàng trai ấy đến nhà.

Trong những câu chuyện trước, tôi đã kể với bạn rằng những tin đồn mà bạn đã nghe về tôi đều không phải là sự thật. Và chúng không phải thế. Nhưng tôi chưa bao giờ tuyên bố mình là một kẻ "bắt cá hai tay" cả. Tôi đã đi chơi khi bố mẹ tôi vắng nhà, nhưng chỉ duy nhất lần đó bởi vì tôi có thể về muộn chừng nào tôi muốn. Và như cậu biết đấy, Tyler, vào cái tối mà tất cả chuyện này bắt đầu, chàng trai mà tôi đi chơi cùng đã đi bộ với tôi trên suốt đường về, đến tận cửa nhà tôi. Cậu ấy đứng đó trong khi tôi lôi chùm chìa khóa ra để mở cửa... rồi cậu ấy đi về.

Tôi sợ phải nhìn, nhưng tôi tự hỏi không biết có phải mọi người ở Monet's đang chăm chú nhìn tôi không. Chẳng lẽ chỉ căn cứ vào những phản ứng của tôi mà họ có thể nói rằng cái tôi đang nghe đây không phải là âm nhạc chăng?

Hoặc có lẽ không ai chú ý cả. Tại sao họ phải làm thế chứ? Tại sao họ lại quan tâm xem tôi đang nghe cái gì chứ?

Đèn phòng Tyler vẫn tắt bởi thế có lẽ cậu ta đang trao đổi vài điều với bố mẹ hoặc cậu ta vẫn còn đó. Tốt thôi, hãy làm điều cậu muốn, Tyler ạ. Tôi sẽ tiếp tục nói chuyện về cậu.

Cậu đã mong rằng tôi sẽ mời chàng trai ấy vào nhà có phải không? Hay điều đó sẽ khiến cậu ghen tức?

Tôi khuấy tách cà phê của mình bằng chiếc que gỗ.

Sau khi vào nhà một mình, tôi rửa mặt và đánh răng. Và ngay lúc tôi bước chân vào phòng mình... "TÁCH".

Tất cả chúng ta đều biết cái âm thanh một chiếc máy ảnh tạo ra khi nó chớp một bức ảnh. Thậm chí một số máy kỹ thuật số còn tạo ra tiếng động ấy với mục đích hoài niệm về quá khứ của những chiếc máy ảnh xưa kia. Và tôi thì luôn để cửa sổ mở khoảng một hoặc hai inch, để lấy không khí trong lành ngoài trời. Đó là cách giúp tôi biết được có ai đang đứng bên ngoài.

Nhưng tôi đã phủ định tình huống đó. Tôi rùng mình đến mức không thể thừa nhận điều đó trong đêm đầu tiên ở nhà một mình khi bố mẹ đi vắng. Tôi chỉ đang cố thay đổi bản thân thôi, tôi đã nói vậy mà. Chỉ là làm quen với việc ở một mình thôi.

Vẫn như thế, tôi đã không đủ can đảm để thay đổi tư thế trước cái cửa sổ để mở ấy. Bởi vậy tôi

lặng ngồi xuống giường mình. "TÁCH".

Một thằng ngốc, Tyler ơi. Trong trường học, một số người đã nghĩ rằng mày là kẻ ưa thử thách. Nhưng mày đâu phải là người như thế. Mày chẳng qua chỉ là một thằng ngốc mà thôi.

Hay có thể đó không phải là tiếng "TÁCH", tôi tự nhủ với bản thân như thế.

Có thể đó chỉ là một tiếng kẽo kẹt thôi. Cái giường của tôi có khung bằng gỗ và nó có kêu cọt kẹt một chút. Chắc là âm thanh đó. Rốt cục thì tôi hoàn toàn không chắc chắn thế nào là một kẻ rình trộm.

Nhưng đợi chút - một bức ảnh khác sẽ chứng minh là hắn ta có mặt ở đó, đúng không? Và rồi tôi có thể gọi cảnh sát và...

Nhưng sự thật là, tôi đã không biết phải hy vọng điều gì nữa. Bố mẹ tôi đi vắng. Tôi chỉ có một mình. Có lẽ lựa chọn tốt nhất là tôi nên lờ hắn ta đi. Và cho dù hắn ta có mặt ở ngoài kia đi chăng nữa thì tôi cũng quá sợ hãi để biết điều gì sẽ xảy ra nếu hắn ta nhìn thấy tôi đến gần cái điện thoại.

Thật ngu ngốc đúng không? Nhưng nó có ý nghĩa đúng không? Đúng thế vào thời điểm lúc đó.

Đáng lẽ cậu nên gọi cảnh sát, Hannah ạ. Điều đó có thể đã ngăn được quả bóng tuyết này tăng tốc. Đó là điều mà cậu vẫn nói còn gì.

Quả bóng tuyết đã nghiền nát tất cả chúng ta.

Vậy tại sao lại để cho Tyler có thể nhìn ngó vào phòng tôi dễ dàng đến thế và bắt đầu mọi chuyện này? Có phải đó là điều các người đang thắc mắc đúng không? Có phải tôi luôn đi ngủ với

rèm cửa để mở như thế không?

Thật là một câu hỏi hay, những nạn nhân thích đổ lỗi. Nhưng chuyện không dễ dàng như thế. Mành cửa sổ luôn được giữ ở một góc chính xác theo chủ ý của tôi. Vào những đêm trời trong, đặt đầu trên gối, tôi có thể chìm vào giấc ngủ khi ngắm nhìn những vì sao. Còn vào những đêm giông bão tôi có thể ngắm ánh chớp nháng lên trên những đám mây.

Mình cũng đã từng làm thế, chìm vào giấc ngủ trong khi ngắm nhìn cảnh bên ngoài. Nhưng từ tầng hai nên mình không cần phải lo lắng về những kẻ dòm ngó vào nhà.

Khi bố phát hiện ra là tôi thường để màn cửa mở - thậm chí là một khe nhỏ -bố đã ra ngoài để kiểm tra chắc chắn là không ai có thể nhìn thấy tôi từ dưới đường. Bởi thế bố đã đi thẳng từ hè đường ngang qua sân tới phía dưới cửa sổ phòng tôi. Và bố tôi đã thấy gì? Trừ khi họ khá cao to và phải đứng kiễng chân lên bên ngoài cửa sổ phòng tôi, còn không thì tôi hoàn toàn là vô hình đối với họ.

Vậy cậu đã đứng như thế trong bao lâu hả Tyler? Chắc hẳn là khá bất tiện đấy nhỉ. Và nếu cậu đã sẵn lòng chịu vượt qua những bất tiện ấy chỉ để rình trộm tôi thì tôi hy vọng là ít nhất cậu cũng đã có được cái gì đó nhờ nỗ lực ấy.

Hắn ta đã có. Nhưng không như những gì hắn ta muốn. Thay vào đó, hắn ta đã có được câu chuyện này.

Có phải khi đó tôi đã biết kẻ rình mò ấy là Tyler, có phải tôi đã ngó xuống khe mành và tìm kiếm để xem mặt cậu ta, tôi đã có thể chạy ra ngoài và làm bẽ mặt cậu ta lắm chứ?

Thực tế, điều đó sẽ đem đến phần thú vị nhất của...

Đợi đã! Cậu đây rồi. Chúng ta sẽ để dành câu chuyện, lát nữa tiếp tục nhé.

Tôi đẩy tách cà phê chưa uống được hết một nửa của mình đến điểm xa nhất trên mặt chiếc bàn.

Hãy để tôi mô tả lại cái cửa sổ của Tyler cho các bạn khác nhé. Mành cửa sổ đã được buông xuống hết, nhưng tôi vẫn có thể nhìn vào trong. Chúng được làm bằng tre, hoặc giả tre và giữa các thanh tre có khá nhiều khoảng trống. Nếu tôi đứng kiễng chân như Tyler đã làm thì tôi có thể với tới chỗ một lỗ hổng khá rộng và nhìn vào trong.

Được rồi, cậu ta đang bật đèn và... cậu ta sập cửa lại. Cậu ta... cậu ta đang ngồi trên giường. Cậu ta giật mạnh giày ra và... giờ đến tất.

Tôi lầm bầm phản đối. Làm ơn đừng làm điều gì ngu xuẩn, Tyler. Nếu đó là phòng của mày, mày có thể làm bất cứ điều gì mày muốn, nhưng đừng gây thêm rắc rối cho bản thân mày nữa.

Có lẽ tôi nên đánh động cho cậu ta. Cho cậu ta một cơ hội để nấp đi. Để nằm dưới tấm chăn phủ mà cởi quần áo. Có lẽ tôi nên gõ vào cửa sổ. Hoặc đấm hay đá vào tường. Có lẽ tôi nên cho cậu ta có được cái chứng hoang tưởng giống như cậu ta đã cho tôi.

Cô ấy nói ngày càng to hơn. Chẳng lẽ cô ấy muốn bị bắt gặp ư?

Rốt cục, đó là lý do tại sao tôi lại ở đây, đúng không? Trả thù ư?

Không. Sự trả thù có thể rất vui nhộn. Trả thù, theo kiểu "Gậy ông đập lưng ông", sẽ có thể cho tôi một vài cảm giác thỏa mãn. Nhưng lúc này đây, đứng ngay bên ngoài cửa sổ phòng của Tyler, tôi không thấy thỏa mãn gì cả. Tôi hiểu rõ điều đó.Vậy tại sao? Tại sao tôi lại ở đây?

À, tôi đã nói gì nhỉ? Tôi chỉ nói tôi ở đây là vì tôi. Và nếu các bạn truyền nhau những cuộn băng này thì không có bất kỳ ai khác ngoại trừ các bạn, những người có tên trong danh sách, biết được những gì tôi đang nói lúc này.

Vậy thì tại sao tôi lại ở đây?

Hãy cho chúng tớ biết đi. Làm ơn, Hannah. Hãy cho mình biết tại sao mình lại phải nghe chuyện này. Tại sao lại là mình?

Tôi không ở đây để ngắm cậu, Tyler ạ. Bình tĩnh đi. Tôi chẳng quan tâm lúc này cậu đang làm gì. Thực tế, ngay lúc này đây tôi thậm chí còn không nhìn cậu nữa.

Tôi đang tựa lưng vào tường và nhìn chăm chăm ra phía con đường. Nó là một trong những con đường có hai hàng cây ở cả hai bên, nhưng cành lá của chúng vươn lên gặp nhau ở trên cao, lông như những ngón tay đang dang ra chạm vào nhau. Nghe thật nên thơ, phải không? Tôi thậm chí đã có lần viết hẳn một bài thơ so sánh những cái cây như thế này với nhịp điệu mà tôi yêu thích từ thời thơ ấu của mình. Đây ngôi nhà thờ, đây tháp chuông, mở nó đi... yadda, yadda, yadda.

Một người trong các cậu thậm chí đã đọc bài thơ tôi viết. Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.

Lại không phải là tôi. Tôi thậm chí còn không biết là Hannah sáng tác thơ nữa.

Nhưng lúc này tôi đang nói về Tyler. Và tôi vẫn ở trên cơn phố nhà cậu ta. Con phố tối om và vắng vẻ của Tyler. Chỉ có điều cậu ta không biết là tôi đang ở đây... chưa biết. Vậy hãy tổng kết lại câu chuyện này nào, trước khi cậu ta đi ngủ.

Vào ngày hôm sau ở trường học, sau chuyến viếng thăm của Tyler tới cửa sổ phòng tôi, tôi kể cho một cô bạn gái ngồi trước tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Cô gái này nổi tiếng là một người rất biết lắng nghe, biết thông cảm và tôi muốn có ai đó lo lắng cho tôi. Tôi muốn ai đó xác nhận cho

nỗi sợ hãi của tôi.

Vậy thì, cô bạn đó dứt khoát không phải là cô gái lý tưởng có khả năng lắng nghe rồi. Cô bạn đó có một mặt trái khoáy mà rất ít người trong các bạn biết được.

"Một Peeping Tom á?", cô ta nói. "Ý cậu là một kẻ thứ thiệt á?" "Mình cho là vậy", tôi nói với cô ta.

"Mình luôn luôn thắc mắc một kẻ như thế trông ra làm sao", cô nàng phán."Có một kẻ rình trộm là một cách... mình không biết nữa... thật gợi tình."

Rõ là chéo cẳng ngỗng. Nhưng cô nàng đó là ai chứ?

Và tại sao tôi lại quan tâm nhỉ?

Nàng ta mỉm cười và rướn một bên lông mày. "Cậu có nghĩ anh ta sẽ qua lại không?"

Thành thực mà nói, cái ý nghĩ rằng kẻ đó sẽ quay lại chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi. Nhưng giờ nó khiến tôi quan tâm. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn ta quay lại?",tôi hỏi nhỏ.

"Thì cậu sẽ phải kể cho mình chuyện ấy chứ", cô nàng trả lời. Và sau đó nói chuyện vòng vo, rồi kết thúc cuộc trao đổi của chúng tôi.

Cô nàng đó và tôi chưa bao giờ lui tới chơi với nhau. Chúng tôi có rất nhiều những khóa học tự

chọn chung, chúng tôi đối tốt với nhau trong lớp học và thỉnh thoảng chúng tôi có nói chuyện về việc tới chơi nhà nhau, nhưng chúng tôi chưa bao giờ thực hiện điều đó cả.

Và tôi đã nghĩ đây chính là một cơ hội vàng.

Tôi vỗ vai cô nàng và bảo rằng bố mẹ tôi hiện không có mặt ở thị trấn. Tôi hôi cô nàng thấy thế nào nếu đến nhà tôi và bắt kẻ nhìn trộm đó?

Sau giờ học tôi về nhà cùng cô nàng để lấy vài món đồ. Sau đó cô nàng đến nhà tôi. Vì đó là tuần lễ đêm và cô nàng có thể về nhà muộn nên cô ta đã nói với bố mẹ của mình rằng chúng tôi đang thực hiện một đề tài ở trường.

Chúa ơi. Chẳng lẽ mọi người đều viện cái cớ đó hay sao?

Chúng tôi làm bài tập về nhà trên bàn trong phòng khách, chờ cho trời tối.Chiếc xe của cô ta đỗ ở ngay phía trước nhà để nhử mồi.Hai cô gái. Thật không thể cưỡng lại được phải không nào?

Tôi vặn mình một chút và thay đổi tư thế ngồi.

Chúng tôi đi vào phòng ngủ và ngồi duỗi dài chân trên giường, đối diện với nhau, nói chuyện về đủ thứ có thể tưởng tượng ra. Để bắt được kẻ nhìn trộm, chúng tôi biết mình cần phải nói chuyện thật khẽ. Chúng tôi cần phải nghe được tiếng... "TÁCH" đầu tiên.

Miệng cô nàng há hốc. Đôi mắt của cô ta nữa, tôi chưa bao giờ trông thấy chúng vui vẻ đến vậy.

Cô ta thì thầm với tôi để tiếp tục cuộc nói chuyện. "Hãy vờ như cậu không nghe thấy. Hãy đóng

kịch theo mình."

Tôi gật đầu.

Sau đó cô ta mím môi một lúc rồi ứng khẩu: "Ôi lạy Chúa tôi! Cậu đã để cho anh ta chạm vào chỗ nào?"

Chúng tôi tán gẫu trong một vài phút, cố gắng kìm nén những tiếng cười không thích hợp sẽ có thể khiến chúng tôi bị phát hiện là đang đóng kịch. Nhưng tiếng "TÁCH" đã ngưng và chúng tôi sắp cạn đề tài tán dóc.

"Cậu biết mình có thể sử dụng cái gì không?" Cô nàng hỏi. "Một động tác mát xa lưng thật đẹp."

"Đồ quỷ", tôi thì thầm.

Cô nàng nháy mắt với tôi, rồi nhổm dậy quỳ trên hai đầu gối và xòe hai bàn tay duỗi về phía trước giống như một chú mèo đang vươn mình cho tới khi tất cả thân người nằm dài xuống giường của tôi. "TÁCH".

Tao chân thành hy vọng là mày đã thiêu hủy hoặc xóa đi những bức hình ấy, Tyler ạ. Bởi vì nếu chúng bị lộ ra ngoài, thậm chí dù đó không phải là lỗi của mày, tao ghét phải nghĩ đến những điều có thể xảy ra với mày lắm.

Tôi dạng chân qua lưng cô nàng. "TÁCH". Vén tóc cô nàng sang một bên. "TÁCH".

Và bắt đầu xoa hai vai cô nàng. "TÁCH". "TÁCH".

Cô nàng quay mặt tránh hướng cửa sổ và thì thầm. "Cậu biết điều đó có nghĩa là gì nếu hắn ta ngưng chụp ảnh lúc này không?"

Tôi nói với cô nàng là tôi không biết.

"Điều đó có nghĩa là anh ta đang làm cái gì đó". "TÁCH". "Ồ tuyệt", cô nàng ậm ừ.

Tôi tiếp tục chà xát hai vai của cô nàng. Thực ra, tôi đã nghĩ là tôi đang làm khá tốt công việc ấy bởi vì cô nàng thôi không nói chuyện và đôi môi uốn cong lên thành một nụ cười mỉm rất đẹp. Nhưng sau đó cô nàng lại thì thầm một ý tưởng mới. Cách để bắt tại trận kẻ đồi bại này.

Tôi nói với cô nàng là không. Một trong hai người nên ra khỏi phòng, nói là chúng tôi cần phải dùng phòng tắm và gọi điện cho cảnh sát. Chúng tôi có thể kết thúc chuyện này ở đây.

Nhưng điều đó đã không xảy ra.

"Không đời nào", cô nàng nói. "Mình sẽ không rời khỏi đây cho tới khi mình biết được mình có biết hắn ta hay không. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn ta tới trường của chúng mình?"

"Nếu hắn ta làm thế thì sao?" Tôi hỏi.

Cô nàng nói tôi làm theo hướng dẫn của cô ta, rồi lăn mình ra khỏi hai chân tôi. Theo kế hoạch của cô nàng, khi cô ta nói "ba", tôi sẽ phụ trách cái cửa sổ. Nhưng tôi nghĩ là kẻ nhìn trộm có lẽ đã đi rồi - một chút hoang mang bởi vì không còn nghe thấy tiếng "TÁCH" nữa từ lúc tôi trèo xuống khỏi lưng cô nàng.

"Đến lúc dùng một chút sữa dưỡng thể rồi", cô nàng nói. "TÁCH".

Âm thanh đó khiến cho cơn giận dữ của tôi phun trào. Được thôi. Tôi có thể chơi trò này, tôi nghĩ vậy. "Hãy tìm trong cái ngăn kéo trên cùng của mình ấy."

Cô nàng chỉ vào cái ngăn kéo gần cửa sổ nhất và tôi gật đầu.

Bên dưới cánh tay áo sơ mi của tôi đã hơi ướt. Tôi lại thay đổi tư thế ngồi một cách khó chịu. Nhưng Chúa ơi, tôi không thể ngưng nghe tiếp.

Cô nàng kéo mở cái ngăn kéo, nhìn vào bên trong và đưa tay che miệng.

Cái gì thế? Chẳng có thứ gì trong ngăn kéo của tôi đáng để cô ta phải có phản ứng như thế cả. Chẳng có thứ gì trong căn phòng này đáng để phản ứng như vậy cả.

Mình đã không biết là cậu để cái này ở đây", cô ta nói thật rõ và thật lớn.

"Chúng mình có thể dùng... chung."

"Ừm, được thôi", tôi đáp.

Cô ta thò tay vào trong ngăn kéo lôi một vài thứ ra, rồi lại che miệng.

"Hannah?", cô ta nói. "Cậu có bao nhiêu chiếc này thế? Cậu đúng là một cô gái hư." "TÁCH". "TÁCH".

Rất thông minh, tôi nghĩ. "Tại sao cậu không đếm chúng nhỉ?"

Thế là cô nàng đếm. "Để xem nào. Một... hai..." Tôi trượt một chân xuống giường.

"..ba!"

Tôi nhảy đến chỗ cửa sổ và giật mạnh cái dây kéo. Tấm mành vén lên. Tôi tìm kiếm khuôn mặt cậu nhưng cậu đã lẩn đi quá nhanh.

Cô nàng kia, cô ấy cũng không nhìn thấy mặt cậu, Tyler ạ.

"Ôi, Chúa ơi!" Nhỏ gào lên. "Hắn ta đang nhét cái của quý của hắn vào trong quần lót kìa."

Tyler, rất chia buồn với mày dù mày đang ở đâu. Mày đáng bị thế này, nhưng tao rất tiếc.

Vậy cậu là ai? Tôi đã nhìn thấy chiều cao và tóc của cậu nhưng không nhìn rõ mặt cậu.

Cậu vẫn tự chối bỏ chính bản thân mình, Tyler ạ. Ngày hôm sau ở trường, tôi đã hỏi rất nhiều người chính xác cùng một câu hỏi: Bạn đã ở đâu vào tối hôm qua? Một vài nói họ ở nhà hoặc ở nhà bạn bè. Hoặc ở rạp chiếu phim. Hay "Không phải việc của cậu". Nhưng Tyler à, cậu có phản ứng đề phòng thú vị nhất trong tất cả mọi người.

"Cái gì, tôi á? Chẳng ở đâu cả."

Và vì một vài lý do, việc nói cho tôi biết cậu không ở đâu cả khiến cho mắt cậu giần giật và trán cậu lấm tấm mồ hôi.

Mày là đồ ngốc, Tyler ạ.

Này, ít nhất cậu cũng là kẻ lập dị. Và ít nhất là cậu đã hỏi cái việc quẩn quanh gần nhà tôi. Nhưng sự hiện diện của cậu không bao giờ mất đi Tyler ạ.

Sau những chuyến "Thăm viếng" của cậu, tôi đã đóng chặt rèm cửa mỗi tối.

Tôi cách ly với những vì sao và tôi chẳng bao giờ còn thấy nhìn ánh chớp nữa. Mỗi đêm, tôi chỉ đơn giản là tắt đèn và leo lên giường.

Tại sao cậu lại để tôi cô đơn thế hả Tyler? Ngôi nhà của tôi. Căn phòng ngủ của tôi. Chúng đáng ra rất an toàn đối với tôi. Bảo vệ tôi khỏi mọi thứ bên ngoài. Nhưng cậu là kẻ đã lấy đi điều đó.

À..không phải tất cả đâu. Giọng cô ấy rung lên.

Nhưng cậu đã lấy đi những điều còn sót lại.

Cô ấy ngưng nói. Và trong sự im lặng đó tôi nhận ra tôi đã không hề nhìn chăm chú vào thứ gì cả. Tôi nhìn chăm chăm về hướng cái tách rỗng ở chỗ xa nhất trên mặt bàn nhưng không phải nhìn vào nó.

Tôi muốn làm thế, nhưng tôi trông có vẻ quá hăm dọa nên không thể nhìn vào mọi người xung quanh mình. Họ chắc hẳn đang quan sát tôi lúc này. Cố gắng để hiểu cái nhìn đau đớn trên khuôn mặt tôi. Cố

gắng tìm hiểu xem đứa trẻ tội nghiệp này là ai, mà đang nghe một cái đài chạy băng lỗi thời đến thế.

Vậy sự an toàn của cậu quan trọng đến mức nào hả Tyler? Còn sự riêng tư của cậu thì sao? Có lẽ nó chẳng có gì quan trọng với cậu như nó quan trọng với tôi nhưng đó không phải là điều cậu được quyền quyết định.

Tôi nhìn hình ảnh khu vườn trong sân sau được thắp sáng vừa đủ phản chiếu xuyên qua cửa sổ. Tôi không thể nói liệu có còn ai vẫn ở đó không, chỗ ngồi đằng sau cái cột gạch và bụi trường xuân tại cái bàn của cô ấy.

Chiếc bàn đó một thời đã là một chỗ trốn an toàn khác của Hannah.

Vậy ai là cô gái bí ẩn nổi bật trong câu chuyện của cậu nhỉ, Tyler? Ai đã mỉm cười thật xinh đẹp khi tôi xoa bóp vai cho cô ấy nhỉ? Ai là người đã giúp tôi vạch trần cậu? Tôi có nên kể ra không nhỉ?

Điều đó còn tùy. Cô ta đã làm gì với tôi?

Để biết lời giải... hãy cho băng thứ ba vào.

Nhưng mình đã sẵn sàng đó là mình, Hannah ạ. Mình đã sẵn sàng để kết thúc chuyện này.

Ồ, Tyler này, tôi lại đang đứng bên ngoài cửa sổ phòng cậu. Tôi đi bộ một vòng để kết thúc câu chuyện của cậu, nhưng đèn phòng ngủ của cậu đã tắt từ lúc nào... vì vậy mà tôi quay lại vào lúc này.

Có một đoạn ngưng dài. Tiếng xào xạc của lá cây.

Cốc cốc, Tyler.

Tôi nghe thấy tiếng gõ. Cô ấy gõ vào cửa sổ. Hai lần.

Đừng lo lắng. Cậu sẽ sớm khám phá ra thôi.

Tôi tháo tai nghe ra, quấn sợi dây màu vàng thật chặt quanh cái Walkman, nhét nó vào túi áo khoác của mình.

Ngang qua căn phòng là chiếc giá sách của Monet's chứa đầy những cuốn sách cũ. Hầu hết là những đồ bỏ đi. Sách giải trí phương Tây, Kỷ nguyên mới, truyện khoa học viễn tưởng.

Thận trọng len qua những chiếc bàn đông đúc, tôi đi về phía giá sách. Một quyển từ điển chuyên đề đồ sộ nằm cạnh một cuốn từ điển đã bị mất gáy cứng. Dưới cái gáy sách để trần có ai đó đã viết chữ TỪ ĐIỂN bằng mực đen đậm. Được xếp chồng thành đống trên chiếc giá sách là năm cuốn sổ, mỗi cuốn có một màu khác nhau. Chúng có kích cỡ tương đương như những cuốn kỷ yếu, nhưng các trang trống được đem bán cho những ai muốn viết vẽ vào đó. Những cuốn sách nguệch ngoạc, họ gọi chúng như vậy. Mỗi năm, một cuốn mới lại được bổ sung thêm và mọi người vẽ viết lộn xộn bất cứ thứ gì họ muốn vào trong đó. Họ đánh dấu những dịp đặc biệt, viết những vần thơ khủng khiếp, phác họa những thứ đẹp đẽ hoặc lố bịch, hoặc chỉ là viết những lời văn huênh hoang, rỗng tuếch.

Mỗi cuốn có một mảnh dây băng trên gáy đề năm nó được viết. Tôi lôi ra một cuốn từ năm thứ nhất chúng tôi mới vào trường. Với tất cả khoảng thời gian Hannah từng đến Monet's, có lẽ cô ấy đã viết gì đó vào trong này. Như một bài thơ chẳng hạn. Hoặc có thể cô ấy có những năng khiếu khác mà tôi không biết. Có thể cô ấy biết vẽ. Tôi đang tìm kiếm thứ gì đó ngoài những điều khó chịu trong những cuốn băng này. Tôi cần điều ấy ngay lúc này. Tôi cần nhìn thấy cô ấy theo một cách khác.

Vì hầu hết mọi người đều đề rõ ngày họ viết vào đó nên tôi giở về chiều ngược lại. Tới tháng Chín. Và nó ở đó.

Tôi đóng cuốn sách, kẹp ngón tay mình vào để đánh dấu trang sách ấy và mang nó về chỗ bàn của tôi. Tôi chậm rãi nhấp một ngụm cà phê ấm, mở lại cuốn sách và đọc những từ được viết nguệch ngoạc bằng bút mực đỏ gần phía trên đầu: Mọi người đều cần một olly-olly-oxen-free.

Nó được ký với ba cặp tên họ được viết tắt: J.D, A.S, H.B. Jessica Davis, Alex Standall, Hannah Baker.

Dưới những chữ viết tắt họ và tên ấy, ép vào đường gấp giữa hai trang, có ai đó đã kẹp ngược một tấm ảnh. Tôi lôi nó ra, vuốt phẳng nó rồi xoay lại cho đúng chiều.

Là Hannah.

Chúa ơi, tôi yêu nụ cười của cô ấy. Và mái tóc của cô ấy nữa, nó vẫn dài như thế. Một cánh tay của cô ấy ôm ngang hông một học sinh khác. Courtney Crimsen. Và phía sau họ là một đám học sinh. Mọi người đều đang cầm chai, lon, hoặc một cốc nhựa màu đỏ. Đó là một bữa tiệc tối. Courtney trông không vui vẻ nhưng cũng không giống đang tức giận.

Cô ta trông có vẻ lo lắng, tôi nghĩ thế.

Tại sao?

Chú thích:

(1) Peeping Tom là một nhân vật trong huyền thoại về Lady Godiva, hắn là kẻ đã nhìn trộm Lady Godiva trong khi nàng cưỡi ngựa khỏa thân đi quanh các con đường ở Conventry thuộc vùng hồ (Nước Anh) nhằm đòi miễn giảm sưu thuế do chính chồng nàng áp đặt lên nông dân nghèo. Peeping Tom ở đây được dùng ý nói về một kẻ rình mò nhìn trộm người khác.

Băng 3: Mặt A

Courtney Crimsen. Một cái tên thật hay làm sao. Và đúng là một cô gái xinh xắn. Mái tóc đẹp. Nụ cười xinh tươi. Làn da hoàn hảo.

Và cô ta cũng rất tốt bụng. Mọi người đều nói vậy.

Tôi nhìn chằm chằm vào bức hình trong cuốn sổ viết nguệch ngoạc. Cánh tay của Hannah ôm ngang lưng Courtney tại một bữa tiệc nào đó. Hannah đang hạnh phúc. Nhưng Courtney thì bất an. Nhung tôi không biết tại sao.

Phải, Courtney, cậu dịu dàng với mọi người cậu gặp trong hành lang. Cậu dịu dàng với mọi người khi họ dạo bước cùng cậu ta lấy xe lúc tan học.

Tôi nhấp cà phê, nó đang nguội dần.

Cậu nhất định là một trong những nữ sinh nổi tiếng nhất ở trường. Và cậu..chỉ…là…quá…dịu dàng thôi. Phải không?

Sai rồi.

Tôi uống cạn tách cà phê.

Vâng, thưa các thính giả thân mến của tôi. Courtney tử tế với bất kì ai mà cô ấy tiếp xúc hoặc bất cứ người nào cô ấy nói chuyện cùng. Và giờ hãy tự hỏi chính cậu - tất cả có phải là chỉ là giả bộ không?

Tôi mang tách cà phê đã cạn tới quầy tự phục vụ để lấy thêm một tách đầy nữa.

Tôi cho là thế. Bây giờ hãy để tôi nói lý do tại sao nhé.

Trước hết với những ai đang lắng nghe tôi, tôi ngờ rằng Tyler sẽ để các bạn thấy những bức hình cậu ta chụp tôi đang mát xa lưng cho Courtney.

Cái ca trượt nửa chừng khỏi tay tôi và va vào quầy thanh toán. Tôi bắt kịp trước khi nó rơi xuống nền nhà rồi ngoái nhìn qua vai. Cô gái đứng sau quầy nghiêng đầu nhìn và bật cười.

Courtney là người ở trong phòng Hannah đó ư?

Hannah ngưng một khoảng rất lâu. Cô ấy biết rằng thông tin này cần được ngấm kỹ.

Nếu bạn đã từng thấy những bức ảnh đó, bạn thật may mắn. Tôi chắc chắn rằng chúng rất gợi cảm. Nhưng bây giờ thì bạn biết rồi đấy, chúng cũng đã được tạo dáng.

Tạo dáng. Quả là một từ thú vị để tóm tắt chuyện kể về Courtney. Bởi vì khi bạn tạo dáng là bạn biết đang có người quan sát bạn. Bạn khoác lên nụ cười tươi tắn nhất. Bạn để dáng vẻ duyên dáng nhất của mình toả sáng.

Không hề giống với bức ảnh chụp Courtney trong cuốn sổ viết nguệch ngoạc.

Và ở trường trung học, mọi người luôn để ý quan sát nên luôn có lý do để tạo dáng.

Tôi nhấn nút trên nắp chiếc bình và một dòng cà phê đen chảy vào cốc.

Tôi không cho rằng cậu làm thế một cách có chủ ý, Courtney ạ. Và đó là lý do vì sao tôi đưa cậu vào những cuốn băng này. Để cậu biết rằng những việc cậu làm ảnh hưởng ra sao đến những người khác. Cụ thể hơn thì nó đã ảnh hưởng đến tôi.

Courtney vẫn tỏ ra thật sự dịu dàng. Việc nghe câu chuyện của cô ta trong những cuốn băng này có lẽ đã giết chết cô ấy mất.

Cơn rùng mình làm tôi sởn gai ốc. "Đã giết cô ấy". Một cụm từ mà giờ tôi sẽ loại bỏ khỏi vốn từ vựng của mình.

Courtney Crimsen. Cái tên nghe gần như quá hoàn hảo. Và như tôi đã nói, trông cậu cũng thật hoàn hảo. Điều duy nhất còn lại là... trở nên hoàn hảo.

Tôi quay lại bàn mình cùng với tách cà phê pha lẫn kem và đường viên.

Vậy đấy chính là điểm tới dành cho cậu lời khen ngợi. Cậu đã có thể chọn lấy cái cách thật khốn nạn mà vẫn có được tất cả những người bạn và những anh bạn trai mà cậu có thể lợi dụng được. Nhưng thay vì thế thì cậu lại chọn cách dịu dàng, bởi vậy mà mọi người sẽ đều thích cậu và không một linh hồn nào có thể ghét cậu cả.

Để tôi nói rõ ràng ra nhé. Tôi không hề ghét cậu, Courtney ạ. Thực tế, thậm chí tôi không phải là không thích cậu. Trong một thời gian, tôi đã nghĩ cậu và tôi sẽ trở thành bạn bè.

Tôi không nhớ chuyện ấy. Tôi không cho rằng đã từng thấy họ cặp kè với nhau.

Hóa ra là cậu lại đang chuẩn bị biến tôi thành một kẻ nữa có dán mác "Người nghĩ Courtney

Crimsen là một cô gái thực sự trong sáng". Một lá phiếu bảo đảm nữa cho danh sách "Được yêu thích nhất" trong cuốn kỷ yếu trung học.

Và một lần cậu làm thế với tôi, tôi đã nhận ra điều đó, tôi đã quan sát cậu làm thế với những người khác.

Courtney ạ, đây là phần đóng góp của cậu vào hợp tuyển cho cuộc sống của tôi.

Cậu có thích thế không? Hợp tuyển cho cuộc sống của tôi?

Tôi kéo chiếc balô vào lòng và mở khoá kéo ngăn túi rộng nhất.

Cái ngày sau khi Tyler có được những bức ảnh chụp tự nhiên về thân thể học sinh của chúng tôi được bắt đầu như bao ngày khác. Chuông báo giờ học đầu tiên vang lên và như thường lệ, Courtney chạy vào muộn vài giây. Việc đó chẳng hề gì vì cô Dillard cũng chưa vào lớp.

Cũng không giống thường lệ.

Tôi rút bản đồ của Hannah ra và trải nó lên chiếc bàn nhỏ.

Khi cậu đang tán chuyện với người bạn ngồi phía trước cậu, Courtney, tôi vỗ nhẹ lên vai cậu. Khoảnh khắc cậu nhìn vào mắt tôi, chúng ta đã cùng bật cười. Chúng ta nói một vài câu hay hai ba từ gì đó mà tôi không nhớ là ai đã nói gì nữa vì điều cậu nói cũng là điều tôi nghĩ tới.

"Thật kỳ quặc."

"Mình biết."

"Cái quái gì cơ?"

"Cậu tưởng tượng được không?"

"Thật buồn cười."

Rồi khi cô Dillard vào lớp, cậu quay người để nhìn lên phía đầu lớp. Và khi hết tiết học, cậu ra về.

Tôi tìm trên bản đồ ký hiệu ngôi sao đỏ tại nhà của Tyler. Một phần trong tôi cảm thấy kỳ lạ về việc theo sát dấu như thế này đối với câu chuyện của Hannah. Như thể tôi bị ám ảnh. Quá ám ảnh. Trong khi phần kia trong tôi lại muốn phủ nhận sự ám ảnh này.

Không phải đến tận khi tôi bước ra hành lang trên đường chuyển lớp sang tiết học thứ hai, tôi đã nghĩ là, chờ một chút. Cậu ấy đã không nói tạm biệt.

Tôi chỉ đang làm điều cô ấy yêu cầu. Đó không phải là sự ám ảnh. Mà là tôn trọng. Tôi đang thực hiện những thỉnh cầu cuối cùng của cô ấy.

Những hôm khác cậu có nói tạm biệt không? Không, không thường xuyên.

Nhưng sau đêm hôm qua, có vẻ như lần này có chủ ý. Tôi đoán chúng mình đã cho rằng sau những gì chúng ta trải qua cách đây chưa đầy hai mươi tư giờ trước, chúng ta giờ đáng lẽ phải thân thiện hơn thái độ quen biết hờ hững vừa rồi.

A-4. Một ngôi sao đỏ tại địa điểm nhà của Tyler.

Nhưng rõ ràng đó là điều chúng ta một lần nữa mong muốn. Chúng ta chào nhau trong hành lang và đôi khi cậu chào tạm biệt tôi sau tiết học nhưng chưa bao giờ có sự khác biệt so với việc chào bất kỳ ai khác.

Cho tới cái đêm diễn ra bữa tiệc.

Cho tới cái đêm cậu lại cần đến tôi.

Tôi cần một lúc để lại bắt kịp. Tôi không thể nghe thêm nữa cho tới khi tôi bắt kịp.

Tôi tháo tai nghe ra và quàng nó quanh cổ. Cô gái mà tôi học cùng trong lớp làm đồ mộc đang bận rộn với chiếc chậu nhựa, thu dọn tách đĩa trên những chiếc bàn trống khách. Tôi nhìn ra ô cửa sổ tối đen khi cô ấy đang lau dọn cạnh chỗ tôi. Đôi lần cô ấy liếc sang chỗ tôi với ý dò xét nhưng tôi không quay người lại.

Khi cô ta rời đi, tôi uống cà phê và cố hết sức không suy nghĩ nữa. Tôi chỉ chờ đợi.

Mười lăm phút sau, một chiếc xe buýt chạy ngang qua cửa quán Monet's và việc đợi chờ đã hết. Tôi gập tấm bản đồ lại, quàng ba lô lên vai và chạy ra cửa.

Chiếc xe buýt dừng lại ở góc phía xa. Tôi lao xuống vỉa hè, bước lên bậc cửa xe buýt và tìm được một ghế trống gần giữa xe.

Người lái xe nhìn tôi qua gương chiếu hậu. "Tôi đến bến sớm hơn lịch trình", ông nói. "Tôi sẽ chờ ở đây vài phút."

Tôi gật đầu, đưa tai nghe lên tai và nhìn ra cửa sổ.

Để tôi kể bạn nghe có một bữa tiệc lớn hơn, quan trọng hơn ở phần sau của những cuốn băng này.

Là đó chăng? Là nơi tôi sắp xuất hiện?

Nhưng đây là bữa tiệc sẽ đưa Courtney bước vào hỗn hợp những câu chuyện này.

Bấy giờ tôi đang ở trường, vai đeo ba lô hướng tới phòng học của tiết thứ nhất thì cậu túm lấy tay tôi.

"Hannah, chờ đã," cậu nói. "Cậu thế nào?"

Nụ cười, hàm răng của cậu... thật hoàn mỹ.

Tôi có lẽ đã trả lời: "Ổn" hoặc "Tốt. Thế còn cậu?" Nhưng thành thật mà nói, tôi không quan tâm, Courtney ạ. Mỗi khi mắt chúng ta giao nhau ở hành lang đông người và tôi đã quan sát cái nhìn chằm chằm của cậu chuyên phắt sang người khác, tôi đã vơi đi phần nào sự tôn trọng đối với cậu. Và đôi khi tôi tự hỏi có bao nhiêu người trong hành lang đó cũng cảm thấy như vậy.

Cậu tiếp tục hỏi tôi có nghe nói về bữa tiệc khuya đêm hôm đó không. Tôi nói có biết, nhưng tôi không có hứng thú đến và đi loanh quanh tìm người để nói chuyện cùng. Hoặc tôi không muốn đi loanh quanh để tìm người này giải cứu tôi khỏi phải nói chuyện với người kia.

"Chúng ta nên đi cùng nhau", cậu nói. Và cậu nghiêng một bên đầu, toét miệng cười và - dù

rằng có thể tôi đang tưởng tượng ra thế - Tôi nghĩ mình thậm chí đã thấy cậu nháy mắt.

Chà, đúng là Courtney rồi. Không ai có thể từ chối cô ấy và cô ấy vẫn ve vãn được mọi người.

"Tại sao cơ?" tôi hỏi. "Tại sao chúng ta lại nên đi cùng nhau tới bữa tiệc?" Rõ ràng là cậu bị bất ngờ. Ý mình là, cậu là cậu và mọi người đều muốn tới bữa tiệc cùng cậu. Tối thiểu là để được nhìn thấy bước vào bữa tiệc với cậu. Mọi người đều thế! Các bạn trai. Các bạn gái. Chẳng hề gì. Đó là kiểu mọi người ngưỡng mộ cậu.

Đang ngưỡng mộ? Hay là đã ngưỡng mộ? Vì tôi có cảm giác điều đó sắp thay đổi rồi.

Đa phần họ, thật không may, không nhận ra rằng cậu đã tạo dáng hình tượng đó một cách chu đáo như thế nào.

Cậu nhắc lại câu hỏi của tôi: "Tại sao chúng ta lại nên đi cùng nhau tới bữa tiệc ư? Hannah, để chúng ta có thể đi chơi với nhau mà".

Tôi hỏi vì sao cậu muốn đi chơi với tôi sau khi đã phớt lờ tôi lâu đến thế.

Nhưng đương nhiên là cậu phủ nhận rằng không hề phớt lờ tôi. Cậu nói rằng hẳn tôi đã hiểu sai những điều đó. Và bữa tiệc sẽ là một cơ hội tốt để hiểu nhau rõ hơn.

Và dù tôi vẫn nghi ngờ nhưng cậu vẫn là cậu và mọi người đều muốn đi tới bữa tiệc cùng cậu.

Nhưng cậu đã biết mà, Hannah. Cậu đã biết, nhưng cậu vẫn đi. Tại sao?

"Tuyệt!", cậu nói. "Cậu có lái được xe không?" Và tim tôi khẽ đập loạn lên.

Nhưng tôi đã bình tĩnh lại và một lần nữa lại phớt lờ sự nghi ngờ của mình đi. "Chắc chắn rồi, Courtney", tôi đáp, "Mấy giờ nhỉ?"

Cậu lật mở quyển vở và xé ra một mẩu giấy. Bằng những nét chữ nhỏ xíu màu xanh, cậu đề địa chỉ, thời gian và kí tên tắt: C.C. Cậu đưa tay tôi mảnh giấy và nói "Sẽ tuyệt vời lắm đấy!" rồi cậu cất gọn sách vở của mình và quay đi.

Cửa trượt xe bus đóng lại và chúng tôi rời bến.

Nghĩ gì thế, Courtney? Rời bước ra cửa, cậu đã quên chào tạm biệt.

Vậy thì đây là giả thiết của tôi về lý do tại sao cậu muốn đến bữa tiệc cùng với tôi: Cậu biết là tôi sẽ thành trò cười ngu ngốc khi bị cậu phớt lờ đi. Thậm chí, cậu biết là tôi bị tổn thương. Và điều đó thì không hề tốt cho tiếng tăm hoàn mỹ của cậu. Việc này phải được sắp đặt trước.

Thưa mọi người, D-4 trên bản đồ. Nhà của Courtney. Tôi lại mở bản đồ ra.

Khi tôi dừng xe sát hè đường, cửa chính nhà cậu bật mở. Cậu bước ra ngoài, nhảy vọt qua hiên nhà và bước xuống lối đi. Mẹ cậu trước khi đóng cửa lại còn nhìn vào xe tôi với vẻ rất hài lòng.

Đừng lo lắng, bác Crimsen, tôi nghĩ. Không có con trai trong xe. Không có rượu. Không ma tuý. Không gì đáng ngờ.

Tại sao tôi lại cảm thấy bị thúc ép phải đi theo tấm bản đồ của cô ấy? Tôi không cần phải làm thế. Tôi đang nghe những cuốn băng, từng chiếc một, mặt này đến mặt kia và thế là đủ rồi.

Nhưng không phải vậy.

Cậu mở cánh cửa bên của xe, ngồi xuống và thắt dây an toàn. "Cảm ơn đã cho mình đi nhờ xe", cậu nói.

Tôi không đi theo tấm bản đồ bởi vì cô ấy muốn tôi làm thế. Tôi đi theo nó vì tôi cần phải hiểu. Dù nó có dẫn tôi tới đâu, tôi cần hiểu thật sự điều gì đã xảy ra với cô ấy.

Đi nhờ xe ư? Đang ngờ vực về việc tại sao cậu lại mời tôi đi thì cậu lại không nói lời xin chào như tôi muốn nghe.

D-4. Đó chỉ là một dãy những ngôi nhà quanh khu nhà của Tyler.

Tôi đã muốn mình nhầm khi nghĩ về cậu, Courtney ạ. Tôi đã muốn thế. Tôi đã muốn cậu coi đây như là việc tôi đến đón cậu để chúng ta cùng tới bữa tiệc với nhau. Và điều đó khác rất nhiều với việc tôi cho cậu đi nhờ xe.

Vào lúc đó, tôi đã biết bữa tiệc sẽ diễn ra thế nào với chúng ta. Nhưng nó đã kết thúc ra sao? Chà, nó thật bất ngờ. Nó... thật kỳ quặc.

Được gắn chặt vào lưng mỗi ghế ngồi, mặt sau một tấm nhựa dẻo hình vuông của nhãn Plexiglas(1), là tấm bản đồ của các tuyến đường xe buýt trong thành phố. Từ điểm tôi bắt chiếc xe buýt này, nó sẽ đi tới nhà Courtney, rẽ trái tới khu nhà kế nhà Tyler và dừng lại.

Chúng ta đã đỗ xe cách hai khu nhà rưỡi, thực sự là điểm đỗ xe gần nhà mà chúng ta tìm được. Tôi có một chiếc xe có nhạc mà sau khi đã tắt máy nó vẫn chạy và sẽ không ngừng lại cho tới khi có người mở cửa xe. Nhưng tối hôm đó, khi tôi mở cửa xe, tiếng nhạc không ngừng lại nó chỉ nghe nhỏ hơn như có vẻ từ xa vẳng lại.

"Ôi, Chúa ơi!", cậu nói. "Mình nghĩ rằng tiếng nhạc đó vang ra từ bữa tiệc!".

Có phải tôi đã nói rằng chúng tôi đỗ xe cách xa hai khu nhà rưỡi không?

Chứng tỏ phải ồn ào lắm. Bữa tiệc nhất định mời mọc cảnh sát ghé thăm rồi.

Đó là lý do vì sao tôi ít đi dự tiệc. Tôi sắp trở thành học sinh được chọn đọc diễn văn tốt nghiệp. Một lỗi lầm có thể làm rối tung mọi dự định của tôi.

Chúng ta tham gia vào dòng người đang đi tới bữa tiệc giống như hoà mình vào đàn cá hồi bơi ngược dòng kiếm bạn đời. Khi chúng tôi tới nơi, hai cầu thủ bóng đá - không bao giờ đi dự tiệc mà thiếu áo nịt len của mình - đứng hai bên cổng để thu tiền đồ uống. Thế nên tôi thò tay vào túi tìm ít tiền mặt.

Át cả tiếng nhạc ồn ào, cậu hét to lên với tôi: "Không phải lo về việc đó".

Chúng tôi tiến tới cổng và một trong hai anh chàng nói: "Hai đô la một cốc". Rồi anh ta nhận ra mình đang nói chuyện với ai. "Ồ, chào Courtney. Em đây rồi." Và anh ta đưa cậu một cốc nhựa đỏ.

Hai đô la? Giá đấy sao? Hẳn là họ tính giá khác cho con gái.

Cậu nghiêng đầu về phía tôi. Anh ta cười, rồi đưa tôi một cốc. Nhưng khi tôi cầm nó rồi, anh ta vẫn không buông tay ra. Anh ta nói với tôi là có người sẽ đến thay cho anh ta bất kỳ lúc nào và rồi chúng tôi sẽ đi chơi với nhau. Tôi mỉm cười với anh ta nhưng cậu đã tóm lấy cánh tay tôi và đẩy tôi qua cổng.

"Đừng", cậu nói, "Tin mình đi."

Tôi hỏi tại sao nhưng cậu đang mãi lướt nhìn đám đông và không nghe tôi nói.

Tôi không nhớ bất cứ một câu chuyện nào về Courtney và bất kỳ cầu thủ bóng đá nào. Tôi nhớ nhiều người trong số các cầu thủ bóng rổ. Nhưng bóng đá ư? Không có ai.

Rồi cậu nói chúng ta nên tách ra. Và cậu có muốn biết suy nghĩ đầu tiên của tôi là gì khi cậu nói thế không, Courtney? Thế đấy, việc đó chắc chắn không mất nhiều thì giờ đâu.

Cậu nói có một vài người cậu cần gặp mặt và chúng ta nên gặp lại sau. Tôi đã nói dối và bảo rằng tôi cũng có hẹn với một số người.

Rồi cậu bảo tôi đừng bỏ về mà không có cậu. "Cậu là phương tiện của mình mà, nhớ chứ?"

Làm sao tôi quên được chứ Courtney?

Chiếc xe buýt rẽ vào phố nhà Courtney, bảng niêm yết "Bán nhà" được gắn vào vị trí ở khoảng một phần ba hiên trước. Khi chiếc xe đi qua nhà Courtney, tôi nửa như mong được nhìn thấy một ngôi sao được sơn đỏ ở cửa chính. Nhưng hiên nhà bị bóng tối che phủ. Không có đèn ở hiên nhà. Cũng không hề có ánh sáng nào từ cửa sổ.

Nhưng cậu đã mỉm cười với mình. Và cuối cùng, cậu thốt ra cái từ ma lực đó. "Tạm-biệt". Và "Tạm biệt" chính xác là điều mà cậu muốn nói.

"Lỡ mất điểm xuống hả, Clay?"

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Một giọng nói. Một giọng nói của con gái. Nhưng không phải từ tai nghe.

Ai đó gọi tên tôi. Nhưng từ đâu thế?

Ở bên kia lối đi, chiếc đai màu đen của những ô kính xe tựa như một chiếc gương. Tôi thấy hình ảnh phản chiếu của một cô gái ngồi phía sau tôi. Có lẽ chạc tuổi tôi. Nhưng tôi có quen cô ấy không? Tôi quay người lại và nhìn qua thành ghế.

Skye Miller. Cô bạn gái tôi phải lòng hồi lớp tám. Cô ấy mỉm cười, hoặc có thể có phần giống nụ cười tự mãn, bởi vì cô ấy biết mình đã làm tôi giật mình như vừa thoát ra từ địa ngục.

Skye vẫn luôn xinh xắn, nhưng cô ấy cư xử như thể không suy nghĩ vậy. Đặc biệt là vài năm gần đây cô ấy mặc những trang phục lùng nhùng, xám xịt hàng ngày. Gần như nuốt hết người trong đó. Tối nay, cô ấy mặc chiếc áo tay ngắn màu xám, cỡ lớn tương xứng với chiếc quần dài.

Tôi kéo tai nghe ra khỏi tai. "Chào, Skye."

"Lỡ nhà cậu rồi à?", cô ấy hỏi. Đã lâu rồi cô ấy không nói với tôi nhiều từ đến thế. Đã lâu rồi tôi mới được nghe cô ấy nói với người khác nhiều từ đến thế.

"Bác ấy sẽ dừng xe nếu cậu bảo bác ấy mà."

Tôi lắc đầu. Không. Không phải nhà tôi.

Chiếc xe buýt rẽ trái ở ngã rẽ tiếp theo và tấp dần vào sát vỉa hè. Cửa xe trượt mở ra và bác lái xe nói lớn về phía sau. "Có ai xuống không?"

Tôi nhìn lên phía đầu xe, qua gương chiếu hậu và bắt gặp ánh mắt của bác lái xe. Rồi tôi quay lại với Skye. Tôi hỏi: "Cậu đang đi đâu vậy?"

Nụ cười tự mãn trở lại. Đôi mắt của cô ấy nhìn tập trung vào mắt tôi. Cô ấy đang cố gắng hết sức để khiến tôi thấy không thoải mái. Và cô ấy đã thành công.

"Mình không đi đâu cả", cuối cùng cô ấy nói.

Tại sao cô ấy làm thế? Điều gì đã xảy ra từ năm lớp tám đến giờ? Tại sao cô ấy cứ khăng khăng trở thành một người kỳ quặc thế? Điều gì đã thay đổi? Không ai biết. Một ngày gần nhất, chỉ cần cô ấy thôi không muốn là một phần của bất kỳ điều gì nữa.

Nhưng đây là điểm xuống của tôi và tôi xuống xe. Đây là điểm giữa hai ngôi sao đỏ: nhà của Tyler và nhà của Courtney.

Hoặc thay vì thế, tôi có thể ngồi lại và nói chuyện với Skye. Nói chính xác hơn, tôi có thể ngồi lại và cố gắng nói chuyện với cô ấy. Một cuộc nói chuyện gần như được đảm bảo chỉ có một chiều.

"Hẹn cậu ngày mai", cô ấy nói.

Và chỉ thế thôi. Cuộc nói chuyện kết thúc. Tôi thừa nhận rằng phần nào trong tôi được khuây khoả.

"Hẹn gặp cậu sau", tôi nói.

Tôi đeo ba lô lên vai và đi lên phía đầu xe buýt. Tôi cảm ơn bác lái xe và quay ra với làn không khí lạnh lẽo bên ngoài. Cửa xe đóng lại sau lưng tôi. Chiếc xe buýt rời đi. Ô cửa chỗ Skye ngồi lướt qua, cô ấy đang tì đầu lên cửa kính và nhắm mắt lại.

Tôi đeo ba lô lên cả hai vai và siết chặt quai đeo. Lại một mình, tôi bắt đầu bước đi. Tới nhà Tyler.

Được rồi, nhưng làm thế nào tôi biết đâu là nhà cậu ấy? Đây là một khu nhà.

Tôi biết vậy và nó ở phía bên này của khu nhà, nhưng Hannah không để lại địa chỉ.

Nếu đèn phòng ngủ cậu ấy sáng, có thể tôi sẽ thấy những chớp cửa tre.

Lướt qua từng ngôi nhà, tôi cố gắng không nhìn chăm chú quá lâu tìm kiếm những cửa chớp kiểu đó.

Có thể tôi sẽ gặp may. Có thể sẽ có một biển chỉ dẫn trong sân nhà cậu ấy.PEEPING TOM - HÃY VÀO TRONG.

Tôi không nín được cười với ý nghĩ hài hước không đâu của mình.

Đối với những lời nói của Hannah sẵn sàng phát lên chỉ bằng việc nhấn vào một cái nút, có cảm giác thật sai trái khi mỉm cười như vậy. Nhưng cũng có vẻ thú vị. Nó giống như đây là lần đầu tiên tôi cười sau rất nhiều tháng vậy mặc dù điều đó mới chỉ diễn ra vài giờ trước.

Rồi đi cách đó hai ngôi nhà, tôi nhìn thấy nó. Tôi không cười nữa.

Đèn phòng ngủ sáng và cửa chớp bằng tre hạ xuống. Một viền mạng nhện màu trắng bạc nối những đoạn cửa sổ lại với nhau.

Có phải đó là một hòn đá không? Có ai đó đã ném một hòn đá vào cửa sổ nhà Tyler à?

Có phải có người đã biết chuyện không? Ai đó trong danh sách của Hannah? Khi tôi tiến lại gần hơn, tôi gần như có thể tưởng tượng thấy cô ấy, Hannah, đang đứng bên ngoài cửa sổ của cậu ấy và thì thầm vào máy ghi âm. Những câu nói quá khẽ khàng nên tôi không nghe thấy được từ khoảng cách này. Nhưng cuối cùng thì những lời nói ấy cũng tới chỗ tôi.

Dãy hàng rào vuông vức ngăn chia mảnh sân trước nhà Tyler với sân bên cạnh. Tôi bước tới đó để giấu mình khỏi bị nhìn thấy. Bởi vì cậu ta hẳn đang quan sát. Canh chừng. Chờ đợi kẻ làm vỡ cửa sổ đang mở của mình.

"Cậu muốn ném cái gì à?"

Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Tôi quay lại sẵn sàng đánh trả và bỏ chạy.

"Bình tĩnh đã! Là tớ đây."

Marcus Cooley, bạn ở trường.

Tôi cúi người về phía trước, chống hai tay vào đầu gối. Kiệt sức. "Cậu đang làm gì ở đây vậy?", tôi hỏi.

Marcus cầm một hòn đá cỡ một nắm tay ngay dưới mắt tôi. "Cầm lấy nó", cậu ta nói.

Tôi ngước nhìn cậu ta. "Tại sao?"

"Cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn, Clay ạ. Thật đấy."

Tôi nhìn sang phía cửa sổ. Chỗ viền ống. Rồi tôi nhìn xuống và nhắm mắt lại, lắc lắc đầu. "Để mình đoán nhé, Marcus. Cậu có tên trong những cuốn băng."

Cậu ta không trả lời. Cậu ta không cần nói. Khi tôi nhìn lên, trong khoé mắt cậu ta cố gắng giữ lại một nụ cười. Và trong khoảnh khắc nỗ lực đó, tôi có thể nói rằng cậu ta không hổ thẹn.

Tôi nghiêng đầu về phía cửa sổ nhà Tyler. "Cậu đã ném hả?"

Cậu ta dúi hòn đá vào tay tôi. "Cậu là người đầu tiên nói không, Clay."

Tim tôi đập loạn xạ. Không phải bởi Marcus đang đứng đây hay Tyler đang đứng đâu đó trong nhà, hoặc bởi hòn đá trong tay tôi, mà bởi cái điều cậu ấy vừa bảo tôi.

"Cậu là người thứ ba tới đây", cậu ấy nói, "Ngoài mình ra."

Tôi cố hình dung bất kỳ ai khác ngoài Marcus, ai đó khác trong danh sách, ném đá vào cửa sổ phòng Tyler. Nhưng tôi không thể. Điều đó chẳng có nghĩa lý gì.

Chúng tôi đều có trong danh sách. Tất cả chúng tôi. Tất cả chúng tôi đều phạm lỗi về một chuyện gì đó. Tại sao trong chúng tôi Tyler lại khác biệt hơn những người còn lại?

Tôi nhìn chằm chằm vào hòn đá trong tay mình. "Tại sao cậu lại làm việc này?", tôi hỏi.

Cậu ấy nghiêng đầu trên vai, xuôi về phía khu nhà. "Nhà của tớ ở phía dưới kia. Nhà có đèn đang sáng ấy. Tớ đang theo dõi nhà Tyler để xem những ai loanh quanh qua đây."

Tôi không thể tưởng tượng ra được Tyler đã nói gì với cha mẹ. Cậu ấy có cầu xin họ đừng thay cửa sổ vì nhiều người có thể sẽ tới không? Và họ đã nói gì? Họ có hỏi làm thế nào mà cậu ấy biết thế? Họ có hỏi tại sao không?

"Người đầu tiên là Alex", Marcus nói. Nghe chừng cậu ấy chẳng có chút ít xấu hổ nào khi kể điều đó cho tôi. "Bọn tớ đang chơi ở nhà tớ, chẳng biết đi đâu nữa, thế là cậu ấy muốn tớ chỉ cho biết nhà của Tyler. Tớ không biết tại sao, họ có vẻ như không chơi với nhau, nhưng cậu ấy rất muốn biết."

"Thế nên, gì cơ, cậu đã đưa cậu ta một hòn đá để ném vào cửa sổ nhà Tyler ư?"

"Không. Đó là ý của cậu ấy. Lúc bấy giờ tớ thậm chí chưa được biết có những cuốn băng kia."

Tôi tung hòn đá lên cao vài inch(2), rồi bắt nó bằng tay kia. Cho dù những hòn đá được ném trước đó đã khiến khung cửa sổ không còn chắc chắn, nó vẫn cứ giữ nguyên, không có gì chống đỡ cả. Vậy thì tại sao Marcus chọn hòn đá này cho tôi? Cậu ấy đã nghe phần còn lại của cuốn băng, nhưng cậu ấy muốn tôi là người phá huỷ hoàn toàn cái cửa sổ đó. Tại sao thế?

Tôi tung lại hòn đá sang tay kia. Qua vai của Marcus, tôi có thể thấy ánh sáng đèn hiên nhà cậu ấy. Đáng lẽ tôi nên bảo cậu ấy chỉ cho tôi cửa sổ phòng của cậu ấy. Đáng lẽ tôi nên bảo cậu ấy rằng hòn đá này sẽ xuyên qua một trong những cửa sổ nhà cậu ấy và có thể cậu ấy sẽ nói cho tôi biết đâu là cửa phòng cậu ấy thế nên tôi chẳng sợ làm kinh hãi đứa em gái của cậu ta.

Tôi nắm chặt hòn đá. Chặt hơn. Nhưng không có cách nào khiến giọng tôi không run lên. "Cậu đúng là đồ chết tiệt, Marcus ạ."

"Gì cơ?"

"Cậu cũng có tên trong những cuốn băng", tôi nói, "Đúng không?"

"Cậu cũng vậy, Clay."

Giọng tôi run lên vì vừa giận dữ vừa nỗ lực ngăn nước mắt rơi. "Điều gì khiến chúng ta khác biệt hẳn cậu ta chứ?"

"Hắn ta là kẻ đi rình trộm", Marcus nói. "Hắn ta là kẻ biến thái. Hắn ta đã nhìn vào cửa sổ phòng Hannah, tại sao lại không phá cửa sổ của hắn chứ?"

"Còn cậu?", tôi hỏi, "Cậu đã làm gì?"

Mắt cậu ta nhìn chằm chằm vào tôi một lúc. Rồi cậu ta chớp chớp mắt.

"Không gì cả. Thật là lố bịch", cậu ta nói. "Tớ không thuộc về những cuốn băng đó. Hannah đã muốn có một cái cớ để tự sát."

Tôi thả hòn đá rơi xuống lối đi. Nó rơi xuống nếu không sẽ lao thẳng vào mặt cậu ta mất.

"Cút xa ra khỏi tôi", tôi nói với cậu ta.

"Đây là phố nhà tôi, Clay."

Những ngón tay tôi gập lại thành nắm đấm. Tôi nhìn xuống hòn đá, những muốn nhặt lại nó.

Nhưng tôi quay người đi. Thật nhanh. Tôi rảo bước dọc theo lối đi bộ đằng trước cửa chính nhà Tyler mà không ngoái nhìn vào cửa sổ. Tôi không thể để cho mình được suy nghĩ nữa. Tôi kéo tai nghe từ cổ lên đeo vào tai mình. Tôi với tay vào túi và nhấn nút PLAY.

Có phải tôi đã bị thất vọng khi cậu nói tạm biệt với tôi không, Courtney?

Không nhiều lắm. Khó mà bị thất vọng khi cái điều cậu mong đợi diễn ra lại trở thành sự thực.

Đi tiếp đi, Clay.

Nhưng tôi có cảm thấy bị lợi dụng không à? Chắc chắn là vậy.

Và cho đến lúc bấy giờ, toàn bộ thời gian Courtney lợi dụng tôi, cô ấy có lẽ đã nghĩ cô ấy đang đánh bóng hình ảnh của mình lên trong mắt tôi. Các bạn có thể gọi đó là châm ngòi nổ chậm?

Buổi tiệc đó trở thành một đêm của những điều đầu tiên đến với tôi. Tôi đã chứng kiến trận ẩu đả thực sự đầu tiên - thật khủng khiếp. Tôi không biết chuyện xảy ra vì cái gì, nhưng nó bắt đầu ngay sau lưng tôi. Hai anh chàng hét lên và khi tôi quay lại, ngực họ chỉ cách nhau khoảng một phân. Một đám đông túm tụm lại, bao quanh họ. Đám đông trở thành một bức tường dày đặc và không hề muốn dập tắt cảnh tượng đó. Tất cả những gì bọn họ cần là thấy một trong hai người áp sát lại phá tan khoảng cách dù chỉ là tình cờ và chuyện cứ tiếp diễn.

Và điều đó rồi cũng xảy ra.

Cái huých ngực của một bên và tiếp đến là cú đẩy mạnh, ngay tức thì sau đó là quả đấm thọi vào quai hàm đáp trả.

Sau hơn hai cú đấm lẫn lộn, tôi quay người và chen xuyên qua bức tường người lúc đó đã tạo thành bốn hàng. Một số đứng phía sau kiễng mũi chân lên để nhìn rõ hơn.

Phát kinh lên được.

Tôi chạy vào trong nhà, tìm nhà tắm để trốn vào đó. Cơ thể tôi không thấy ốm. Nhưng về tinh thần thì.. . tâm trí tôi đang quay cuồng theo nhiều ngả. Điều duy nhất tôi nghĩ tới là tôi cần nôn thốc ra.

Tôi giở tấm bản đồ ra và tìm kiếm ngôi sao gần nhất mà không phải nhà Courtney. Tôi không định tới đó. Tôi sẽ không vừa nghe Hannah kể chuyện của mình vừa nhìn chăm chăm vào ngôi nhà trống, tối om của cô ấy.

Tôi đang đi tới điểm tiếp theo.

Trong môn Sức khoẻ, chúng ta từng có lần đọc một tài liệu về chứng đau nửa đầu. Một trong số những người được phỏng vấn thường ngã khuỵu gối và va đầu xuống nền nhà, chịu đựng những cơn đau lặp đi lặp lại. Việc đó làm chuyển hướng nỗi đau từ sâu bên trong não anh ta, nơi anh ta không thể nhận biết nó, tới một nơi đau bên ngoài mà anh ta có thể kiểm soát được. Và cũng theo cách đó, nôn thốc ra là điều tôi muốn làm.

Vị trí chính xác của những ngôi sao đỏ rất khó thấy nếu tôi không dừng bước, nếu tôi không đứng yên dưới ánh đèn đường. Nhưng tôi không thể dừng lại. Không thể dù chỉ trong giây lát.

Đối với tôi. Việc nhìn những gã đó đánh nhau thùi thụi để không ai nghi ngờ mình là kẻ yếu đuối là quá lắm rồi. Tiếng tăm của họ quan trọng hơn mặt mũi của họ. Và danh tiếng của Courtney thì quan trọng hơn danh tiếng của tôi.

Có ai ở bữa tiệc đó thực sự tin là cô ấy dẫn tôi đến đấy như dẫn một người bạn không? Hoặc họ chỉ nghĩ đơn giản rằng tôi là trường hợp làm từ thiện mới nhất của cô ấy thôi không?

Tôi e rằng mình sẽ chẳng bao giờ biết được.

Tôi cuộn tấm bản đồ lại và kẹp nó dưới cánh tay.

Thật không may, nhà tắm duy nhất tôi tìm được lại đang có người nên tôi quay ra ngoài. Trận ẩu đả đã kết thúc, mọi thứ trở lại bình thường và tôi cần phải đi về.

Nhiệt độ tiếp tục xuống thấp, tôi vừa đi vừa khoanh chặt cánh tay trước ngực.

Khi tôi ra đến cổng, vẫn là cái cổng khi tôi bước vào bữa tiệc, đoán xem ai đang đứng đó một mình.

Tyler Down... được trang bị đầy đủ với chiếc máy ảnh của mình.

Đã tới lúc để Tyler được yên rồi, Hannah.

Khi cậu ta thấy tôi, cái nhìn trên mặt cậu ta thật nực cười. Và đáng thương.Cậu ta đưa tay bắt chéo trước ngực, cố che giấu chiếc máy ảnh để tôi không nhìn thấy. Nhưng sao cậu ấy phải làm thế? Mọi người đều biết cậu ấy ở trong đội làm kỷ yếu trung học mà.

Nhưng dẫu sao tôi vẫn hỏi. "Cái đó để làm gì thế, Tyler?"

"Gì cơ? Ờ... cái này hả? Ừ... cuốn kỷ yếu."

Và rồi, có người gọi tên tôi từ phía sau. Tôi sẽ không kể với các bạn đó là ai đâu, vì điều đó không quan trọng. Giống như kẻ đã chộp mông của tôi ở Blue Spot Liquor, điều cậu ta sắp nói chỉ là một hệ quả nối tiếp từ những việc làm nhẫn tâm của một kẻ khác.

"Courtney nói rằng anh nên nói chuyện với em", anh ta nói.

Tôi nhanh chóng thở hắt ra. Sau chuyện này, cái danh tiếng của cậu tiêu tan rồi Courtney ạ.

Tôi nhìn ra phía sau anh ta. Ở cuối sân từ phía xa, có ba thùng bia màu bạc kê ở giữa một bể đầy đá. Đứng bên cạnh bể, Courtney đang nói chuyện với ba anh chàng học trường khác.

Anh bạn đang đứng trước mặt tôi thong thả uống một hơi bia. "Cô ấy bảo rằng đi chơi với người như em thì thật vui."

Và tôi trở nên mềm yếu. Tôi bắt đầu hạ thấp sự đề phòng của mình. Dĩ nhiên, có thể tôi đã đúng còn Courtney thì chỉ quan tâm tới việc bảo vệ hình tượng của mình mà thôi. Có thể cô ấy đã cho rằng bằng cách gửi sang một anh chàng đáng yêu để tôi nói chuyện cùng, tôi có thể quên đi tất cả việc cô ấy phớt lờ tôi tại bữa tiệc.

Đúng thế, cậu ta thuộc tuýp người đáng yêu. Và được thôi, có thể tôi đang sẵn lòng mắc nhẹ chứng quên có chọn lọc.

Nhưng điều gì đã xảy ra, Hannah. Điều gì?

Sau khi chúng tôi nói chuyện một lúc, anh chàng này nói rằng anh ta phải nói ra một lời thú nhận. Courtney đã không thực sự gửi anh ta sang để nói chuyện với tôi. Nhưng anh ta đã nghe lỏm

thấy cô ấy nói về tôi và đó là lý do vì sao anh đã tới tìm tôi.

Tôi hỏi anh ta Courtney đã nói gì, anh ấy chỉ mỉm cười và nhìn xuống thảm cỏ.

Tôi đã hoàn thành trò chơi này sao! Tôi gặng hỏi để biết cô ấy đã nói gì về tôi.

"Rằng đi chơi với người như em thì thật vui nhộn", anh ấy lặp lại.

Tôi bắt đầu khựng lại sự phòng vệ của mình, từng nấc từng nấc một. "Vui nhộn... như thế nào?"

Anh ta nhún vai. "Như thế nào?"

Sẵn sàng nghe chưa, mọi người? Cô bạn duyên dáng bé bỏng Crimsen của chúng ta đã nói với anh chàng này và bất kì ai khác đứng trong tầm tai, rằng tôi có một vài thứ gây ngạc nhiên được giấu kín trong ngăn kéo tủ quần áo của tôi.

Hơi thở của tôi nín lặng lại như thể tôi là gã khờ vừa bị thọi một cú vào bụng.

Cô ấy đã bịa ra chuyện đó! Courtney hoàn toàn đã bịa đặt ra chuyện đó.

Tôi liếc nhìn sang thì thấy Tyler Down đang đi ra chỗ khác.

Bấy giờ, nước mắt tôi tuôn rơi. "Cô ấy có nói trong đó có gì không?" Tôi hỏi.

Một lần nữa, anh ta lại mỉm cười.

Tôi thấy mặt nóng bừng, hai tay bắt đầu run rẩy và tôi hỏi sao anh ấy lại tin cô ta nói. Anh tin vào mọi điều người ta nói về tôi à?"

Anh ấy bảo tôi bình tĩnh lại đi và chuyện đó chẳng có gì quan trọng cả đâu.

"Có chứ!", tôi nói với anh ta. "Nó có quan trọng đấy."

Tôi để anh ta nói chuyện tào lao lúc đi về phía chiếc bể có đặt những thùng bia. Nhưng trên đường tới đó, tôi nảy ra một ý tưởng hay ho hơn. Tôi chạy tới, đứng trước mặt Tyler. "Cậu muốn một bức ảnh chứ?", tôi nói. "Đi theo mình." Rồi tôi kéo cánh tay và dẫn cậu ấy đi băng qua sân.

Là bức ảnh đó! Bức ảnh trong cuốn sổ vẽ nghuệch ngoạc.

Tyler hết sức phản đối vì nghĩ rằng tôi muốn cậu ấy chụp hình bể đựng bia.

"Họ sẽ không bao giờ rửa nó đâu", cậu ta nói. "Cậu biết mà, chưa đủ tuổi uống rượu".

Phải rồi. Sao mà họ lại muốn cuốn kỉ yếu phơi bày cuộc sống thực sự của học sinh cơ chứ?

"Không phải cái đấy", tôi nói. "Tớ muốn cậu chụp ảnh tớ. Tớ và Courtney." Tôi xin thề, lúc đó vẻ mặt cậu ta như bừng sáng lên. Tôi và cô gái được mát xa, cùng bên nhau lần nữa.

Tôi hỏi liệu cậu ấy có đồng ý không.

"Có chứ sao không, chắc chắn rồi, tốt thôi mà." Và đó là một lời trích dẫn chính xác đấy.

Trong bức ảnh, cánh tay Hannah ôm ngang lưng Courtney. Hannah đang cười, còn Courtney thì không. Cô ta bất an.

Và giờ tôi biết là tại sao.

Courtney đang chờ rót đầy cốc của mình, tôi bèn bảo Tyler chờ ở đó. Khi Courtney thấy tôi, cô ấy hỏi tôi có được vui vẻ không.

"Có người muốn chụp hình cậu", tôi nói. Rồi tôi nắm cánh tay và kéo cô ta lại chỗ Tyler. Tôi bảo cô ấy đặt chiếc cốc xuống nếu không thì cuốn kỷ yếu sẽ không dùng bức ảnh được đâu.

Tyler đã đưa nó vào cuốn sổ viết nghệch ngoạc ở Monet's. Cậu ấy muốn chúng tôi thấy nó.

Đây không phải là một phần trong kế hoạch của cô ấy. Cô ấy chỉ mời tôi tới bữa tiệc để thanh minh cho tên tuổi tốt đẹp của mình sau khi đã phớt lờ tôi khá lâu rồi. Bức ảnh vĩnh cửu này kể nơi chúng tôi lại với nhau, đã không được dự định là sẽ có.

Courtney đã cố thoát khỏi vòng tay giữ chặt của tôi. Mình... mình không muốn", cô ấy nói.

Tôi xoay người ra trước mặt cô ấy: "Sao lại không hả Courtney? Sao cậu lại mời mình tới đây? Làm ơn đừng nói với mình rằng mình chỉ là tài xế nhé. Ý mình là, mình đã nghĩ chúng ta sẽ trở thành bạn bè cơ đấy".

Cậu ta hẳn đã đặt nó vào cuốn sổ nghệch ngoạc vì cậu ta biết chúng tôi sẽ chẳng bao giờ tìm được nó trong cuốn kỷ yếu. Cậu ta không bao giờ muốn đưa nó ra. Cho tới khi biết bức ảnh này thực sự có ý nghĩa gì.

"Chúng ta là bạn bè mà", cô ấy nói.

"Vậy đặt cốc của cậu xuống", tôi nói. "Đến lúc chụp hình rồi."

Tyler nhắm máy ảnh và điều chỉnh ống kính, chờ đợi những nụ cười tự nhiên, xinh tươi của chúng tôi. Courtney hạ thấp cốc xuống bên cạnh mình. Tôi quàng tay ôm ngang lưng cô ấy và bảo với cô ấy rằng: "Nếu cậu từng muốn mượn cái gì trong tủ quần áo của mình, Courtney ạ! Cậu chỉ cần hỏi mượn thôi mà".

"Sẵn sàng chưa?", Tyler hỏi.

Tôi ngả người về phía trước, giả bộ như có người vừa kể cho nghe câu chuyện hài hước nhất thế giới. "TÁCH".

Rồi tôi bảo họ là tôi sẽ về bởi vì bữa tiệc thật bê bối.

Courtney nài nỉ tôi ở lại. Cô ấy bảo tôi hãy biết điều đi. Và có thể tôi đang nhỏ nhen và vô tâm. Ý tôi là, cô ấy chưa định ra về. Cô ấy sẽ về nhà thế nào nếu tài xế của cô ấy không chịu chờ cô ấy?

"Cậu tìm xe khác đi", tôi nói. Và tôi ra về.

Một phần trong tôi muốn bật khóc vì đã đoán quá đúng về lời mời mọc của cô ấy. Nhưng thay vì thế, trên đoạn đường dài đi bộ ra lấy xe, tôi bắt đầu cười lớn. Và tôi hét to lên với những cái cây: "Cái gì đang diễn ra thế?"

Và rồi có người gọi tên tôi. "Cậu muốn gì hả Tyler?"

Cậu ta bảo tôi đã nói đúng về bữa tiệc. "Bữa tiệc đúng là bê bối."

"Không đâu, Tyler. Không phải thế, tôi nói. Rồi tôi hỏi sao cậu ta lại đi theo tôi.

Cậu ta nhìn chăm chăm chiếc máy ảnh và nghịch nghịch ống kính. Cậu ta nói cần đi nhờ xe về nhà.

Lúc đó, tôi thật sự đã bật cười. Không chỉ bởi những điều cậu ấy nói, mà còn bởi những thứ ngớ ngẩn trong suốt đêm hôm ấy. Chẳng lẽ cậu ta thật sự không nhận ra là tôi đã biết về vụ lai vãng đêm hôm của cậu ta, về những nhiệm vụ ban đêm của cậu ta ư? Hoặc cậu ta thật sự hy vọng tôi không hề biết gì. Bởi vì chừng nào tôi còn không biết thì chúng tôi có thể là bạn bè, phải không?

"Tốt thôi", tôi nói. "Nhưng chúng ta sẽ không dừng xe bất cứ chỗ nào cả."

Đôi lần trên đường lái xe về nhà, cậu hãy thử bắt chuyện với tôi. Nhưng lần nào tôi cũng ngắt lời. Tôi không muốn tỏ ra như là mọi thứ đều ổn thoả bởi vì nó đâu có như thế.

Và sau khi thả cậu ta xuống xe, tôi chọn con đường dài nhất để về nhà.

Tôi có cảm giác tôi cũng sẽ làm như thế.

Tôi thám hiểm những ngõ ngách và những con đường khuất mà mình chưa từng biết tới. Tôi phát hiện ra những vùng lân cận thật hoàn toàn mới lạ với mình. Và cuối cùng tôi phát hiện ra rằng tôi phát ốm với cái thị trấn này và mọi thứ ở đây.

Tôi cũng đang bắt đầu cảm thấy thế đây, Hannah.

Mặt bên.

Chú thích:

(1) Một thương hiệu cho sản phẩm nhựa dẻo, trong suốt, chịu nhiệt và ánh sáng.

(2) Inches: Đơn vị đo độ dài của Anh (l inch = 2,54 cm).

Băng 3: Mặt B

Có bao nhiêu người trong các bạn nhớ về "Oh My Dollar Valentines(1)"?

Có ai trong chúng tôi lại có thể quên được?

Chúng rất buồn cười phải không? Bạn điền hết phiếu trắc nghiệm, máy tính sẽ phân tích những đáp án của bạn rồi tham khảo chéo với những trắc nghiệm khác. Với một đồng đô la, bạn có được tên và số điện thoại của một người bạn đồng điệu đích thực. Với năm đô la, bạn có năm người bạn đứng đầu. Và này! Tiền nào của nấy đấy nhé.

Đội cổ vũ.

Đội cổ vũ.

Mỗi sáng từ loa phát thanh lại vang lên thông báo vui vẻ "Đừng quên, chỉ còn bốn ngày nữa để điền phiếu trắc nghiệm thôi. Chỉ còn bốn ngày cô đơn nữa là đến lúc tình yêu đích thực của bạn

được khám phá."

Và sáng sáng một người khởi xướng hăng hái mới lại tiếp tục đếm ngược…"Chỉ còn ba ngày nữa…Chỉ còn hai ngày nữa…Chỉ còn một ngày nữa thôi...Chính là ngày hôm nay đây!"

Sau mỗi bước trên lối đi bộ giữa Tyler, Marcus và tôi, những cơ bắp trên vai tôi được thả lỏng hơn một chút.

Rồi cả đội cổ vũ hát vang: "Ôi đồng đô la của tôi, Ôi đồng đô la của tôi, Ôi đồng đô la. Tình yêu của tôi!".

Dĩ nhiên là có phụ họa bởi những tiếng hò reo cổ vũ và vỗ tay. Tôi vẫn luôn tưởng tượng cảnh họ đá chân, chia đội hình và tung hứng nhau trong phòng cổ động.

Tôi đã có lần tới phòng cổ động, trong một dịp làm việc vặt cho giáo viên và chính xác là họ có làm các động tác đó.

Và vâng, tôi đã đem hết phiếu trắc nghiệm của mình. Tôi luôn là người say mê những trắc nghiệm. Nếu bạn đã từng bắt gặp tôi đang đọc một trong những tạp chí cho tuổi teen nào đó, tôi xin thề, đó không phải vì những mẹo trang điểm. Đó là vì những trắc nghiệm.

Bởi vì cậu chưa bao giờ trang điểm cả, Hannah. Cậu không cần phải thế.

Tốt thôi, một số mẹo làm tóc và trang điểm cũng hữu ích.

Cậu có trang điểm ư?

Nhưng tôi chỉ kiếm mấy tờ tạp chí vì có mục trắc nghiệm. Phần mẹo vặt chỉ là phần thưởng thêm.

Các bạn có nhớ những trắc nghiệm nghề nghiệp cho học sinh năm thứ nhất trung học mà chúng ta đã điền không, những trắc nghiệm được coi như bài trợ giúp chúng ta chọn những môn học tự chọn ? Theo bài trắc nghiệm của tôi, tôi sẽ là một thợ đốn gỗ giỏi giang. Và nếu nghề nghiệp này không thực hiện được, tôi có thể sử dụng phương án chọn nghề dự bị là trở thành phi hành gia.

Một phi hành gia hoặc một thợ đốn gỗ? Nghiêm túc đấy chứ? Cảm ơn vì sự trợ giúp.

Tôi không còn nhớ phương án chọn nghề dự bị của mình, nhưng tôi cũng làm thợ đốn gỗ. Tôi đã cố gắng tìm hiểu tại sao bài trắc nghiệm coi đó là định hướng nghề nghiệp tốt nhất của tôi. Thực ra là tôi đã đánh dấu rằng tôi thích những hoạt động ngoài trời, nhưng ai mà không thích cơ chứ? Thế không có nghĩa là tôi thích đốn cây.

Bài trắc nghiệm Lễ Tình nhân có hai phần. Trước nhất, bạn miêu tả bản thân. Màu tóc. Màu mắt. Chiều cao. Đặc điểm cơ thể. Thể loại âm nhạc và phim ảnh yêu thích. Sau đó bạn đánh dấu vào bên cạnh ba lựa chọn đứng hàng đầu mà bạn thường làm vào cuối tuần. Cái này thật buồn cười vì bất kỳ ai đã thiết kế danh sách này đã quên kể đến nhậu nhẹt và tình dục - những thứ đáng lẽ ra là câu trả lời xác đáng nhất đối với đa phần học sinh trung học chúng tôi.

Tổng thể có khoảng hai mươi câu hỏi. Và tôi biết căn cứ trên những người có tên trong danh sách của tôi, rằng không phải ai cũng trả lời thành thật.

Ở giữa lối đi, dưới một chiếc đèn đường, có một chiếc ghế băng bằng kim loại màu xanh lá cây sẫm. Có thể chỗ này trước kia đã từng là bến dừng xe buýt. Nhưng bây giờ nó chỉ còn là chiếc ghế băng để ngồi nghỉ. Cho những người già hoặc cho những ai quá mệt không thể đi bộ tiếp được nữa.

Cho tôi.

Đến phần hai của bài trắc nghiệm, đến lượt bạn miêu tả về những điều bạn mong đợi từ nửa kia của mình. Chiều cao? Dáng người? Họ có là vận động viên hay không? Nhút nhát hay cởi mở?

Tôi ngồi trên chiếc ghế kim loại lạnh lẽo và ngả người về phía trước, gục đầu lên đôi bàn tay. Chỉ cách nhà mình vài dãy nhà thôi mà tôi lại chẳng biết phải đi đâu.

Khi tôi điền xong vào phiếu của mình, tôi phát hiện ra mình đang miêu tả một người nào đó ở trường của chúng ta.

Tôi đáng lẽ nên trả lời bài trắc nghiệm một cách nghiêm túc.

Bạn sẽ nghĩ rằng nếu những câu trả lời của tôi đều miêu tả một người, người đó tôi hiểu sẽ xuất hiện trong danh sách năm người đứng đầu của tôi. Nhưng người đó hẳn đã được các khởi xướng viên và đội cổ vũ miễn trừ vì người đó đa không hề có tên ở bất kì vị trí nào trong danh sách của tôi.

Và không tôi sẽ…chưa nói tên cậu ta lúc này vội.

Để đùa cho vui, tôi điền mẫu người của mình giống như Holdern Caulfield(2) trong truyện *The Catcher in the Rye*, một phần đọc bắt buộc của học kỳ và là người đầu tiên xuất hiện trong trí nhớ của tôi.

Với Holdern. Cuộc hẹn hò đầu tiên mới khủng khiếp làm sao ngay cả cho một người trầm cảm cô đơn.

Vào lúc các phiếu trắc nghiệm được phân phát, trong tiết 3, giờ Lịch sử, tôi đã mừng quýnh lên và trả lời ngay.

Chắc chắn là đã có một vài người lập dị trong danh sách của tôi. Nói chính xác thì là kiểu người mà tôi mong là sẽ phải lòng Holdern Caulfield.

Đó là một ngày học mang phong cách đặc trưng trong giờ học Lịch sử của thầy Patrick. Chắc chắn có được năm phút giải mã một mớ những ghi chép nguệch ngoạc trên bảng trước khi giờ học bắt đầu, rồi chép chúng vào vở ghi. Nếu bạn xong trước khi hết tiết học, đọc những trang từ trang 8 đến trang 194 trong sách giáo khoa... và đừng có buồn ngủ đấy.

Và cũng đừng nói chuyện nữa.

Làm thế nào mà tôi biết từng người một trong số những cô bạn gái sẽ gọi cho tôi? Tôi cho rằng mọi người ở trường coi bài trắc nghiệm như một trò đùa. Chỉ như một cách quyên góp quỹ cho Đội cổ vũ.

Sau giờ học, tôi đi thẳng tới văn phòng lớp học sinh của khoa Thể chất. Ở cuối quầy thu tiền, gần ngay cửa ra vào có dựng một chiếc hộp - một chiếc hộp giày lớn với một đường rạch ở nắp và được trang trí với những trái tim cắt rời màu đỏ và hồng. Những trái tim màu đỏ có viết dòng chữ ÔI ĐỒNG ĐÔ LA TÌNH YÊU CỦA TÔI! Những trái tim màu hồng có biểu tượng đô la màu xanh.

Tôi gập tờ phiếu trắc nghiệm làm đôi, nhét gọn nó vào chiếc hộp, rồi quay về. Nhưng cô Benson, với khuôn mặt tươi cười như thường lệ, đang đứng ngay đó.

"Hannah Baker?", cô ấy nói. "Cô không biết rằng em và Courtney Crimsen lại chơi với nhau."

Vẻ mặt tôi chắc hẳn biểu đạt chính xác điều tôi đang suy nghĩ, vì cô nói để thêm vào ngay tức thì: "Ít nhất thì đó là điều cô đã tính đến. Xem ra thì trông có vẻ thế. Ý cô là, các em đang chơi với nhau, đúng không?"

Bà ấy tò mò quá mức bình thường.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là về vụ Tyler đang đứng bên ngoài cửa sổ. Và tôi đã nổi giận! Có phải anh ta đang thực sự phô trương những bức hình chụp lén không? Với cô Benson ư?

Không. Cô Benson đã nói với tôi là cô vừa kiểm tra phòng kỷ yếu sáng hôm đó. Một số bức ảnh được gắn lên tường có thể xuất hiện trong cuốn kỷ yếu. Một bức ảnh đặc biệt chụp Courtney và tôi.

Các bạn đã đoán ra nó. Bức ảnh chụp ở bữa tiệc, cánh tay tôi ôm ngang lưng cô ấy, nhìn cứ như tôi đang vô cùng vui sướng.

Đúng là một nữ diễn viên, Hannah ạ.

Tôi bảo cô ấy. "Không, chúng em chỉ là bạn sơ sơ thôi".

"Chà, đó là một bức hình rất là vui nhộn", cô Benson nói. Và đây, những lời tiếp theo này, tôi còn nhớ như in: "Điều thú vị ở một bức ảnh trong cuốn kỷ yếu là mọi người chia sẻ khoảnh khắc bên em... mãi mãi".

Điều đó nghe có vẻ như cô ấy đã nói hàng triệu lần trước rồi. Và trước kia, có lẽ tôi đã tán thành. Nhưng không phải với bức ảnh này. Bất kỳ ai nhìn vào bức ảnh đó chắc chắn sẽ không chia sẻ được khoảnh khắc của chúng tôi. Họ không thể đến gần để tưởng tượng được những suy nghĩ của tôi trong bức hình đó. Hoặc suy nghĩ của Courtney. Hoặc của Tyler.

Mọi thứ trong nó đều giả dối.

Ngay sau đó, trong căn phòng ấy, khi hiểu rõ rằng chẳng có ai biết sự thực về cuộc sống của tôi, những suy nghĩ của tôi về thế giới đã bị lay chuyển.

Giống như việc lái xe dọc con đường mấp mô và mất tay lái, đẩy bạn - chỉ nhẹ thôi - chệch khỏi đường đi. Những bánh xe xới tung một ít đất lên, nhưng bạn có thể lái chiếc xe trở lại đường. Bấy giờ không quan trọng là bạn ghì bánh lái chặt bao nhiêu nữa, không quan trọng bạn cố sức ra sao để lái xe cho thẳng, vẫn có cái gì đó cứ giật bạn sang một bên. Bạn có rất ít khả năng để kiểm soát mọi thứ. Và có thời điểm, sự nỗ lực trở thành quá sức - quá mệt mỏi - và bạn nghĩ tới chuyện buông xuôi. Để mặc thảm kịch... hoặc bất kỳ điều gì... sẽ xảy ra.

Tôi miết mạnh đầu ngón tay lên chân tóc, hai ngón cái ấn vào thái dương và bóp mạnh.

Trong bức tranh đó, tôi chắc chắn Courtney đang cười rất đẹp. Giả dối, nhưng đẹp.

Cô ấy không cười. Nhưng cậu lại không biết vậy.

Thấy chưa, Courtney đã nghĩ rằng cô ấy có thể giật dây tôi đi vòng quanh bất cứ đâu cô ấy muốn. Nhưng tôi đã không để điều đó xảy ra. Tôi kéo mình trở lại đường đi đủ xa để thoát khỏi cô ấy dù chỉ trong chốc lát.

Nhưng bây giờ thì sao? Bài trắc nghiệm đó. Cho ngày lễ Tình nhân. Đó có phải là một cơ hội để bị đẩy chệch ra khỏi con đường lần nữa hay không? Đối với những anh chàng tìm thấy tên tôi trong danh sách của mình, bài trắc nghiệm này có phải sẽ là cái cớ mà họ cần để rủ tôi đi chơi?

Và có phải họ sẽ thêm phần phấn khích khi làm thế vì những tin đồn đã được nghe không?

Tôi nhìn lên đường rạch ở nắp chiếc hộp giày, quá hẹp nên tôi không nhét ngón tay mình qua được. Nhưng tôi có thể nhấc cái nắp hộp lên và lấy bài trắc nghiệm của tôi ra. Việc đó quá dễ dàng. Cô Benson sẽ hỏi tại sao và tôi có thể giả vờ rằng tôi thấy ngượng ngùng vì đã điền vào một tờ trắc nghiệm tình yêu. Cô ấy sẽ hiểu.

Hoặc…tôi có thể chờ đợi xem sao.

Nếu tôi thông minh, tôi đã thành thật với bài trắc nghiệm, tôi hẳn đã miêu tả Hannah. Và có lẽ chúng tôi đã nói chuyện với nhau. Nói chuyện một cách nghiêm túc. Không chỉ đùa bỡn vơ vẩn như mùa hè vừa rồi ở rạp chiếu phim.

Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã không nghĩ ra cách đó.

Như tôi đã nghĩ, có phải đa số các học sinh, lấy danh sách của mình chỉ để có trận cười vui vẻ mà chẳng nghĩ gì về nó? Hay là họ sẽ tận dụng nó?

Nếu tên và số điện thoại của Hannah xuất hiện trong danh sách của tôi, liệu tôi có gọi cho cô ấy không?

Tôi ngồi rũ xuống chiếc ghế băng lạnh lẽo, ngả đầu về phía sau. Quá mức chịu đựng, giống như đầu đốt xương sống của tôi có thể vỡ vụn nếu tôi tiếp tục bước đi.

Tôi đã tự bảo mình rằng nhỏ nhen thế cũng có thể là sai. Bài trắc nghiệm là một trò đùa thôi. Sẽ không ai lại đi lợi dụng nó. Bình tĩnh lại, Hannah. Mày sẽ không để chính mình thành trò ngớ ngẩn.

Nhưng nếu tôi đúng - nếu tôi coi nó là nghiêm chỉnh - nếu tôi sẵn sàng tạo cho ai đó một cái có để thử nghiệm những tin đồn về tôi... chà... tôi không biết được. Có thể tôi sẽ nhún vai coi khinh. Có thể tôi sẽ làm điều ngu xuẩn.

Hoặc có thể tôi sẽ mặc kệ và bỏ qua.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận thấy những khả năng có thể bỏ qua. Tôi thậm chí còn tìm thấy nguồn hy vọng trong đó.

Kể từ bữa tiệc chia tay của Kat, tôi không ngừng nghĩ về Hannah. Cô ấy trông thế nào. Cô ấy cư xử ra sao. Nó khác biệt ra sao với những điều tôi được nghe. Nhưng tôi đã quá lo sợ nên không tìm hiểu cho chắc chắn. Quá lo sợ cô ấy có thể cười nếu tôi rủ cô ấy đi chơi.

Chỉ tại quá lo sợ.

Vậy tôi có những lựa chọn nào? Tôi có thể rời căn phòng đó như một kẻ yếu thế và cầm tờ trắc nghiệm của mình theo. Hoặc tôi có thể ra về như một kẻ lạc quan và hy vọng về điều tốt đẹp nhất. Cuối cùng thì tôi bước ra khỏi phòng còn tờ trắc nghiệm của tôi vẫn ở trong hộp mà chẳng biết chắc mình là kiểu người nào. Một kẻ lạc quan? Hay bi quan?

Không kiểu nào cả. Một kẻ ngốc.

Tôi nhắm mắt, tập trung vào làn không khí lành lạnh đang bao trùm tôi.

Khi tôi bước vào rạp chiếu phim mùa hè năm ngoái để xin việc, tôi đã giả vờ ngạc nhiên là Hannah lại làm việc ở đó. Nhưng cô ấy chính là tất cả lý do mà tôi xin việc ở đây.

"Chính ngày hôm nay đây!", người khởi xướng nói... một cách phấn khởi..."Hãy kiếm lấy! Ôi, đồng đô la tình yêu của tôi, của các bạn ở văn phòng Thể chất ngày hôm nay."

Vào ngày làm việc đầu tiên của tôi, họ xếp tôi vào vị trí có thể luân chuyển với Hannah. Cô ấy đã bày tôi cách bơm lớp phủ "bơ" lên bắp rang bơ.

Cô ấy bảo rằng nếu có ai đó mà tôi đã từng phải lòng đi đến, tôi không nên cho bơ vào nửa dưới đáy của hộp đựng. Bằng cách này, vào rạp được nửa chừng, họ phải quay ra để hỏi xin thêm. Và khi đó sẽ không có quá nhiều người đứng xung quanh và chúng tôi có thể chuyện trò.

Nhưng tôi chưa bao giờ làm thế. Bởi chính Hannah là người tôi quan tâm.Và ý nghĩ rằng cô ấy làm thế với những anh chàng khác khiến tôi phát ghen.

Tôi chưa quyết định được liệu tôi có muốn tìm hiểu ai là người mà bài trắc nghiệm cho là hợp nhất với tôi. Với may mắn của mình, biết đâu lại là một anh chàng đốn gỗ. Nhưng khi tôi bước tới phòng thể chất và thấy không ai đứng ra hàng ra lối, tôi đã nghĩ... đúng là địa ngục.

Tôi bước tới quầy thu tiền và khi đang bắt đầu đọc tên mình lên thì những người khởi xướng đứng bên máy tính đã ngắt lời tôi.

"Cảm ơn vì đã ủng hộ những người đã khởi xướng, Hannah." Cô ấy nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười. "Điều đó nghe thật ngớ ngẩn, phải không? Nhưng tôi phải nói điều đó tới tất cả mọi người."

Đó chắn chắc cũng là người trong hội khởi xướng đã đưa tôi kết quả của trắc nghiệm.

Cô ấy gõ tên tôi vào máy tính, nhấn Enter, rồi hỏi tôi muốn bao nhiêu cái tên. Một hay là năm? Tôi đặt tờ năm đô la lên quầy thu tiền. Cô ấy nhấn phím số năm và một chiếc máy in ở phía bên quầy đẩy ra tờ danh sách của tôi.

Cô ấy bảo tôi rằng họ đặt máy in ở phía chúng tôi để những người khởi xướng sẽ không bị dụ dỗ nhìn trộm những cái tên của chúng tôi. Do đó mọi người sẽ không cảm thấy xấu hổ về những cái tên họ đã có.

Tôi bảo cô ấy rằng đó là một ý tưởng tốt đẹp và bắt đầu xem xét danh sách của mình.

"Thế nào?", người khởi xướng nói. "Bạn có được ai?" Dứt khoát là người khởi xướng đã giúp

tôi. Cô ấy đang đùa, đương nhiên rồi.

Không, cô ấy không đùa.

Nửa đùa nửa thật. Tôi đặt danh sách của tôi lên quầy để cô ấy có thể nhìn thấy.

"Không tệ", cô ấy nói. "Ồ, mình thích cái này."

Tôi đồng ý rằng đó không phải là một danh sách tệ. Nhưng cũng chẳng phải tuyệt vời gì.

Cô ấy nhún vai và gọi danh sách của tôi là một sự đáng ngờ. Rồi cô ấy tiết lộ cho tôi một bí mật nho nhỏ. Đó không phải những trắc nghiệm có tính khoa học nhất.

Ngoại trừ những ai đang kiếm tìm một người cô đơn trầm cảm như Holdern Caulfield, bài trắc nghiệm xứng đáng đoạt giải Nobel.

Chúng tôi đều đồng ý rằng hai cái tên trong danh sách khá là hợp với tôi. Một cái tên khác mà tôi đã hài lòng, nó gây ra một phản ứng hoàn toàn khác biệt ở cô ấy.

"Không", cô ấy nói. Biểu cảm, điệu bộ của cô ấy chẳng còn chút vui vẻ nào. "Tin tôi đi. .. không."

Người đó có tên trên một trong những cuốn băng của cậu không, Hannah?

Có phải đó là người mà phần băng này nói tới không? Bởi vì tôi không nghĩ là mặt băng này nói về người khởi xướng.

"Nhưng cậu ấy dễ thương mà", tôi nói. "Ở vẻ bề ngoài", cô ấy bảo tôi.

Cô ấy lôi ra một chồng những tờ năm đô la tiền đăng ký lấy kết quả trắc nghiệm, đặt tờ của tôi lên đầu, rồi kiểm tra kỹ cả chồng tiền cũng bằng cách đặt từng tờ lên một.

Tôi không muốn lan man lạc đề, nhưng tôi đã làm thế. Và trong một vài cuộn băng nữa, bạn sẽ biết tại sao.

Điều này gợi nhắc tôi rằng tôi đã không nói với các bạn ai là nhân vật chính của mặt băng này. Thật may mắn, đây lại là thời điểm hoàn hảo để giới thiệu cậu ấy bởi vì đây chính xác là lúc cậu ấy xuất hiện.

Một lần nữa, lại không phải là tôi.

Có tiếng gì đó đang rung? Điện thoại à? Tôi nhìn sang người khởi xướng, nhưng cô ấy lắc đầu. Thế là tôi xoay ba lô đặt lên quầy, lôi điện thoại ra và nghe máy.

"Hannah Baker", người gọi tới nói. "Rất vui được biết bạn." Tôi nhìn người khởi xướng và nhún vai. "Ai đấy?", tôi hỏi. "Đoán xem làm thế nào mình có số của bạn", cậu ta nói.

Tôi trả lời cậu ta là tôi ghét những trò chơi thách đoán thì anh ta đáp: "Mình trả tiền để có nó mà".

"Cậu trả tiền vì số điện thoại của tôi?"

Người khởi xướng chụm tay lên miệng và chỉ vào dòng chữ in - Ôi đồng đô la tình yêu của tôi!

Không lẽ nào, tôi nghĩ. Có người thực sự gọi cho tôi vì tên tôi có trong danh sách của cậu ta. Khá là thú vị đây, đúng thế. Nhưng cũng khá là kì quặc.

Người khởi xướng nhắc đến những cái tên mà cả hai chúng tôi cùng nghĩ là dễ phù hợp hơn cả, nhưng tôi lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý. Tôi đã biết giọng nói của họ khá rõ để biết rằng đây không phải giọng bất kỳ ai trong số họ. Cũng không phải người mà cô ấy dặn tôi đề phòng trước.

Tôi đọc hai cái tên khác trong danh sách của mình.

"Có vẻ như bạn đã có tên danh sách của mình", người được gọi nói, "Nhưng mình thì chưa có trong danh sách của bạn".

Thực tế thì mày có trong danh sách của cô ấy. Một danh sách khác. Một danh sách mà tao chắc rằng mày không thích có tên ở trong đó.

Tôi hỏi cậu ta tên tôi đã xuất hiện ở đâu trong danh sách của cậu ấy.

Một lần nữa cậu ta bảo tôi đoán đi, rồi nhanh chóng nói thêm là cậu ta đang đùa đấy. "Sẵn sàng nhe chưa?" cậu ta hỏi. "Cậu là số một của mình, Hannah ạ."

Tôi nói to câu trả lời của cậu ấy - số một! Còn người khởi xướng thì nhảy lên nhún xuống.

"Điều đó thật tuyệt", cô ấy thì thầm.

Rồi người gọi tới hỏi tôi sẽ làm gì vào ngày lễ Valentine.

"Còn tùy", tôi trả lời. "Bạn là ai?"

Nhưng cậu ta không trả lời. Cậu ta không cần nói tên nữa. Bởi vì vào chính lúc đó, tôi đã thấy cậu ta... đang đứng ngay bên ngoài cửa sổ của căn phòng. Marcus Cooley.

Xin chào, Marcus.

Tôi nghiến chặt răng, Marcus. Tôi đáng lẽ nên ném đá vào cậu ta khi tôi có cơ hội đó.

Marcus, như các bạn biết, là một trong những kẻ khờ khạo đáng bỏ đi nhất ở trường. Không phải một kẻ khờ khạo thất thường chểnh mảng, phất phơ, mà là một kẻ khờ khạo triệt để.

Đoán lại đi.

Cậu ta thực sự khôi hài. Có đến vô vàn, không kể hết nổi những giờ học khốn khổ buồn tẻ đã được cứu nguy bởi trò chơi chữ được đặt giờ hoàn hảo của Cooley. Mà đương nhiên, tôi không hề nhìn mặt mà bắt hình dong.

Mặc dù cậu ta chỉ đứng cách có vài bước chân, cách tôi một cái cửa sổ, tôi vẫn tiếp tục nói chuyện với cậu ấy qua điện thoại. "Bạn nói dối", tôi nói. "Tôi không ở trong danh sách của bạn."

Nụ cười ngớ ngẩn như thường lệ của cậu ta lúc bấy giờ trông có vẻ như là ham muốn. "Gì cơ? Bạn không nghĩ rằng tôi đang nghiêm túc sao? cậu ta hỏi. Rồi cậu ta ép danh sách của mình lên cửa sổ.

Dù đứng không đọc được nó vì đứng khá xa, tôi vẫn thừa nhận rằng cậu ta chỉ muốn giơ nó ra để chứng tỏ rằng tên tôi thực sự đứng vị trí đầu tiên. Tuy nhiên, tôi vẫn cho rằng cậu ta hẳn là

đang đùa cợt về việc đi chơi với nhau ngày lễ Valentine. Thế nên tôi nghĩ rằng tôi phải khiến cậu ta lúng túng một chút.

"Tốt thôi", tôi nói. "Khi nào vậy?"

Người khởi xướng lấy hai tay che lên mặt nhưng tôi thấy da mặt cô ấy ửng đỏ qua những kẽ tay.

Tôi không biết nếu không có cô ấy bên cạnh như một thính giả khích lệ, tôi không chắc mình có đồng ý đi chơi với cậu ta nhanh thế không. Nhưng tôi đang chơi đến cùng. Cho cô ấy một câu chuyện để loan đi trong buổi tập cổ vũ.

Bây giờ đến lượt Marcus lúng túng. "Ồ... ừ... đồng ý..tố.. Quán Rosie's nhé? Cậu biết rồi nhỉ, có kem."

E-5. Tôi đã thấy ngôi sao đó trên bản đồ khi đang trên xe buýt. Tôi đại thể có biết chỗ đó, nhưng không biết chính xác cửa hàng nào. Nhưng tôi đã có thể đoán ra. Món kem ngon nhất, những chiếc bánh hambuger béo ngậy nhất và thịt chiên xung quanh. Quán ăn Rosie's.

Những lời tôi thốt ra đầy mỉa mai. "Kem à?" Nhưng tôi không hề có ý nói kiểu đó. Một cuộc hẹn ăn kem có vẻ khá là dễ chịu. Vậy nên tôi đồng ý gặp cậu ta sau giờ học. Và thế là chúng tôi đi chơi.

Người khởi xướng đập hai tay lên quầy. "Cậu chắc chắn phải để tôi loan tin này đi mới được."

Tôi bắt cô ta hứa không kể cho ai nghe cho tới ngày mai, để phòng xa.

"Tốt thôi", cô nói. Nhưng cô ấy bắt tôi hứa sẽ tiết lộ mọi tình tiết về sau đó.

Một vài người trong các bạn có thể biết người khởi xướng tôi đang nói chuyện cùng nhưng tôi sẽ không nói tên cô ấy đâu. Cô ấy rất dịu dàng và nhiệt tình với tôi. Cô ấy không làm gì sai cả.

Chân thành đấy. Tôi không có ý mỉa mai đâu. Đừng làm mình căng thẳng vì phỏng đoán những lời nói của tôi.

Lúc trước tôi nghĩ mình đã biết người khởi xướng là ai. Nhưng bây giờ, nhớ lại cái ngày tất cả chúng tôi phát hiện ra chuyện về Hannah thì tôi chắc chắn là cô ấy, Jenny Kurtz. Chúng tôi học chung giờ Sinh học. Sau này, tôi được nghe kể lại rằng lúc biết tin, cô ấy đang cầm dao mổ trong tay với một con giun đất bị rạch dọc giữa thân và bị ghim mở banh ra trước mặt cô ấy; cô ấy đã làm rơi con dao mổ và lặng người choáng váng mất một lúc lâu. Rồi cô ấy đứng dậy, không ngừng lại bàn giáo viên để xin phép, cô ấy bỏ ra khỏi phòng học.

Tôi cứ tìm cô ấy suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, bị bối rối bởi phản ưng của cô ấy. Giống như hầu hết mọi người, tôi không hề nghĩ về mối liên hệ ngẫu nhiên nào giữa cô ấy với Hannah Baker.

Tôi có kể gì cho người khởi xướng về chuyện diễn ra ở Rosie's không? Không hề. Thay vì như vậy, tôi đã tránh mặt cô ấy càng lâu càng tốt.

Và bạn đang sắp khám phá ra vì sao rồi.

Dĩ nhiên, tôi không thể tránh mặt cô ấy mãi. Đấy chính là lý do và không lâu nữa, cô ấy sẽ có phần xuất hiện khác trong những cuốn băng này... nhưng với một cái tên.

Không khí lạnh lẽo không phải là lý do duy nhất khiến tôi thêm run rẩy. Nghe lần lượt từng cuốn băng, một kỷ niệm xưa cũ lại trở về đầy xáo trộn. Cái danh tiếng cứ bám lấy một người nào đó mà tôi chưa nhận ra là ai.

Tôi cảm giác như mình đang khóc khi tôi nhìn Jenny bước ra khỏi lớp giờ Sinh học. Mỗi khi tôi nhìn thấy một phản ứng nào giống thế, với cô ấy với thầy Porter, nó lại ném tôi trở lại thời điểm chính tôi phát hiện ra chuyện của Hannah. Khi đó tôi đã bật khóc.

Trong khi đáng lẽ tôi phải nổi giận với họ.

Vậy nếu các bạn muốn biết trọn vẹn trải nghiệm của Hannah, hãy tự mình tới quán Rosie's.

Chúa ơi, tôi ghét khi không biết phải tin vào điều gì nữa. Tôi ghét khi không biết đâu là sự thực.

Điểm E-5 trên bản đồ của tôi. Ngồi xuống một trong những chiếc ghế đẩu ở quầy. Trong vài phút nữa tôi sẽ bảo bạn phải làm gì sau khi bạn đã ngồi yên vị. Nhưng trước tiên là một chút về bối cảnh làm nền cho tôi tại quán Rosie's.

Tôi chưa từng đến nơi này trước đây. So với một tụ điểm vui chơi thì nó khá lạnh và con đường đến thật quanh co. Cứ mỗi dịp được mời, tôi thường lấy lý do này nọ, nào là là bận; gia đình đi chơi ra ngoài thị trấn; quá nhiều bài tập về nhà. Luôn có lý do nào đó.

Đối với tôi, Rosie's lan toả một không khí khác thường. Huyền bí. Trong những câu chuyện tôi được nghe, dường như mọi điều luôn có thể diễn ra tại đây. Alex Standall, trong tuần đầu tiên tới thị trấn đã có trận ẩu đả đầu tiên bên ngoài cửa Rosie's. Cậu ấy kể cho tôi và Jessica về chuyện đó suốt thời gian chúng tôi ở Monet's.

Khi tôi nghe kể về cuộc ẩu đả đó, nó còn đến cùng với lời khuyên đừng xía vào anh chàng mới toe này. Alex biết cách tung ra cũng như nhận lấy, một cú đấm.

Một cô gái mà tôi sẽ không nhắc lại tên nữa đã có trải nghiệm bị sờ ngực tại quán Rosie's trong khi đang chơi giữa những chiếc máy trò chơi bắn bóng.

Courtley Crimsen. Mọi người đã biết chuyện đó và có vẻ như Courtney không có che giấu việc này.

Trong mọi chuyện, dường như Rosie's phớt lờ những việc đang diễn ra chừng nào được thỏa thích với những chiếc bánh kem và bánh hăm-bơ-gơ. Do vậy tôi muốn đến nhưng tôi không định đến một mình và trông như một chú gà ngơ.

Marcus Cooley đã cho tôi cái cớ mà tôi muốn. Và việc có xảy ra cũng là điều tôi đã tự nguyện.

Tự nguyện, nhưng không ngốc nghếch.

Tôi đã có chút đề phòng với Marcus. Một chút nghi ngờ nhưng không nhiều như đối với những người bạn chơi cùng cậu ta.

Những người giống Alex Standall.

Sau khi làm rã đám cả nhóm olly-olly-oxen-free của chúng tôi tại Monet's, Alex bắt đầu chơi với Marcus. Và sau vụ việc có chút đình đám nọ, Alex được gắn liền với cái danh sách "AI NÓNG BỎNG/ AI KHÔNG" nên tôi không còn tin cậu ta nữa.

Vậy thì tại sao tôi lại đi tin cái người mà cậu ta đang cặp kè cùng chứ? Cậu không nên tin.

Tại sao ư? Bởi vì đấy chính là cái tôi muốn mình nhận được. Tôi muốn được mọi người tin tưởng, bất chấp mọi điều họ nghe được. Và hơn thế nữa, tôi muốn họ hiểu tôi. Không phải như những thứ họ tưởng họ đã hiểu về tôi. Không, là tôi thực sự cơ. Tôi muốn họ bỏ qua những tin đồn. Để nhìn xa hơn những mối giao hảo tôi đã từng có hoặc có thể vẫn có nhưng họ lại không đồng tình.

Và nếu tôi muốn mọi người tin tôi thì tôi phải tin họ đã phải không?

Thế nên tôi bước vào quán Rosie's và ngồi bên quầy. Và khi bạn tới đó, nếu bạn có tới đó thì đừng gọi đồ uống ngay.

Điện thoại trong túi tôi vừa rung lên.

Hãy chỉ ngồi và đợi.

Và chờ thêm một chút nữa. Mẹ tôi đang gọi.

Tôi nghe điện thoại nhưng thậm chí đến những tiếng đơn giản nhất cũng cứ nghẹn lại trong cổ họng và tôi chẳng nói lên lời.

"Con yêu?", giọng mẹ nhẹ nhàng. "Mọi việc ổn cả chứ?"

Tôi nhắm mắt lại để tập trung, để nói thật điềm tĩnh. "Con ổn ạ." Nhưng mẹ có nghe thấy không?

"Clay, con yêu, muộn rồi đấy", mẹ ngừng lại, "Con đang ở đâu?"

"Con quên không gọi điện. Con xin lỗi."

"Được rồi mà." Mẹ có nghe thấy, nhưng mẹ không hỏi. "Con có muốn mẹ tới đón con không?"

Tôi không thể về nhà. Chưa thể. Tôi suýt nữa nói với mẹ là tôi cần ở lại cho tới khi tôi giúp Tony

làm xong bài tập nghiên cứu. Nhưng tôi đang sắp nghe xong cuộn băng này và tôi chỉ còn một cuốn nữa mang theo bên mình.

"Mẹ à? Mẹ có thể giúp con được không?" Không có câu trả lời.

"Con để quên vài cuộn băng ở bàn làm mộc."

"Cho bài tập nghiên cứu của con à?"

Chờ đã! Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ nghe chúng? Điều gì sẽ xảy ra, nếu mẹ cho một cuốn băng vào đài để biết chúng là băng gì? Điều gì sẽ xảy ra nếu đó là phần Hannah đang nói về tôi?

"Con ổn ạ. Mẹ không phải lo", tôi nói. "Con sẽ tự lấy."

"Mẹ có thể mang đến cho con."

Tôi không trả lời. Những lời nói không còn bị nghẹn lại trong cổ họng nữa. Chỉ là tôi không biết chọn lời lẽ nào.

"Mẹ cũng đang định đi ra ngoài", mẹ nói. "Nhà hết bánh mỳ rồi mà mẹ thì đang định làm sandwich cho ngày mai."

Tôi khẽ bật cười. Mỗi khi tôi đi về muộn, mẹ lại làm bánh sandwich cho bữa trưa tại trường của tôi. Tôi vẫn luôn phản đối, bảo mẹ đừng làm thế và tôi sẽ tự làm lấy khi về nhà. Nhưng mẹ thích làm thế. Mẹ bảo việc đó gợi mẹ nhớ lại hồi tôi còn nhỏ và cần mẹ.

"Hãy nói cho mẹ biết con đang ở đâu", mẹ nói.

Ngồi ngả người về phía trước trên chiếc ghế băng, tôi nói điều đầu tiên nghĩ tới trong đầu. "Con đang ở chỗ quán Rosie's."

"Ở quán à? Các con đang làm bài tập ở đó ư?" Mẹ chờ tôi trả lời, nhưng tôi không nói gì. "Ở đó ồn ào không?"

Đường phố vắng tanh. Không xe cộ. Không tiếng ồn. Xung quanh không có chuyển động. Mẹ biết tôi đang không nói thật.

"Bao giờ mẹ định đi ạ?", tôi hỏi.

"Ngay sau khi mẹ lấy được mấy cuốn băng."

"Tuyệt", tôi lại rảo bước. "Con sẽ gặp mẹ ngay sau đó."

Lắng nghe những cuộc nói chuyện quanh bạn. Mọi người có đang thắc mắc vì sao bạn lại ngồi đó một mình không? Bây giờ thì liếc nhìn qua vai bạn. Có phải cuộc nói chuyện ngừng lại không? Có phải họ đưa mắt sang chỗ khác không?

Tôi lấy làm tiếc là nếu việc này nghe có vẻ đáng thương nhưng các bạn biết đấy, nó có thực. Các bạn chưa bao giờ đến đó một mình phải không?

Tôi chưa từng đến đó.

Đó là một trải nghiệm hoàn toàn khác lạ. Và trong thâm tâm, bạn biết lý do bạn chưa từng đi một mình là lý do tôi vừa giải thích. Nhưng nếu bạn tới mà bạn không gọi đồ uống, mọi người cũng sẽ nghĩ về bạn giống như điều họ nghĩ về tôi. Rằng bạn đang chờ ai đó đến.

Nên hãy ngồi ở đó. Và cứ vài phút trôi qua lại liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường. Càng chờ đợi lâu thì kim đồng hồ càng quay chậm.

Không phải như hôm nay. Khi tôi đang đi tới đó, tim tôi đập hối hả như là tôi thấy những chiếc kim đồng hồ càng quay gần hơn tới lúc mẹ vào quán.

Tôi bắt đầu chạy.

Khi hết mười lăm phút tôi cho phép bạn được gọi một sinh tố. Bởi vì mười lăm phút thì lâu hơn những mười phút so với khoảng thời gian để một người chậm chạp nhất đi bộ từ trường tới đây.

Ai đó... sẽ không tới.

Bây giờ, nếu các bạn muốn được gợi ý chọn một món thì bạn không hề lầm khi chọn một cốc sinh tố chuối-bơ-lạc.

Rồi tiếp tục chờ đợi tới chừng nào bạn uống hết cốc sinh tố của mình. Nếu ba mươi phút trôi qua, hãy bắt đầu ăn bằng thìa để bạn có thể thoát khỏi đó cho nhanh. Đấy là điều tôi đã làm.

Mày là đồ con lừa, Marcus ạ. Mày cho cô ấy leo cây khi mà mày không hề bị buộc phải mời cô ấy đi chơi cùng. Đó là việc gây quỹ cho Đội cổ vũ. Nếu mày không định nghiêm túc, mày không buộc phải làm thế.

Ba mươi phút là một khoảng thời gian dài đối với một cuộc hẹn ngày Valentine. Đặc biệt là khi

ở Rosie's một mình. Bạn sẽ có nhiều thời gian để băn khoăn tự hỏi điều gì đã xảy ra. Cậu ta quên à? Bởi lẽ cậu ta có vẻ như chân thành. Ý tôi là, ngay cả người khởi xướng cũng nghĩ cậu ấy có ý thật, đúng không?

Tôi vẫn chạy.

Bình tĩnh nào, Hannah. Đó là điều tôi cứ nói đi nói lại với chính mình. "Mày sẽ không để mình bị thất vọng vì một cú ngã. Bình tĩnh lại. Có ai nghe thấy nó quen quen không? Đó chẳng phải là cách tôi đã tự thuyết phục mình không lấy bài trắc nghiệm ra khỏi chiếc hộp sao?

Được rồi, ngừng lại. Đấy là những suy nghĩ lướt qua đầu tôi sau khi mất ba mươi phút chờ Marcus xuất hiện. Việc đó chắc chắn đã không đẩy tôi vào trạng thái giận dữ bừng bừng khi mà cuối cùng cậu ta cũng xuất hiện.

Tôi chạy chậm lại. Không phải vì tôi hết hơi hay đôi chân tôi sắp quỵ xuống. Tôi không mệt mỏi về thể xác nhưng suy sụp về tinh thần.

Nếu Marcus không để cô ấy leo cây, vậy thì là chuyện gì?

Cậu ta ngồi xuống chiếc ghế đẩu cạnh tôi và xin lỗi. Tôi bảo cậu ta rằng tôi suýt nữa bỏ cuộc và ra về. Cậu ta nhìn vào chiếc cốc sinh tố đã hết của tôi và lại xin lỗi. Nhưng cậu ta nghĩ là cậu ta không hề muộn. Cậu ta không chắc là tôi lại tới đó.

Nhưng tôi sẽ không định để bụng chuyện đó mà cự nự lại cậu ta. Hình như, cậu ta đã nghĩ chúng tôi chỉ đùa về cuộc hẹn. Hoặc cậu ta giả bộ như chúng tôi đùa nhau về cuộc hẹn. Nhưng nửa đường về nhà, cậu ta dừng lại, nhớ ra chuyện đó và tiến tới quán Rosie's chỉ để xem sao.

Và đó là lý do cậu có mặt trong cuốn băng này, Marcus ạ. Cậu quay lại chỉ để xem sao. Chỉ để xem liệu tôi, Hannah Baker - Quý cô tai tiếng, có đang chờ cậu không.

Và thật buồn là tôi lại đang chờ. Lúc bấy giờ, tôi chỉ nghĩ rằng chuyện này thật buồn cười.

Lúc bấy giờ, tôi thật ngu ngốc.

Kia là quán Rosie's. Bên kia đường. Cuối bãi đỗ xe phía xa.

Thấy không, khi Marcus bước vào Rosie's, cậu ta không hề đơn độc. Không hề, cậu ta bước vào Rosie's với một kế hoạch. Một phần của kế hoạch đó là đổi chỗ ngồi của chúng tôi từ ngồi ở quầy bar tới một cái bàn có vách ngăn ở gần phía trong cùng vì cạnh những chiếc máy bắn bóng. Với tôi chỗ đó là bên trong.

Tôi, ngồi kẹp giữa cậu ta... và một bức tường.

Bãi đỗ xe gần như trống không. Chỉ có vài chiếc đỗ thẳng trước cửa Rosie's nhưng không có xe của mẹ tôi trong số đó. Vì thế nên tôi dừng lại.

Nếu bạn đang ngồi ở Rosie's bây giờ thì hãy cứ ngồi lại chỗ quầy bar nếu muốn. Ở đó dễ chịu hơn đấy. Tin tôi đi.

Tôi đứng lại trên lề đường, hít sâu rồi thở mạnh. Một bàn tay phát sáng màu đỏ nhấp nháy chỗ đường giao nhau phía bên kia con đường.

Tôi không biết bao nhiêu phần trong kế hoạch của cậu ta được nghĩ ra. Có thể cậu ta đến chỉ với ý định kết thúc một trò chơi. Một bàn thắng. Và như tôi đã nói, Marcus thật vui tính. Thế nên chúng tôi ở đó, đang ngồi trong một bàn có ngăn, quay lưng lại với những người khác trong quán và cười đùa. Có lúc Marcus đã khiến tôi cười ngặt nghẽo đến nỗi dạ dày đau thắt lại. Tôi ngả người về phía trước, đặt trán mình lên vai cậu ta và xin cậu ấy đừng kể nữa.

Bàn tay đó vẫn tiếp tục nhấp nháy, thôi thúc tôi quyết định. Bảo tôi khẩn trương lên. Tôi vẫn có thời gian để chạy sang đường, nhảy lên vỉa hè và chạy đua xuyên qua bãi đỗ xe của Rosie's.

Nhưng tôi không làm.

Và đó là khi bàn tay cậu ta chạm vào đầu gối tôi. Đó là khi tôi biết. Bàn tay màu đỏ rực ngừng nhấp nháy.

Tôi quay đi. Tôi không thể tới đó được. Tôi chưa thể tới được.

Tôi thôi cười. Tôi gần như ngừng thở. Nhưng tôi vẫn cứ để trán tì lên vai cậu, Marcus ạ. Còn bàn tay cậu đặt lên đầu gối tôi. Nó thình lình xuất hiện giống như cách tôi bị tóm trong cửa hàng bán đồ uống ấy.

"Cậu đang làm gì vậy?" Tôi thì thầm.

"Cậu có muốn mình bỏ nó ra không?", cậu hỏi. Tôi không trả lời.

Tôi ấn tay lên bụng. Thế là quá nhiều rồi. Quá nhiều khiến không thể chịu đựng được nữa.

Tôi sẽ đi tới Rosie's. Trong vòng một phút. Và hy vọng rằng tôi sẽ tới đó trước mẹ.

Nhưng trước tiên, rạp chiếu phim nơi tôi và Hannah đã làm việc trong một mùa hè. Một nơi cô ấy đã được an toàn: Rạp Crestmont.

Và tôi cũng chưa rời khỏi cậu.

Nó giống như là cậu và vai của cậu không còn liên hệ với nhau nữa. Vai cậu chỉ là một chỗ dựa để đầu tôi đặt lên trong khi tôi đã hiểu ra vấn đề. Và tôi không thể quay đi khi những đầu ngón tay cậu mơn trớn đầu gối tôi... và bắt đầu tiến lên trên.

"Tại sao cậu làm thế?", tôi hỏi.

Chỉ còn cách một khu nhà nữa và có thể nó không phải là ngôi sao đỏ trong bản đồ của cô ấy, nhưng đáng lẽ nó nên được đánh dấu.

Đó là một ngôi sao đỏ đối với tôi.

Cậu xoay vai và tôi nhấc đầu lên, nhưng bây giờ cánh tay cậu quàng sau lưng tôi và kéo tôi lại gần. Và tay kia của cậu đang chạm vào chân tôi. Phía trên bắp đùi tôi.

Tôi nhìn qua vách ngăn bàn sang những chiếc bàn khác tới cả phía quầy, cố bấu víu vào cái nhìn của ai đó. Có một vài người liếc nhìn lại nhưng rồi bọn họ đều ngoảnh đi.

Dưới gầm bàn, ngón tay tôi cố gắng giằng ngón tay cậu ra. Nới lỏng vòng tay ôm chặt của cậu. Đẩy cậu ra. Và tôi không muốn la hét, chưa đến mức phải như thế nhưng đôi mắt tôi đang cầu xin được giúp đỡ.

Tôi đút tay vào túi, gập lại thành nắm đấm. Tôi những muốn nện hai tay vào tường hoặc đấm xuyên qua cánh cửa sổ của một cửa hiệu. Trước kia, tôi chưa từng đánh ai hay đập cái gì nhưng mới đây thôi, ngay buổi tối hôm nay, tôi đã muốn ném hòn đá đó vào Marcus.

Nhưng mọi người đều ngoảnh mặt đi. Không ai hỏi han xem có chuyện gì không.

Tại sao? Có phải họ đang tỏ ra lịch sự không?

Phải thế không, Zach? Có phải cậu chỉ đang lịch sự không?

Zach ư? Một lần nữa? Cùng với Justin ở cuốn băng đầu tiên, đã ngã xuống bãi cỏ nhà Hannah. Rồi sau đó cản trở tôi và Hannah tại bữa tiệc chia tay Kat.

Tôi ghét điều này. Tôi không muốn phát hiện ra mọi người sao cứ dính líu với nhau như thế nữa.

"Ngừng lại đi", tôi nói. Và tôi biết cậu đã nghe thấy vì lúc tôi đang nhìn qua thành ghế tựa thì miệng tôi chỉ cách tai cậu chừng vài inch. "Ngừng lại đi."

Rạp Crestmont. Tôi đi vòng qua góc phố và còn chưa tới nửa khu nhà nữa là đến đó. Một trong số ít những công trình có dấu tích lịch sử trong thị trấn. Rạp chiếu phim theo phong cách nghệ thuật deco(3) cuối cùng của bang.

"Đừng lo lắng" cậu nói. Và có lẽ cậu đã biết thời gian của cậu không còn nhiều, bởi vì tay cậu đột nhiên trượt từ đùi tôi lên cao. Lên đến trên cùng.

Thế là tôi dùng cả hai tay đẩy về phía cậu, làm cậu ngã xuống nền nhà.

Bây giờ mà có ai đó ngã lăn xuống, hẳn sẽ khá là buồn cười. Mà chuyện chỉ có thế. Vậy nên các bạn sẽ nghĩ là mọi người ắt hẳn sẽ bắt đầu cười ồ lên. Dĩ nhiên là trừ khi họ đã biết đó không phải là một tai nạn. Vậy là họ đã biết có chuyện xảy ra trong bàn ngăn đó, họ chỉ không có ý muốn giúp đỡ.

Xin cảm ơn.

Mái hiên của rạp chiếu phim trải rộng che kín cả vỉa hè. Hình tượng trang trí lộng lẫy vươn lên bầu trời giống như bộ lông đuôi công tích điện vậy. Từng chữ cái lần lượt nhấp nháy sáng, C-R-E-S-T-M-O-N-T, giống như dùng chữ cái bằng đèn nê-ông để điền kín trò chơi ô chữ.

Rút cuộc thì cậu cũng bỏ đi. Cậu không lao ào ra ngoài. Chỉ bảo tôi là đùa thôi mà, vừa đủ để mọi người nghe thấy và bỏ đi.

Vậy thì bây giờ, hãy hồi tưởng lại. Về phần tôi, lúc đang ngồi bên quầy và sẵn sàng bỏ về. Tôi đang nghĩ Marcus sẽ không xuất hiện bởi vì cậu ta hoàn toàn không quan tâm. Và tôi sẽ nói với bạn điều tôi đang nghĩ lúc bây giờ. Nhưng bây giờ, nó tác động thậm chí còn hơn thế.

Tôi bước về phía rạp Crestmont. Những cửa hàng khác mà tôi đi ngang qua đều đóng cửa buổi tối. Những cửa sổ tối om như một bức tường chắc chắn. Nhưng rồi một cái sảnh hình trụ tam giác ngăn cách nó với lối đi bộ trên vỉa hè, những bức tường bao và nền nhà cẩm thạch của nó cùng màu với biểu tượng bằng đèn nê-ông chỉ dẫn về hướng phía tiền sảnh. Và giữa sảnh là quầy bán vé. Nó giống như một nhà giam với những ô cửa sổ ở ba mặt và một cửa ra vào ở phía sau.

Đó là nơi tôi đã làm việc hầu hết các buổi tối.

Trong một thời gian dài - gần một ngày ở trường, có vẻ như tôi là người duy nhất quan tâm đến mình. Dành cả tấm lòng mình để có được nụ hôn đầu tiên đó chỉ để rồi nó được ném trả lại vào mặt.

Chỉ để rồi hai người mà bạn tin tưởng thật chân thành quay ra chống lại bạn.

Khiến một người trong số họ lợi dụng bạn để trả đũa người kia rồi để bị buộc tội là phản bội.

Bây giờ bạn đã bắt kịp chưa? Tôi có đi quá nhanh không?

Tốt, tiếp tục nào!

Để cho người ta lấy mất một ý nghĩa về sự riêng tư, hoặc an toàn mà đáng lẽ bạn vẫn có. Rồi để ai đó lợi dụng sự bấp bênh đó nhằm thoả mãn thói tọc mạch của chính họ.

Cô ấy ngưng ngang. Chậm lại một chút.

Rồi tiến tới nhận ra rằng bạn chỉ đang chuyện bé xé ra to. Nhận ra rằng bạn mới nhỏ mọn làm sao. Chắc chắn rồi, có lẽ nó giống như bạn không được đoái hoài trong thị trấn này. Nó có thể giống như mỗi lần ai đó chìa một bàn tay ra với bạn, bọn họ chỉ để mặc thế và bạn trượt ngã xuống mỗi lúc một sâu hơn. Nhưng mày phải thôi không bi quan nữa đi, Hannah ạ và học cách tin vào những thứ xung quanh mình.

Và tôi cũng thế. Một lần nữa.

Bộ phim cuối cùng trong ngày đang chiếu, nên quầy bán vé vắng tanh. Tôi đứng trên nền nhà cẩm thạch xoắn ốc, xung quanh là áp phích của những bộ phim đình đám sắp chiếu.

Tại rạp phim này, tôi đã có cơ hội để tới với Hannah. Đó là cơ hội cho tôi và tôi đã để nó tuột mất.

Và rồi... chà... một vài ý nghĩ bắt đầu lẻn lút quanh quẩn đâu đây. Tôi sẽ có thể kiểm soát được cuộc sống của mình không? Tôi rồi có bị xô qua đẩy lại bởi những người tôi tin tưởng không?

Mình ghét điều cậu đã làm, Hannah ạ.

Cuộc sống của tôi có tới được nơi tôi muốn tới không?

Cậu đã không cần phải làm thế và mình ghét cái hiện thực mà cậu đã làm đây.

Ngày tiếp theo, Marcus ạ, tôi đã quyết định một việc. Tôi quyết định tìm hiểu học sinh ở trường có thể phản ứng lại thế nào nếu như một trong số những học sinh ấy không bao giờ quay trở lại nữa.

Như bài hát rằng: "Em xa rồi và ra đi vĩnh viễn, ơi em yêu, Valentine."

Tôi dựa lưng vào một tấm áp phích để trong khung bằng nhựa trong và nhắm mắt lại.

Tôi đang nghe một người nói rằng họ sẽ bỏ cuộc. Đó là một người tôi quen.

Một người tôi thích.

Tôi đang nghe. Tuy nhiên, mọi thứ đã quá muộn mất rồi.

Tim tôi đập thình thịch làm tôi không thể đứng yên. Tôi bước băng qua nền nhà cẩm thạch tới quầy bán vé. Tấm biển báo được treo bởi một sợi dây và cái hút dính nhỏ. ĐÓNG CỬA - HẸN CÁC BẠN NGÀY MAI! Từ bên ngoài nhìn vào, nó trông không quá khó đoán. Nhưng ở bên trong, nó có vẻ giống một bể cá.

Giao dịch duy nhất của tôi hồi đó là khi có người thả tiền qua cửa kính vào chỗ tôi thì tôi đẩy lại cho họ những tấm vé. Hoặc khi có một đồng nghiệp đi vào qua cánh cửa phía sau.

Ngoài việc đó ra, nếu không bán vé thì tôi đọc sách. Hoặc nhìn ra bên ngoài cái quầy như bể cá đó, ngắm Hannah ở phía tiền sảnh. Có một vài buổi tối tệ hơn những buổi khác. Một vài buổi tối tôi phải canh chừng để chắc chắn rằng cô ấy thêm bơ vào bắp rang bơ đầy đủ. Điều này giờ đây có vẻ như thật ngớ ngẩn và ám ảnh nhưng đó là điều tôi mà đã làm.

Giống như cái đêm mà Bryce Walker đến. Hắn ta tới cùng cô-bạn-gái-tạm-

thời và muốn tôi tính giá vé của cô bé ở loại vé dưới mười hai tuổi.

"Cô ấy dẫu sao sẽ không xem phim đâu mà", hắn nói. "Cậu biết ý tôi chứ, Clay?" Rồi hắn cười.

Tôi không biết cô bé ấy. Cô ấy có lẽ là một học sinh trường khác. Có điều rõ ràng là cô ấy dường như nghĩ rằng chuyện đó thật hài hước. Cô ấy đặt ví lên quầy thu tiền. "Tôi sẽ trả vé của tôi nhé."

Bryce đẩy ví của cô ấy sang một bên và trả tiền cho cả hai. "Thoải mái đi", hắn ta nói với cô bé. "Chỉ là đùa thôi mà."

Khi phim chiếu được một nửa và tôi đang bán vé cho giờ chiếu tiếp theo thì cô gái ấy lao ra khỏi rạp, tay giữ chặt cổ tay áo. Có lẽ đang khóc. Nhưng chẳng thấy Bryce đâu cả.

Tôi vẫn cứ nhìn ra tiền sảnh, chờ hắn ta đi ra. Nhưng hắn ta chẳng tới. Hắn ở lại để xem nốt bộ phim mà hắn đã trả tiền xem.

Nhưng đến khi bộ phim kết thúc và khán giả đã về hết, hắn ta lại ra dựa vào quầy bán hàng và tán chuyện bên tai Hannah. Hắn vẫn ở đó khi lượt khán giả của bộ phim mới đã tới. Hannah vừa rót đầy những đồ uống theo yêu cầu, đưa kẹo, trả lại tiền thừa cho khách vừa cười nhạo Bryce. Cô cười nhạo mọi điều mà hắn ta nói.

Suốt quãng thời gian đó, tôi muốn xoay cái bảng CLOSE ra ngoài. Tôi muốn bước ra ngoài tiền sảnh và đuổi hắn đi. Bộ phim đã chiếu xong và hắn không cần ở đây làm gì nữa.

Nhưng đấy là việc của Hannah. Cô ấy đáng ra phải yêu cầu hắn ra về.

Không, cô ấy mới chính là người phải bảo hắn ta về.

Sau khi bán hết tấm vé cuối cùng và lật tấm biển CLOSE ra, tôi ra khỏi quầy bán vé, khoá nó lại và bước ra tiền sảnh. Tôi giúp Hannah thu dọn và hỏi chuyện về Bryce.

"Cậu nghĩ sao mà cô bé đó chạy lao ra khỏi đây như vậy?", tôi hỏi.

Hannah ngừng lau quầy và nhìn thẳng vào mắt tôi. "Mình biết hắn ta thế nào, Clay ạ. Mình biết hắn là loại nào. Tin mình đi."

"Mình biết", tôi nói. Tôi nhìn xuống và chạm mũi giày vào vết bẩn trên thảm. "Mình chỉ thắc mắc là lúc đó tại sao cậu vẫn cứ nói chuyện với cậu ta?"

Cô ấy không trả lời. Cô ấy không trả lời tôi ngay.

Tôi không thể ngước mắt lên nhìn thẳng vào cô ấy. Tôi không muốn thấy vẻ chán nản và thất vọng trong mắt cô ấy. Tôi không muốn thấy những kiểu cảm xúc đó nhằm vào tôi.

Rốt cuộc, những lời cô ấy nói cứ ám ảnh tâm trí tôi suốt thời gian còn lại của buổi tối hôm đó: "Cậu không cần phải canh chừng mình, Clay ạ".

Nhưng tôi đã làm thế, Hannah ạ. Và tôi muốn thế. Tôi đã có thể giúp cậu nhưng khi tôi cố gắng làm như vậy thì cậu lại đẩy tôi đi.

Tôi gần như có thể nghe giọng Hannah nói ra suy nghĩ tiếp theo của mình.

"Vậy sao cậu không cố gắng nhiều hơn?"

Chú thích:

(1) Tạm dịch là Những đồng đô la tình yêu của tôi.

(2) Holdern Caulfield là một nhân vật hư cấu, vai chính phản diện trong một tác phẩm của J.D. Salinger viết năm 1951 nhan đề The Catcher in the Rye.

(3) Art Deco là một trào lưu thiết kế phổ biến từ đầu những năm 1920 của thế kỷ trước và phát triển mạnh trong khoảng 20 năm. Vào thời điểm đó, Art Deco được miêu tả với những tính từ như tao nhã, thực dụng và rất hiện đại.

Băng 4: Mặt A

Trên đường quay trở lại, trông thấy biểu tượng bàn tay đỏ nhấp nháy nhưng tôi vẫn cứ chạy băng qua lối sang đường. Bãi đỗ xe thậm chí còn ít xe hơn cả lúc trước. Nhưng vẫn không có xe của mẹ.

Một vài cánh cửa quán Rosie's Dinner hạ xuống, tôi ngừng chạy. Tôi dựa lưng vào cửa sổ một cửa hàng thú nuôi, cố lấy lại nhịp thở. Rồi tôi cúi người về trước, tay chống gối, hy vọng làm mọi thứ chậm lại trước khi mẹ đến.

Không thể nào làm được. Bởi vì dù chân tôi không chạy nữa nhưng tâm trí tôi thì vẫn cứ lao đi. Tôi để người mình trượt dọc lớp kính lạnh lẽo, gập đầu gối lại, cố hết sức để ngăn dòng nước mắt rơi.

Nhưng thời gian sắp hết. Mẹ sẽ tới đây ngay thôi.

Hít vào một hơi căng đầy, tôi đẩy mình đứng dậy, bước tới quán Rosie's và đẩy cửa vào.

Luồng khí ấm áp ào ra, giống mùi hỗn hợp của hăm-bơ-gơ béo và đường.

Trong quán, ba trong số năm ô ngăn dọc tường có người ngồi. Một ô là của một chàng trai và một cô gái đang uống sữa trứng và nhai bắp rang bơ mua ở rạp Crestmont. Hai ô ngăn khác đang có các học sinh ngồi học bài. Sách giáo khoa rải khắp mặt bàn, chỉ để chừa lại đủ chỗ cho đồ uống và hai hũ thịt chiên. Thật may mắn là ô ngăn xa nhất ở phía sau cùng đã có người ngồi nên tôi không còn phải cân nhắc là có nên ngồi ở đó hay không nữa.

Gắn vào một trong những chiếc máy bắn bóng là tấm biển viết tay nguệch ngoạc. Kí hiệu lộn xộn. Tôi thoáng nhận ra một học sinh năm cuối đang đứng trước một chiếc máy khác và bắn liên hồi.

Như lời Hannah gợi ý, tôi ngồi vào chỗ quầy trống.

Phía sau quầy là một người đàn ông mặc tạp dề trắng đang phân loại những dao nĩa mạ bạc ra hai ống đựng bằng nhựa. Ông gật đầu với tôi: "Cứ gọi đồ bất kỳ lúc nào cậu muốn nhé".

Tôi kéo một quyển thực đơn giữa hai chiếc kẹp giấy ăn mạ bạc ra. Phần đầu thực đơn kể một câu chuyện dài dòng về Rosie's với những chiếc ảnh đen trắng qua bốn thập kỷ trước. Tôi lật nó xem qua nhưng chẳng có gì trong cuốn thực đơn có vẻ hợp với tôi. Không phải lúc này.

Mười lăm phút. Đó là quãng thời gian mà Hannah bảo tôi chờ cô ấy. Mười lăm phút trôi qua tôi mới gọi đồ ăn.

Có chuyện gì đó không ổn lắm với tôi và tôi biết mẹ đã nghe thấy điều đó qua giọng nói của tôi khi nói chuyện điện thoại. Nhưng trên đường qua đây liệu mẹ có nghe những cuốn băng đó và phát hiện ra lý do tại sao không?

Tôi đúng là một tên ngốc. Đáng lẽ ra tôi nên bảo mẹ là tôi sẽ về lấy chúng. Nhưng tôi lại không nói và giờ đây tôi phải chờ mới biết.

Anh bạn đang ăn bắp rang bơ hỏi chìa khoá vào nhà vệ sinh. Người đàn ông ở sau quầy chỉ lên tường. Hai chiếc chìa khoá treo trên những chiếc móc đồng. Một chiếc được gắn với một con chó nhựa màu xanh lơ. Chiếc kia gắn với con voi màu hồng. Cậu ấy tóm lấy con chó màu xanh và tiến ra hành lang.

Sau khi cất chìa khóa xuống dưới quầy, người đàn ông vặn chặt nắp cả tá lọ rắc muối và hạt tiêu mà không hề chú ý đến tôi. Vậy càng tốt.

"Con đã gọi gì chưa?"

Tôi xoay người lại. Mẹ đang ngồi trên chiếc ghế đẩu cạnh tôi và kéo một quyển thực đơn lại. Đặt trên quầy cạnh chỗ mẹ là chiếc hộp của Hannah.

"Mẹ ở lại ạ?", tôi hỏi.

Nếu mẹ ở lại thì tôi có người cùng chuyện trò. Tôi không ngại gì cả. Sẽ thật dễ chịu nếu đầu óc tôi được tự do trong chốc lát để tạm thời nghỉ ngơi.

Mẹ nhìn vào mắt tôi và mỉm cười. Rồi mẹ đặt tay lên bụng với nụ cười dần chuyển sang cái nhăn mặt. "Mẹ không cho rằng đấy là một ý hay."

"Mẹ à, mẹ đâu có mập."

Mẹ đẩy hộp đựng băng lại phía tôi. "Cậu bạn của con đâu? Chẳng phải con đang làm việc với bạn à?"

Phải rồi. Bài tập nghiên cứu của trường. "Cậu ấy phải vào nhà vệ sinh mẹ ạ." Đôi mắt mẹ nhìn qua vai tôi chỉ trong giây lát. Tôi nghĩ mẹ muốn kiểm tra xem liệu cả hai chiếc chìa khóa có đang treo trên tường không. Cũng có thể tôi suy đoán sai.

Tạ ơn Chúa, chúng đều không có ở đó. "Con có mang đủ tiền không?", mẹ hỏi.

"Để làm gì ạ?"

"Để ăn gì đó." Mẹ cất quyển thực đơn của mẹ về chỗ cũ rồi gõ gõ đầu ngón tay lên quyển thực đơn của tôi. "Món chocolate có mạch nha rất đáng để thưởng thức đấy."

"Mẹ đã ăn ở đây rồi ạ?" Tôi có chút ngạc nhiên. Tôi chưa từng gặp người lớn nào ở Rosie's trước đây cả.

Mẹ cười rồi đặt một tay lên đỉnh đầu tôi và lấy ngón tay cái vuốt phẳng những nếp nhăn trên trán tôi. "Đừng có vẻ sửng sốt thế, Clay. Chỗ này nổi tiếng mà". Mẹ rút ra tờ mười đô la và đặt nó lên nắp chiếc hộp đựng băng. "Hãy gọi cái gì con muốn, nhưng ăn thử món sinh tố có mạch nha vì mẹ nhé."

Khi mẹ đứng dậy, cửa nhà vệ sinh cọt kẹt mở ra. Tôi ngoải đầu sang và thấy cậu bạn kia treo lại chiếc chìa khoá có con chó màu xanh lên. Cậu ta xin lỗi bạn gái vì đã đi quá lâu và hôn lên trán cô gái trước khi ngồi xuống.

"Clay à?", mẹ nói.

Trước khi quay lại, tôi nhắm mắt trong một giây và nín thở. "Dạ?"

Mẹ gượng cười. "Đừng ở ngoài lâu quá nhé". Nhưng đó là một nụ cười bị tổn thương.

Còn bốn cuộn băng. Bảy câu chuyện nữa. Vậy thì tên tôi ở đâu?

Tôi nhìn vào mắt mẹ. "Có thể một lúc nữa thôi ạ." Rồi tôi nhìn xuống quyển thực đơn. "Đó là bài tập nghiên cứu ở trường".

Mẹ không nói gì nhưng từ khóe mắt mình, tôi có thể thấy mẹ đang đứng đó.

Mẹ nâng một tay lên. Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy những ngón tay mẹ chạm vào đỉnh đầu mình rồi trượt xuống phía sau gáy tôi.

"Giữ sức khoẻ con nhé", mẹ nói. Tôi gật đầu.

Rồi mẹ ra về.

Tôi nhấc nắp hộp lên và tháo giấy bóng kính bọc ngoài ra. Những cuộn băng vẫn chưa bị đụng tới.

Giờ học yêu thích của mọi người... được rồi, giờ học bắt buộc được yêu thích của mọi người... là Giao tiếp ứng xử. Đó là một dạng môn học tự chọn không bắt buộc. Dù không phải là môn học bắt buộc nhưng mọi người đều muốn chọn nó đơn giản vì nó dễ đạt điểm A.

Và phần lớn thời gian học thật vui vẻ. Tôi chọn nó chỉ vì lý do đó.

Có rất ít bài về nhà và đừng quên là có điểm cộng cho việc tham gia đóng góp trên lớp. Ý tôi là, họ khuyến khích bạn la hét trong lớp. Có gì mà không thích nhỉ?

Tôi với tay xuống, tóm lấy cái ba lô của mình và đặt nó lên chiếc ghế mẹ tôi vừa ngồi lúc trước.

Sau cái cảm giác ngày càng giống một kẻ bị ruồng bỏ, giờ học Giao tiếp ứng xử là nơi ẩn náu an toàn của tôi tại trường học. Bất cứ khi nào tôi bước vào căn phòng đó, tôi đều cảm thấy giống như đang dang rộng cánh tay ra và hét lên "Olly-olly-oxen-free!"

Tôi cuốn ba cuộn băng đã nghe vào trong tờ giấy bóng kính và đặt chúng vào chiếc hộp giày. Đã hết. Thế là xong.

Mỗi ngày trong một tiết học, bạn không được phép đụng vào tôi hoặc cười nhạo sau lưng tôi cho dù lời đàm tiếu mới nhất có là gì đi chăng nữa. Cô Bradley không đánh giá cao những kẻ cười

nhạo.

Tôi mở khóa ngăn rộng nhất của chiếc ba lô ra và xếp gọn gàng chiếc hộp của Hannah vào trong đó.

Đó là quy tắc số một, ngày số một. Nếu bất kỳ ai cười nhạo điều người khác nói, họ nợ cô Bradley một thanh kẹo Snickers(1). Và nếu đó là kiểu cười nhạo khiếm nhã cực độ, người đó nợ cô giáo một thanh kẹo King Size(2).

Trên quầy, ba cuộn băng được đặt cạnh chiếc đài Walkman và cốc chocolate đánh sữa có mạch nha để tỏ lòng kính trọng mẹ.

Và mọi người đều nộp phạt mà không cãi lại. Đó là cách bày tỏ sự kính trọng của mọi người đối với cô Bradley. Không ai buộc tội cô kiếm chác từ họ bởi vì cô không bao giờ làm thế. Nếu cô nói bạn đã cười nhạo thì đúng là bạn có làm. Và bạn biết là có. Ngày hôm sau, sẽ có một thanh kẹo Snickers nằm chờ sẵn trên bàn của cô.

Và nếu không có thì sao? Tôi không biết. Luôn luôn có ở đó.

Tôi gom hai cuốn băng kế tiếp được đề nhãn số 9 và 10 bằng lớp sơn móng màu xanh da trời bóng, 11 và 12, rồi giấu chúng vào túi áo khoác.

Cô Bradley nói rằng giờ Giao tiếp ứng xử là giờ dạy yêu thích của cô hoặc để chỉnh thăng bằng , như cô gọi thế. Hàng ngày, chúng tôi có nhiệm vụ đọc một bản tóm tắt kín đặc những thống kê khoa học và những dẫn chứng thực trên thế giới. Rồi chúng tôi thảo luận.

Cuốn băng cuối cùng, cuốn băng thứ bảy, có tên người thứ mười ba trên một mặt băng nhưng không có gì trên mặt kia. Tôi đút cuốn băng vào túi sau quần jeans.

Khủng bố. Ma túy. Tự nhận thức bản thân. Những mối quan hệ. Mọi thứ đều là trò chơi công bằng trong giờ Giao tiếp ứng xử. Những thứ mà dĩ nhiên đã khiến nhiều giáo viên khác thất vọng. Họ vẫn nói, cái thứ đó thật lãng phí thì giờ. Họ muốn dạy chúng tôi những lý luận cứng nhắc nhạt nhẽo. Họ hiểu những lý luận cứng nhắc tẻ nhạt.

Ánh đèn pha ô tô loá lên, chiếu vào cửa sổ đằng trước của quán Rosie's và tôi nheo mắt khi nó loáng qua.

Họ muốn dạy chúng tôi ý nghĩa của x trong mối quan hệ với pi, mà không hề giúp chúng tôi hiểu rõ hơn về bản thân mình và về những người khác. Họ muốn chúng tôi biết khi nào thì Hiến pháp được kí - đừng bận tâm nó là cái gì mà không hề thảo luận về việc kiểm soát vấn đề sinh sản.

Chúng tôi có giờ học Giáo dục giới tính, nhưng đó chỉ giống như một trò đùa.

Điều đó có nghĩa là hàng năm, trong suốt những buổi họp dự thảo ngân sách, môn Giao tiếp ứng xử đã bị đem lên thớt. Và hàng năm, cô Badley cùng các giáo viên khác dẫn cả đàn học sinh tới ban giám Đốc của trường như những dẫn chứng về việc chúng ta được lợi ra sao từ giờ học này.

Vâng, tôi đã có thể tiếp tục ủng hộ cô Bradley như thế mãi. Nhưng có phải đã có chuyện xảy ra trong giờ học ấy không? Nếu không thì tại sao mà bạn lại đang nghe thấy tôi nói về nó?

Tôi hy vọng môn Giao tiếp ứng xử vẫn được duy trì sau rắc rối nho nhỏ của tôi từ năm trước.

Tôi biết, tôi biết chứ. Bạn đã nghĩ tôi sẽ nói điều gì đó khác cơ, phải thế không? Bạn đã nghĩ tôi sẽ nói rằng nếu giờ học đóng một phần vai trò trong quyết định của tôi thì nó nên bị cắt bỏ. Nhưng nó không nên bị loại bỏ.

Không ai ở trường biết điều tôi sắp nói với các bạn đâu. Và không hẳn là bản thân giờ học đó chiếm một phần trong quyết định của tôi. Thậm chí nếu tôi chưa bao giờ đăng ký học giờ Giao tiếp ứng xử thì hậu quả có thể vẫn là như thế.

Hoặc có thể không.

Tôi nghĩ rằng đó chính là mấu chốt của tất cả mọi việc. Không ai biết chắc họ có ảnh hưởng ra sao đến cuộc sống của những kẻ khác. Chúng ta thường không mảy may biết gì cả dù chúng ta vẫn thúc đẩy nó như thế.

Mẹ đã đúng. Món đồ uống trộn lẫn này thật sự gây kinh ngạc. Một sự pha trộn hoàn hảo của kem và chocolate mạch nha.

Và tôi là một thằng ngốc vì đang ngồi đây và thưởng thức món này.

Phía sau phòng của cô Badley dựng một giá sách dạng dây sắt. Kiểu giá mà bạn có thể xoay tròn được. Kiểu giá đựng những tiểu thuyết bìa mềm trong siêu thị. Nhưng cái giá này không dùng để đựng sách. Thay vào đó hồi đầu năm, mỗi học sinh chúng tôi lấy một túi giấy đựng đồ ăn trưa để trang trí cùng với bút chì màu, băng dính và những chiếc nhãn đề tên riêng. Rồi chúng tôi căng chiếc túi của mình ra và treo chúng lên giá bằng hai cái dây cùng vài mẩu băng dính.

Cô Bradley biết một người thấy khó nói ra những lời tốt đẹp dành cho nhau nên cô bày ra một cách ẩn danh để chúng tôi nói ra những cảm nhận của mình.

Các bạn có ngưỡng mộ cách mà một cậu bạn nào đó nói chuyện cởi mở về gia đình cậu ấy không? Hãy gửi một lời nhắn vào túi của cậu ấy và nói cho cậu ấy biết.

Các bạn biết một cô bạn nào đó đang lo lắng vì không thi qua được môn Lịch sử phải không? Hãy viết cho cô bạn ấy một lời nhắn. Bảo với cô ấy là bạn sẽ nghĩ tới cô ấy khi bạn ôn tập cho kỳ kiểm tra sắp tới.

Bạn có thích diễn xuất của cậu ấy trong vở kịch ở trường không?

Bạn có thích mái tóc mới cắt của cô ấy không?

Cô ấy đã cắt tóc. Trong bức ảnh ở Monet's, mái tóc của Hannah dài cơ. Đó là điều tôi vẫn luôn hình dung ra. Thậm chí cả bây giờ. Nhưng không phải như lúc tôi thấy lần cuối cùng.

Nếu có thể, bạn cứ nói thẳng với họ. Nhưng nếu bạn không thể làm như vậy thì hãy gửi cho họ một lời nhắn và đương nhiên họ cũng sẽ muốn làm như thế. Và theo như tôi được biết thì chưa từng có ai để lại một lời nhắn có ác ý hoặc mỉa mai vào túi người khác cả. Chúng tôi kính trọng cô Bradley nên không thể làm như thế.

Vậy thì, Zach Dempsey, lý do của cậu là gì?

Chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ôi Chúa ơi. Tôi ngẩng lên thì thấy Tony đang đứng cạnh tôi, ngón tay cậu ta đặt trên nút STOP.

"Có phải chiếc Walkman của mình không?"

Tôi không nói gì bởi vì tôi không đoán được vẻ mặt của cậu ấy. Không có vẻ giận dữ dù tôi đã lấy trộm chiếc đài Walkman của cậu ấy.

Bối rối ư? Có lẽ vậy. Nhưng nếu là thế, nó còn hơn cả thế. Cậu ấy đã biểu lộ vẻ mặt đó giống lúc tôi giúp cậu ấy sửa xe. Khi cậu ấy quay ra nhìn tôi thay vì chiếu đèn pin cho bố cậu ấy.

Lo lắng. Quan tâm. "Tony à, chào cậu."

Tôi tháo tai nghe ra khỏi tai và quàng nó quanh cổ. Chiếc đài Walkman.

Đúng rồi, cậu ấy hỏi về chiếc đài Walkman. "Nó đấy. Nó đã ở trong xe cậu. Mình thấy nó khi mình đang giúp cậu. Sáng hôm nay, mình tưởng mình đã hỏi mượn cậu rồi nhỉ."

Tôi đúng như một thằng ngốc.

Cậu ấy tỳ một tay lên mặt quầy và ngồi lên chiếc ghế đẩu cạnh tôi. "Mình xin lỗi, Clay", cậu ta nói. Cậu ta nhìn vào mắt tôi. Cậu ta có thể nói tôi là một kẻ nói dối xấu xa không? "Đôi khi mình quá mê mải quẩn quanh bố mình. Chắc cậu đã hỏi mà mình quên mất."

Cậu ấy nhìn chầm chầm từ chiếc tai nghe màu vàng quàng quanh cổ tôi sang sợi dây dài nối với chiếc đài đặt trên bàn. Tôi cầu sao cậu ấy đừng hỏi tôi đang nghe cái gì.

Từ lúc gặp mẹ tới lúc gặp Tony, tôi đã có quá nhiều lời nói dối trong ngày hôm nay rồi. Và nếu cậu ấy mà hỏi, tôi sẽ lại tiếp tục nói dối.

"Chỉ cần nhớ trả lại nó khi cậu dùng xong thôi", cậu ấy nói. Cậu ấy đứng dậy và đặt một tay lên vai tôi. "Giữ nó chừng nào cậu cần."

"Cảm ơn cậu."

"Không phải vội đâu", cậu ấy nói. Rồi cậu ấy tóm lấy một quyển thực đơn đặt giữa những cái kẹp giấy ăn, đi tới một bàn ngăn còn trống sau lưng tôi và ngồi xuống đó.

Đừng lo lắng, Zach. Cậu chưa bao giờ để lại bất kỳ thứ gì nào ác ý vào túi tôi. Tôi biết thế. Nhưng điều cậu đã làm còn tệ hơn.

Theo như tôi được biết, Zach là một anh bạn tốt. Vì quá ngại ngùng với mọi người nên thậm chí anh ta không muốn ngồi nói chuyện phiếm.

Và giống tôi, cậu ấy luôn có ý gì đó với Hannah Baker.

Nhưng trước tiên, hãy cùng quay lại một vài tuần trước. Hãy cùng quay lại...chỗ quán Rosie's.

Bụng tôi co thắt lại giống như vừa thực hiện xong động tác gập người cuối cùng vậy. Tôi nhắm mắt và tập trung để kéo mình trở lại trạng thái bình thường. Nhưng tôi không cảm thấy bình thường cả tiếng đồng hồ rồi. Thậm chí mí mắt tôi cũng cảm thấy nóng ran. Giống như toàn cơ thể tôi đang phải đấu chọi với bệnh tật.

Chỉ có tôi ngồi đó, ở tại bàn ngăn mà Marcus đã bỏ rơi tôi, nhìn chăm chăm vào cốc sinh tố trống trơn. Chỗ ngồi của cậu ta có thể vẫn còn ấm bởi vì cậu ta vừa bỏ đi chỉ một phút trước. Zach tiến lại gần.

Và cậu ta ngồi xuống.

Tôi mở mắt nhìn hàng ghế trống phía bên ngoài quầy. Trên một trong những chiếc ghế này, có thể là chiếc ghế mà Hannah đã ngồi khi cô ấy mới đến. Cô ấy ngồi một mình. Nhưng rồi Marcus đến và dẫn cô ấy ra chỗ bàn có ngăn.

Ánh mắt tôi chuyển từ quầy ra phía những chiếc máy chơi bắn bóng ở tận cuối quán rồi ngang qua bàn ngăn họ đã ngồi. Trống trơn.

Tôi giả vờ không để ý thấy cậu ấy. Không phải vì tôi có chuyện mâu thuẫn với cậu ấy mà chỉ vì trái tim và lòng tin của tôi đang bị suy sụp. Và sự suy sụp ấy tạo nên một khoảng trống trong lòng tôi. Cú như thể từng dây thần kinh trong cơ thể tôi đang tiêu tan dần đi, đang bị hút ra khỏi các đầu ngón tay và ngón chân mình. Co rút lại và rồi biến mất.

Đôi mắt tôi cảm thấy nóng ran. Tôi với tay về phía trước và trượt bàn tay dọc theo cốc đồ uống phủ băng bên ngoài. Những giọt băng lạnh buốt bám lên da tôi và tôi lướt những ngón tay ướt nhẹp qua hai mi mắt.

Tôi ngồi. Và tôi ngẫm nghĩ. Và càng ngẫm nghĩ, kết nối các sự kiện trong cuộc sống của mình lại thì trái tim tôi lại càng suy sụp.

Zach đã thật dịu dàng. Cậu ấy cứ để tôi lờ cậu ấy đi cho tới lúc sắp thành chuyện tức cười. Dĩ nhiên là tôi có biết cậu ấy ở đó. Cậu ấy gần như đang nhìn chằm chằm vào tôi. Và cuối cùng cậu ấy hắng giọng một cách khách sáo.

Tôi nhấc bàn tay đặt lên bàn và chạm vào đáy chiếc cốc. Đó là dấu hiệu duy nhất mà cậu ấy sẽ biết rằng tôi đang nghe đây.

Tôi kéo chiếc cốc lại gần hơn và quấy cái thìa trong cốc theo những vòng tròn chầm chậm, làm tan những gì còn lắng dưới đáy cốc.

Cậu ấy hỏi liệu tôi có ổn không và tôi miễn cưỡng gật đầu. Nhưng đôi mắt tôi vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc thìa trong cốc - xuyên qua lớp thuỷ tinh. Và tôi vẫn đang suy nghĩ, cứ nghĩ đi nghĩ lại rằng có phải cảm giác này giống như đang phát điên lên không?

"Mình rất tiếc", cậu ấy nói, "Vì tất cả những gì vừa xảy ra."

Tôi cảm thấy đầu mình lại gật cứ như thể là nó được gắn với một chiếc lò xo nặng nề nhưng tôi lại không thể buộc mình nói với cậu ấy rằng tôi lấy làm cảm kích vì những lời cậu ấy nói.

Cậu ấy tỏ ý mời tôi một cốc sinh tố khác nhưng tôi không trả lời. Tôi không nói được sao? Hay là tôi chỉ không muốn nói chuyện? Tôi không biết nữa. Một phần tôi cho rằng cậu ấy đang tấn công mình - sẵn sàng tận dụng cơ hội tôi đang ngồi đây một mình để rủ tôi đi chơi. Tôi không hoàn toàn tin vào khả năng đó nhưng tại sao tôi lại phải tin cậu ta?

Cô phục vụ đặt hóa đơn của tôi xuống và dọn chiếc cốc trống không đi.Không nhận được phản ứng gì từ phía tôi, Zach nhanh chóng để lại vài đô la trên bàn và quay lại với bạn bè của cậu ta.

Tôi tiếp tục khuấy cốc chocolate mạch nha. Chiếc cốc gần như chẳng còn gì, nhưng tôi không muốn nó bị dọn đi. Nó cho tôi một lý do để ngồi đây. Để ở lại đây.

Mắt tôi bắt đầu căng ra như sắp vỡ nhưng tôi không sao rời mắt khỏi vòng tròn ướt đẫm chỗ chiếc cốc đã được đặt ở đó. Nếu tôi thậm chí có cố thốt ra một tiếng thôi thì hẳn tôi sẽ đánh mất nó.

Hay là tôi vừa đánh mất nó rồi? Tôi vẫn cứ khuấy.

Tôi có thể kể cho bạn điều này, ở chỗ cái bàn ấy, những ý nghĩ tồi tệ nhất trên thế giới lần đầu tiên len vào đầu óc tôi. Chính ở nơi đó lần đầu tiên tôi nghĩ tới... nghĩ tới một từ mà tôi vẫn chưa thể nói được.

Tôi biết cậu đã thử tới giải cứu tôi, Zach ạ. Nhưng tất cả chúng ta đều biết rằng đây không phải lý do cậu có tên trong cuốn băng này. Vậy nên tôi có một câu hỏi trước khi chúng ta tiếp tục. Khi cậu cố gắng cứu giúp ai đó và phát hiện ra rằng mình không sao với tới họ thì tại sao cậu lại không trả đũa thẳng vào mặt họ?

Trong vài ngày qua hoặc vài tuần qua hoặc trong khoảng thời gian cho tới lúc cậu nhận được

những cuốn băng này, Zach ạ, cậu có lẽ đã nghĩ sẽ không ai phát hiện ra cả.

Tôi cúi thấp mặt xuống lòng bàn tay. Có bao nhiêu bí mật có thể có trong một cái trường học chứ?

Chắc cậu cảm thấy quặn đau ở bụng khi cậu nghe được điều tôi nói. Nhưng rồi thời gian qua đi cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Bởi vì thời gian càng trôi đi càng có vẻ như bí mật của cậu cũng sẽ chết đi cùng tôi. Không ai biết. Không ai phát hiện ra được.

Nhưng giờ thì chúng tôi sẽ biết. Và bụng tôi thoáng nhói đau.

Để tôi hỏi cậu, Zach nhé, cậu có nghĩ rằng tôi đã làm cậu thất vọng ở quán Rosie's không? Ý tôi là, cậu chưa bao giờ đến gần và rủ tôi đi chơi, vậy đáng ra tôi không thể nào lại làm cậu thất vọng được, phải không? Vậy đó là gì?

Ngượng ngùng chăng?

Để tôi đoán xem nào. Cậu đã bảo bạn bè cậu nhìn theo khi cậu tiến tới chỗ tôi... và rồi tôi hầu như chẳng phản ứng lại gì cả.

Hay đó là một cuộc thách đố? Họ thách cậu rủ được tôi đi chơi?

Mọi người vẫn làm thế. Cách đây không lâu có người đã thách tôi rủ Hannah đi chơi. Cậu ấy làm việc cùng hai chúng tôi tại rạp Crestmont. Cậu ấy biết tôi thích cô ấy và rằng tôi chẳng bao giờ đủ can đảm để rủ cô ấy đi chơi. Cậu ấy cũng biết rằng mấy tháng gần đây, Hannah hầu như không nói chuyện với ai cả, điều này khiến lời thách thức khó lên gấp đôi.

Khi tôi thoát ra khỏi trạng thái thất thần và trước khi ra về, tôi đã lắng nghe cậu và bạn bè cậu nói chuyện. Họ đang chòng ghẹo cậu vì cậu không có được cuộc hẹn mà cậu đoán chắc đã nắm

trong tay.

Tôi sẽ dành cho cậu lời tán thưởng đáng có, Zach ạ. Cậu đã có thể quay lại với bạn bè mình và nói: "Hannah là cô nàng kỳ quặc. Nhìn cô nàng kìa. Cô nàng đang nhìn chằm chằm vào Xứ hư không(3)".

Thay vì thế, cậu lại nhận lời trêu chọc. Nhưng cậu hẳn đã có chút nôn nóng, càng lúc càng giận dữ hơn - càng lúc càng cảm thấy bị xúc phạm - càng nghĩ lâu hơn về thái độ không đáp lại của tôi. Và cậu đã chọn những cách trẻ con nhất để trả đũa lại tôi.

Thật khốn khổ.

Vậy chuyện gì đã quật ngã tôi? Rất đơn giản. Tất cả mọi người đều nhận được những lời nhắn. Vì cả những điều vô nghĩa nhất. Mỗi khi có ai đó, dù chỉ là việc mới cắt tóc thôi cũng nhận được một mớ những lời nhắn. Có những người cùng lớp mà tôi coi là bạn bè có thể thả cái gì đó vào túi của tôi sau khi tôi xén đi gần hết tóc trên đầu.

Khi cô ấy đi ngang qua tôi trong hành lang lần đầu sau khi mái tóc đã được cắt rất ngắn, tôi không khỏi há hốc miệng. Rồi cô ấy quay đi. Như thói quen cũ cô ấy cố vén tóc ở trước mặt rồi cài ra sau tai. Nhưng tóc cô ấy quá ngắn và cứ xòa ra phía trước.

Nói ra lại nhớ là tôi đã cắt tóc vào chính cái ngày Marcus Cooley và tôi gặp nhau ở quán Rosie's.

Chà! Thật kỳ quặc. Tất cả những chỉ dẫn cảnh báo mà người ta bảo chúng ta phải đề phòng, chúng đều đúng cả. Tôi đi thẳng từ quán Rosie's tới chỗ hiệu cắt tóc. Tôi cần một sự thay đổi giống như họ đã nói, thế nên tôi thay đổi diện mạo. Điều duy nhất mà tôi vẫn có thể kiểm soát được.

Thật đáng ngạc nhiên.

Cô ấy dừng lại. Im lặng. Yên tĩnh. Khó nghe thấy qua tai nghe.

Tôi chắc chắn ở trường có những bác sĩ tâm lý được nhồi nhét đủ những tài liệu bảo bạn về những thứ được mong đợi ở mỗi học sinh, những người có thể được họ coi như là...

Một lần ngừng nữa.

Không. Như tôi đã nói lúc trước, tôi không thể nói ra điều đó được. Tự sát. Một từ đáng ghê sợ.

Ngày tiếp theo, khi tôi thấy chiếc túi của mình trống không, tôi biết đã xảy ra chuyện, ít nhất tôi nghĩ đã xảy ra chuyện ấy tháng đầu tiên của môn học tôi đã nhận được có thể bốn hay năm lời nhắn. Nhưng đột nhiên, sau câu chuyện hớt lẻo về vụ cắt tóc.. . thì chẳng có gì.

Thế là sau lần cắt tóc, tôi chờ một tuần. Rồi hai tuần.

Rồi ba tuần.

Chẳng có gì.

Tôi đẩy chiếc cốc qua mặt quầy và nhìn người đàn ông đang ngồi bên máy thu tiền. "Bác có thể dọn nó đi không?"

Đã đến lúc tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra. Nên tôi tự viết cho mình một lời nhắn.

Ông ấy ném cho tôi cái nhìn khó chịu trong khi đang đếm tiền trả lại. Cô gái đứng bên ngoài quầy

thu tiền cũng nhìn tôi. Cô ta đưa tay lên tai ám chỉ chiếc tai nghe. Tôi đang nói quá to.

"Xin lỗi" tôi thì thầm. Hoặc có thể nó chưa phát ra thành tiếng.

"Hannah", lời nhắn ghi rằng "Mình thích mái tóc mới cắt đấy. Xin lỗi mình đã không nói với bạn sớm hơn". Và với ý tôi, tôi điền thêm cả biểu tượng mặt cười nữa.

Để tránh lúng túng vì bị bắt gặp khi đang tự gửi cho mình lời nhắn, tôi cũng viết một lời nhắn cho chiếc túi treo kế cạnh tôi. Và sau giờ học, tôi đi tới cái giá sách làm bộ gửi lời nhắn vào chiếc túi kia. Rồi tôi tình cờ luồn tay khắp lượt trong lòng chiếc túi, giả vờ kiểm tra lời nhắn. Và tôi nói "giả vờ" bởi vì tôi đã biết nó sẽ trống không.

Và ngày tiếp theo? Chẳng có gì trong túi tôi cả. Lời nhắn biến mất.

Có thể nó không có vẻ gì ghê gớm lắm đối với cậu, Zach ạ. Nhưng bây giờ, tôi hy vọng cậu sẽ hiểu. Thế giới của tôi đã sụp đổ? Tôi cần những lời nhắn này. Tôi cần bất kỳ niềm hy vọng nào mà những lời nhắn ấy có thể mang lại.

Và cậu? Cậu mang hy vọng đó đi. Cậu đã quyết định tôi không xứng đáng được có nó.

Càng nghe những cuốn băng này lâu, tôi càng cảm thấy tôi hiểu cô ấy.

Không phải Hannah từ vài năm trước, nhưng là cô gái từ vài tháng qua. Đó là Hannah mà tôi đang bắt đầu hiểu.

Hannah lúc cuối cùng.

Lần cuối cùng tôi phát hiện ra mình gần gũi với một người đang chết dần chết mòn là đêm có bữa tiệc ấy. Cái đêm mà tôi chứng kiến hai chiếc xe ô tô đâm nhau tại đoạn đường giao nhau tối tăm.

Lúc đó, giống như bây giờ, tôi không biết rằng họ đang hấp hối.

Lúc đó, giống như bây giờ, có rất nhiều người xung quanh. Nhưng họ đã có thể làm được gì? Những người đó đứng vây quanh chiếc xe, cố gắng trấn an người lái xe và chờ đợi xe cứu thương tới, họ còn có thể làm được gì nữa đây?

Hoặc những ai gặp Hannah đi ngang qua hành lang, hoặc ngồi cạnh cô ấy trong lớp học, họ đã có thể làm được gì?

Có thể lúc đó giống như bây giờ, mọi thứ đã quá muộn.

Vậy thì Zach à, có bao nhiêu lời nhắn cậu đã lấy đi? Có bao nhiêu lời nhắn mà tôi chưa bao giờ được đọc? Và cậu có đọc nó không? Tôi hy vọng là có. Ít nhất có người nên biết mọi người thực sự nghĩ gì về tôi.

Tôi liếc nhìn qua vai. Tony vẫn ngồi đó, đang nhai món thịt chiên kiểu Pháp và tưới nước sốt nấm lên bánh hăm-bơ-gơ.

Tôi thừa nhận là trong suốt những buổi thảo luận ở lớp tôi ít khi mở miệng nói. Nhưng khi tôi nói, có ai cảm ơn tôi bằng cách gửi lời nhắn vào túi treo của tôi không? Đáng ra đã thật là thú vị nếu biết được. Trên thực tế, việc đó hẳn khuyến khích tôi phát biểu nhiều hơn.

Thật không công bằng. Nếu Zach biết những gì Hannah đang phải trải qua, tôi chắc chắn cậu ấy sẽ không lấy cắp những lời nhắn gửi cho cô ấy.

Vào hôm tôi bị mất lời nhắn tự viết tôi đã đứng bên ngoài cửa lớp và bắt đầu nói chuyện với những người tôi chưa từng chuyện trò trước kia. Cứ vài phút một tôi lại nhìn qua vai cô bạn ấy, quan sát những học sinh khác kiểm tra lời nhắn trong túi của họ.

Trông như thế chắc có vẻ buồn cười lắm, Zach nhỉ.

Và chính lúc đó tôi đã bắt quả tang cậu. Chỉ bằng một ngón tay, cậu chạm vào miệng túi của tôi và khẽ nghiêng nó xuống vừa đủ để lén nhìn vào trong.

Chẳng có gì cả.

Thế là cậu tiến thẳng tới cửa ra vào mà không kiểm tra chính túi của mình, điều đó khiến tôi thấy thật thú vị.

Người đàn ông phía sau quầy nhấc chiếc cốc của tôi lên và dùng một cái giẻ đã vấy màu chocolate lau mặt quầy.

Dĩ nhiên, điều đó chẳng chứng minh được gì. Có thể cậu chỉ thích thấy ai nhận được lời nhắn ai không cùng với sự quan tâm đặc biệt dành cho tôi.

Thế nên ngày tiếp theo, tôi tới phòng cô Bradley suốt buổi trưa. Tôi gỡ chiếc túi giấy của tôi khỏi giá và gắn lại nó vào giá bằng một mảnh băng dính nhỏ xíu. Bên trong, tôi đặt một tờ giấy nhắn nhỏ gập làm đôi.

Một lần nữa, khi giờ học kết thúc, tôi chờ bên ngoài và quan sát. Nhưng lần này tôi không nói chuyện với ai cả. Tôi chỉ quan sát.

Việc bố trí hoàn hảo.

Cậu chạm vào miệng chiếc túi của tôi, thấy tờ giấy nhắn và thò tay vào trong lấy. Chiếc túi rơi xuống sàn và mặt cậu chuyển sang màu đỏ lự. Nhưng dẫu sao cậu cũng cúi xuống và nhặt nó lên. Và phản ứng của tôi ư? Hoài nghi. Ý tôi là, tôi đã thấy việc ấy. Tôi thậm chí còn chờ đợi việc ấy. Nhưng tôi vẫn không thể tin được.

Trong khi dự định đầu tiên đòi hỏi tôi đối diện với cậu ngay lúc đó và ngay tại đó, tôi lại chuyển sang hướng trái ngược hẳn với kế hoạch.

Cậu vội vã nhìn vòng quanh phòng và chúng ta thấy nhau. Mặt đối mặt.

Mắt tôi nhức buốt khi tôi nhìn cậu chằm chằm. Rồi tôi thôi không nhìn nữa và cúi thấp đầu. Rồi cậu bỏ ra ngoài hành lang.

Cô ấy không muốn cậu ta giải thích. Không có lời giải thích nào cả. Cô ấy đã tận mắt thấy việc đó rồi.

Đi đến nửa hành lang, cậu vẫn bước nhanh, tôi thấy cậu cúi xuống như thể là đang đọc gì đó. Lời nhắn của tôi? Phải rồi.

Cậu ngoái lại chỉ một khoảnh khắc để xem liệu tôi có đang nhìn theo không.

Và trong khoảnh khắc đó, tôi đã sợ. Liệu cậu có đối diện với tôi và bảo tôi rằng cậu rất tiếc không? Hét lên với tôi ư?

Câu trả lời là gì? Không điều nào giống như lựa chọn kể ở trên cả. Cậu chỉ ngoái lại rồi lại đi tiếp, tiến gần hơn tới những cánh cửa dẫn ra ngoài, gần hơn tới lối thoát của cậu.

Và khi tôi đứng đó một mình trong hành lang, cố gắng hiểu điều gì vừa xảy ra và tại sao lại thế, tôi nhận ra sự thực: Tôi không xứng đáng được nhận một lời giải thích, thậm chí không nhận được một phản ứng. Không gì cả trong mắt cậu, Zach ạ.

Cô ấy dừng lại.

Phần còn lại mà các bạn đang nghe đây, lời nhắn được gửi tới đích danh tới cho Zach. Nhưng có lẽ giờ cậu ta nhận được nó như là phần mở đầu của những cuốn băng này. Bởi vì trong đó, tôi thừa nhận rằng tôi đã ở vào điểm mốc trong cuộc đời mình, vào lúc tôi hẳn đã thực sự có thể huy động bất kỳ lời khích lệ nào của bất kỳ ai dành cho tôi. Sự khích lệ... mà cậu ấy đã đánh cắp.

Tôi cắn vào nắm tay mình, làm dịu đi sự hối thúc muốn ngó nhìn Tony qua vai mình. Cậu ấy có thắc mắc tôi đang nghe gì không? Cậu ấy có quan tâm không?

Nhưng tôi không thể chịu đựng được nữa. Các bạn thấy đấy Zach không phải người duy nhất đang nóng giận cực độ.

Tôi đã hét lên đằng sau cậu ấy: "Tại sao?".

Trong hàng lang, vẫn có học sinh đang chuyển lớp. Bọn họ đều giật nảy mình. Nhưng chỉ có một người trong số họ dừng lại. Và cậu ấy đứng đó, đối diện tôi, nhét mảnh giấy nhắn của tôi vào túi sau.

Tôi hét đi hét lại từ đó. Nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi, lăn xuống mặt tôi. "Tại sao? Tại sao hả Zach?"

Tôi đã nghe nói về chuyện đó. Hannah đã mất tự chủ chẳng vì lý do gì rõ ràng, tự làm bẽ mặt trước rất nhiều người.

Nhưng họ đã sai rồi. Có lý do cả.

Và bây giờ, hãy biết vài chuyện riêng tư đã. Với tinh thần vén mở toàn bộ sự thật trần trụi - hãy để tôi hé lộ với bạn điều này: Bố mẹ tôi yêu tôi. Tôi biết họ yêu tôi. Nhưng mọi việc gần đây không dễ chịu nữa. Không phải trong khoảng một năm nay. Không phải từ khi bạn-biết-chuyện đã diễn ra trong thị trấn.

Tôi nhớ chuyện đó. Bố mẹ Hannah xuất hiện trong mục tin tức hàng đêm, cảnh báo rằng nếu trung tâm mua bán khổng lồ còn gia tăng, nó sẽ đẩy những cửa hàng kinh doanh trong thành phố dẫn tới phá sản. Họ đã nói không ai còn mua sắm ở đó nữa.

Khi việc xảy ra, bố mẹ tôi trở nên xa cách. Đột nhiên có nhiều việc để họ phải suy nghĩ rất nhiều sức ép để thu vén cuộc sống khó khăn. Ý tôi là, họ có nói chuyện với tôi nhưng không giống trước kia nữa.

Khi tôi cắt tóc, mẹ tôi thậm chí còn chẳng chú ý tới.

Và theo như tôi được biết - cảm ơn cậu, Zach - cũng chẳng có ai ở trường chú ý cả.

Mình có chú ý.

Ở cuối lớp cô Bradley cũng có một chiếc túi giấy. Nó treo cùng những chiếc khác của chúng tôi trên chiếc giá sách xoay tròn. Chúng tôi có thể dùng nó - và cô khuyến khích việc này - để gửi những lời nhắn về việc giảng dạy của cô. Phê bình hoặc bất kỳ điều gì khác. Cô cũng muốn chúng tôi đề xuất những chủ đề cho những buổi thảo luận tới.

Nên tôi đã đề xuất. Tôi viết một lời nhắn gửi cô Bradley đọc như sau: "Tự sát. Đó là điều em

vẫn đang nghĩ tới. Không quá nghiêm trọng đâu, nhưng em vẫn đang nghĩ tới nó".

Chính là lời nhắn đó. Từng từ từng chữ. Tôi nhớ từng từ từng chữ bởi vì tôi đã viết hàng chục lần trước khi gửi nó. Tôi đã viết nó, ném nó đi, viết lại nó, xé vụn nó ra, ném nó đi.

Nhưng trước tiên tại sao tôi lại đang viết lời nhắn đó? Tôi đã tự hỏi mình câu hỏi này mỗi khi tôi chép những lời này lên một trang giấy mới. Tại sao tôi lại đang viết lời nhắn này? Đó là lời nói dối. Không phải tôi vẫn đang nghĩ tới nó. Thực ra là không. Không tường tận thế. Ý nghĩ đó có thể đã len lỏi vào tâm trí tôi và tôi sẽ đuổi nó đi.

Nhưng tôi đã đuổi nó đi nhiều lần.

Và đó là một chủ đề chúng tôi chưa bao giờ thảo luận ở lớp. Nhưng tôi chắc chắn có nhiều người khác ngoài tôi đã từng nghĩ về nó, đúng không? Vậy sao lại không thảo luận về nó với tư cách nhóm?

Hoặc ẩn sâu bên dưới, có thể còn hơn cả thế. Có thể tôi muốn ai đó phát hiện ra người đã viết lời nhắn này và kín đáo tới giải cứu tôi.

Có thể tôi không biết nữa. Nhưng tôi đã rất thận trọng để không bao giờ làm lộ mình.

Cắt tóc. Ngoảnh đi trong hành lang. Cậu đã thận trọng, nhưng vẫn có những biểu hiện. Những biểu hiện không đáng kể. Nhưng vẫn là có.

Và rồi, như chuyện đã xảy ra, cậu đã quyết định đột ngột.

Ngoại trừ việc tôi để lộ mình với cậu, Zach ạ. Cậu đã biết tôi viết lời nhắn đó trong túi của cô Badley. Cậu hẳn phải biết. Cô ấy lấy nó ra khỏi túi của cô và đọc nó vào ngày kế tiếp ngay sau cái

hôm tôi bắt quả tang cậu. Ngày kế tiếp sau cái hôm tôi làm chuyện rùm beng ở hành lang.

Một vài ngày trước hôm cô ấy uống thuốc tự sát, Hannah lại trở lại là chính mình. Cô ấy chào mọi người trong hành lang. Cô ấy nhìn thẳng vào chúng tôi. Có vẻ như thật nghiêm trọng bởi vì đã hàng tháng rồi cô ấy không cư xử như thế. Như một Hannah đích thực.

Nhưng cậu chẳng làm gì cả, Zach nhỉ. Thậm chí sau khi cô Bradley nêu ra vấn đề đó, cậu vẫn chẳng hề chìa tay giúp đỡ.

Có vẻ thật nghiêm trọng, bởi vì nó đúng là như thế.

Vậy tôi muốn gì từ lớp học này? Chủ yếu là tôi muốn nghe những điều mọi người phải nói ra. Suy nghĩ của họ. Cảm xúc của họ.

Và anh bạn ạ, họ có nói với tôi đấy chứ.

Một người nói sẽ rất khó khăn khi giúp đỡ ai đó mà không biết tại sao anh ta lại muốn tự sát.

Và vâng, tôi đã cố nhịn để không bật nói ra: "Hoặc là cô ta. Có thể là một cô gái lắm chứ".

Thì những người khác bắt đầu nói chen vào.

"Nếu họ thấy cô đơn, chúng ta có thể rủ họ ngồi ăn trưa cùng chúng ta."

"Nếu là chuyện điểm số chúng ta có thể dạy kèm họ."

"Nếu vấn đề là cuộc sống gia đình họ, có thể chúng ta... tôi không biết nữa...tìm giúp họ những lời khuyên chẳng hạn."

Nhưng mọi điều họ đã nói - mọi điều! - hoá ra chỉ khiến tôi bực mình thêm.

Rồi một trong số các bạn gái, tên cô ấy không quan trọng ở đây, đã nói lên cái điều mọi người khác đều đang nghĩ tới. "Có vẻ như dù là ai đã viết lời nhắn này thì cũng chỉ muốn gây chú ý. Nếu họ tỏ ra nghiêm túc, họ hẳn sẽ nói với chúng ta họ là ai."

Chúa ơi! Chẳng có cách nào để Hannah được mở lời trong cái lớp đó.

Tôi không sao tin nổi chuyện đó.

Trong buổi học trước, cô Badley vừa thả những lời nhắn vào túi của mình vừa gợi ý các nhóm thảo luận về nạo phá thai, bạo lực gia đình, gian lận với bạn bè trong các kỳ thi. Chẳng ai đòi được biết người đã viết những chủ đề đó. Nhưng vì lý do nào đó, họ từ chối tổ chức thảo luận về tự sát mà chẳng cần biết các chi tiết cụ thể. Trong khoảng chừng mười phút, cô Badley đọc liền một mạch những thống kê - thống kê tại địa phương và nó đã khiến tất cả chúng tôi kinh ngạc. Cô nói rằng, bởi lẽ chúng tôi đang ở tuổi vị thành niên, chừng nào mà việc tự sát không diễn ra ở nơi công cộng có nhiều người chứng kiến, người ta chắc chắn sẽ không tường thuật về nó trong những bản tin. Và không có cha mẹ nào muốn mọi người biết rằng con của họ, đứa con mà chính họ đã nuôi nấng đã tự lấy đi cuộc sống của chính bản thân cậu ta hay cô ta. Vậy nên mọi người thường bị hướng cho tin rằng đó là một tai nạn. Khía cạnh ẩn giấu đó khiến cho không ai biết được chuyện gì thực sự đang diễn ra với mọi người sống trong cộng đồng.

Điều đó nói lên rằng một cuộc thảo luận trọn vẹn đã không được bắt đầu trong giờ học của chúng tôi.

Họ có phải chỉ đang ồn ào, hoặc họ có thật sự nghĩ rằng việc biết rõ các chi tiết cụ thể là một cách giúp đỡ tốt nhất không? Tôi không chắc nữa. Có lẽ mỗi thứ một chút.

Trong tiết học đầu tiên, giờ của thầy Porter, tôi đã ngắm cô ấy rất nhiều. Nếu chủ đề tự sát được nêu ra, có thể mắt chúng tôi đã giao nhau và tôi sẽ nhận ra nó.

Và thành thật mà nói, tôi không biết họ có thể nói gì để lay chuyển lựa chọn của tôi. Bởi vì có thể tôi đang ích kỷ. Có thể tôi chỉ đang tìm cách gây chú ý. Có thể tôi chỉ muốn nghe mọi người thảo luận về tôi và vấn đề của tôi.

Căn cứ vào điều cô ấy đã nói với tôi tại bữa tiệc cô ấy hẳn đã muốn tôi nhận ra điều đó. Cô ấy hẳn đã nhìn thẳng vào tôi, xin tôi nhận ra điều đó.

Hoặc có thể tôi muốn ai đó chỉ thẳng vào mặt tôi và nói: "Hannah. Mày đang nghĩ tới tự sát đấy à? Đừng có làm thế chứ, Hannah?".

Nhưng trong thâm tâm, người duy nhất nói ra điều đó thực sự là chính tôi.

Sâu thẳm bên trong, đấy lại là những lời tôi tự nói.

Cuối giờ học, cô Bradley phân phát một tờ bướm có nhan đề. "Những dấu hiệu báo trước của người có dự định tự sát". Đoán xem điều gì xuất hiện ngay trong năm dấu hiệu đầu tiên?

"Thay đổi đột ngột về diện mạo."

Tôi đã giật mạnh phần đuôi tóc mới cắt.

Hừm. Có ai biết được tôi thật dễ đoán biết đến vậy?

Tỳ cằm mình lên vai, tôi liếc nhìn Tony, cậu ấy vẫn đang ngồi ở bàn của cậu ấy. Cậu ấy đã ăn hết chiếc bánh hăm-bơ-gơ cũng như phần lớn chỗ thịt chiên của mình. Cậu ấy ngồi đó hoàn toàn không chú ý tới việc tôi đang làm gì.

Tôi mở chiếc Walkman, nhấc cuộn băng số 4 ra và lật mặt bên.

Chú thích:

(1) Snickers là tên một nhãn hiệu chuyên sản xuất kẹo sô cô la dạng thanh dài, bên trong có nhân kẹo lạc, một sản phẩm nổi tiếng của Mỹ ra đời từ năm 1930. Động từ snicker còn có nghĩa là cười nhạo, cười khẩy, cười nửa miệng.

(2) Chiếc kẹo cỡ lớn nhất.

(3) Nguyên bản là Neverland: Tên một hòn đảo và là một thế giới trong mơ được tưởng tượng trong tác phẩm Peter Pan, hay chú bé không bao giờ trưởng thành của nhà văn người Scotland, J.M.Barrie. Neverland được coi như là một hình ảnh ẩn dụ để chỉ thời thơ ấu vĩnh cửu, sự bất tử và khuynh hướng thoát ly thực tế.

Băng 4: Mặt B

Các bạn có muốn mình có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác không?

Dĩ nhiên là bạn muốn rồi. Mọi người đều nói có với câu hỏi này cho tới khi họ nghĩ cho thấu đáo.

Ví dụ như, liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu người khác đọc được suy nghĩ của bạn? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ có thể đọc được suy nghĩ của bạn... ngay lúc này đây?

Họ sẽ thấy sự bối rối. Thất vọng. Thậm chí với vài người là giận dữ. Họ thấy lời của một cô gái đã

qua đời đang chạy xuyên qua tâm trí tôi. Một cô gái mà vì lý do nào đó đổ lỗi cho tôi vì việc cô ấy tự sát.

Đôi khi chúng ta có suy nghĩ về những điều chúng ta thậm chí cũng không hiểu. Những suy nghĩ thậm chí không thật - đó không thực sự là những điều chúng ta cảm thấy - nhưng chúng vẫn chạy qua tâm trí của chúng ta bằng mọi cách bởi vì nghĩ về chúng rất là thú vị.

Tôi điều chỉnh cái kẹp giấy ăn trước mặt mình sao cho chỗ ngồi của Tony phản chiếu lên lớp bạc bóng loáng. Cậu ấy ngồi dựa lưng và lau tay vào tờ giấy ăn.

Nếu bạn có thể đọc được suy nghĩ của người khác, bạn sẽ nghe lỏm được cả những điều chân thực cũng như cả những điều hoàn toàn ngẫu nhiên. Và bạn sẽ không phân biệt được cái nào với cái nào nữa. Nó sẽ khiến bạn phải điên đầu mất. Cái nào là thật? Cái nào không? Hàng triệu suy nghĩ, nhưng chúng có nghĩa là gì?

Tôi không biết Tony đang nghĩ gì. Cậu ấy không biết gì về tôi. Cậu ấy không biết giọng nói đang trong đầu tôi, giọng nói đang vang lên từ chiếc Walkman của cậu ấy là của Hannah Baker.

Đó là điều tôi thích ở thơ ca. Càng trừu tượng càng hay. Những thứ mà bạn không chắc ý nhà thơ đang muốn nói là gì. Bạn có thể biết dù không chắc chắn. Không biết tuyệt đối trăm phần trăm. Mỗi từ ngữ được lựa chọn riêng, có thể có tới hàng triệu ý nghĩa khác nhau. Nó có phải là một biểu tượng thay thế cho một ý tưởng khác không? Liệu rằng nó có chứa đựng một phép ẩn dụ bao quát hơn, kín đáo hơn không?

Đây là người thứ tám rồi, Hannah ạ. Nếu là về thơ ca thì lại không phải là tôi. Và chỉ còn năm cái tên nữa thôi.

Tôi ghét thơ ca cho tới khi có người chỉ cho tôi cách cảm thụ nó. Cậu ấy bảo tôi hãy coi bài thơ như một trò chơi ô chữ. Người đọc có nhiệm vụ lý giải mật mã, hoặc những câu chữ căn cứ trên mọi điều họ biết về cuộc sống và những xúc cảm.

Có phải nhà thơ dùng màu đỏ để biểu trưng cho máu? Sự giận dữ? Khao khát? Hoặc tả cái xe cút kít màu đỏ đơn giản bởi màu đỏ nghe hay hơn là màu đen?

Tôi nhớ chuyện đó. Ở giờ học tiếng Anh. Đã nổ ra một cuộc tranh luận lớn về ý nghĩa của màu đỏ. Tôi không biết cuối cùng chúng tôi đã quyết định là gì.

Chính người đã dạy tôi cảm thụ thơ ca cũng đã dạy tôi ý nghĩa của việc làm thơ. Và chân thành mà nói, không có cách nào thám hiểm những cảm xúc của bạn tốt hơn là dùng thơ ca.

Hoặc dùng băng cát-xét.

Nếu bạn giận dữ, bạn không nhất thiết phải viết một bài thơ đối phó với nguyên nhân của cơn tức giận. Nhưng lại cần có một bài thơ giận dữ. Vậy hãy thử làm xem... viết một bài. Tôi biết bạn chí ít cũng có đôi chút giận tôi mà.

Và khi bạn hoàn thành bài thơ của mình, hãy giải mã nó như thế là bạn vừa tìm thấy nó được in trong một cuốn sách giáo khoa và hoàn toàn không biết chút ít về tác giả của nó. Kết quả có thể rất đáng kinh ngạc. và đáng sợ nữa. Nhưng nó lại luôn ít tốn kém hơn là trả tiền cho nhà trị liệu.

Tôi đã làm việc đó đôi lần. Với thơ ca, chứ không phải với nhà trị liệu. Có thể nhà trị liệu lại giúp ích cho cậu, Hannah ạ.

Tôi đã mua một quyển sổ tay được đóng gáy xoắn để lưu giữ lại tất cả các bài thơ của tôi. Đôi ba ngày một tuần, sau giờ học, tôi lại đi tới Monet's và viết một hoặc hai bài thơ.

Một vài nỗ lực ban đầu của tôi có hơi đáng buồn. Không được sâu sắc và tinh tế. Khá là hợp lý. Tuy vậy, một số bài được viết ra khá hay. Chí ít là tôi nghĩ chúng hay.

Rồi thì thậm chí không cần phải cố gắng, tôi đã thuộc những bài thơ đầu tiên trong cuốn sổ tay đó. Và dù có cố gắng đến mấy, tôi dường như không thể rũ nó ra khỏi trí nhớ của mình ngay cả đến ngày hôm nay. Và nó đã dành cho sự cảm kích... hoặc thích thú của bạn.

Nếu tình yêu tôi là một đại dương,

Sẽ chẳng còn chỗ cho đất liền.

Nếu tình yêu tôi là một sa mạc,

Bạn sẽ chỉ thấy một biển cát thôi.

Nếu tình yêu tôi là một vì sao.

Thức trong đêm, sáng lung linh.

Và nếu tình yêu tôi có thể chắp cánh,

Tôi sẽ bay vút lên trời cao.

Cứ thử đi. Cứ cười đi. Nhưng bạn biết bạn sẽ mua nó. Nếu bạn bắt gặp nó trên một tấm thiệp chúc mừng.

Đột nhiên có cơn đau nhói sâu thẳm trong lồng ngực tôi.

Chỉ biết rằng tôi vẫn tới Monet's để viết những vần thơ cũng khiến cho những tháng ngày dễ

chịu đựng hơn.

Những chuyện hài hước, gây náo động hay đau đớn vẫn có thể xảy ra và tôi sẽ nghĩ. Điều này sẽ làm nên một bài thơ ngây ngất.

Nhìn qua vai, tôi thấy Tony đang đi ra cửa trước. Việc này có vẻ thật kỳ quặc. Tại sao cậu ấy không dừng lại để nói tạm biệt nhỉ?

Đối với tôi, tôi cho rằng những cuốn băng này là một dạng thức của trị liệu bằng thơ.

Qua cửa sổ phía trước, tôi quan sát Tony lên xe ô tô của mình.

Khi tôi kể cho bạn những câu chuyện này, tôi đang khám phá ra một vài điều. Những điều về bản thân tôi, đúng thế, cả về các bạn. Tất cả các bạn.

Cậu ấy bật đèn pha ô tô lên.

Và chúng ta càng tiến gần hơn tới kết thúc, tôi càng phát hiện ra nhiều mối quan hệ. Những mối quan hệ sâu sắc. Một vài câu chuyện tôi kể với các bạn lại móc nối tới một câu chuyện ở phần tiếp theo. Trong khi những chuyện khác, tôi chưa từng kể gì cho các bạn cả.

Chiếc xe Mustang rung mạnh khi Tony khởi động máy. Rồi chiếc xe của cậu ấy chậm rãi lùi ra phía sau.

Có thể bạn còn khám phá ra một số mối quan hệ mà tôi không biết. Có thể bạn có triển vọng trở thành thi sĩ.

Không đâu, Hannah. Khó mà trở thành thế.

Và khi tôi nói những lời cuối cùng... Chà, chắc là chưa phải những lời cuối cùng của tôi đâu nhưng là những lời cuối trong những cuốn băng này... nó sẽ là một vũ điệu chan chứa cảm xúc và cao sang của những lời nói.

Dùng từ khác thì là một bài thơ.

Quan sát chiếc ô tô của Tony qua cửa sổ giống như đang xem một bộ phim, chiếc xe Mustang chậm rãi lùi ra sau màn hình. Nhưng ánh đèn pha ô tô không mờ dần đi như đáng lẽ nó phải thế nếu cậu ấy lùi hoặc quay xe. Thay vì thế, ánh sáng đèn dừng lại. Như thể nó được tắt đi.

Nghĩ lại, tôi đã không viết vào sổ tay của mình khi tôi không còn muốn biết về bản thân nữa.

Có phải cậu ấy đi ra ngoài, ngồi trong xe, chờ đợi ư? Tại sao thế?

Nếu bạn nghe thấy một ca khúc khiến bạn khóc và bạn không hề muốn khóc nữa, bạn sẽ không nghe ca khúc đó thêm lần nào nữa.

Nhưng bạn lại không thể thoát khỏi chính mình. Bạn không thể quyết định không nhìn thấy chính mình nữa. Bạn không thể quyết định tắt âm thanh huyên náo trong đầu mình.

Khi đèn pha ô tô của Tony tắt đi, những ô cửa sổ của quán ăn chỉ còn là một khung kính tối đen.

Thông thường ở bãi đỗ xe, mỗi khi có ai lái xe xuống đường thì lại có một vệt sáng lướt từ ô cửa sổ này sang ô cửa sổ kia. Nhưng lần này nguồn sáng bất động duy nhất, tuy là ở xa, lại chiếu lên góc từ phía trên bên phải. Cái ánh sáng mờ mờ xanh tía. Trên đỉnh, biểu tượng đèn neon của rạp Crestmont nhô cao hơn tất cả mái nhà của những cửa hàng xung quanh đó.

Chúa ơi! Sao tôi không cố mà vẫn cứ hồi tưởng lại mùa hè năm ngoái.

Khi chỉ có hai chúng tôi, thật dễ đàng để bắt chuyện với Hannah. Thật dễ dàng cười đùa với cô ấy. Nhưng cứ có người ở quanh là tôi lại ngại ngùng. Tôi lại tránh ra. Tôi đã không biết phải cư xử như thế nào cả.

Trong cái quầy bán vé nhỏ xíu như bể cá vàng đó mối liên hệ duy nhất của tôi với các đồng nghiệp trong tiền sảnh là một chiếc điện thoại màu đỏ. Không có những nút bấm, chỉ có một ống nghe.

Nhưng mỗi khi tôi nhấc máy gọi và Hannah trả lời ở đầu máy bên kia thì tôi thấy bồn chồn. Cứ như thể tôi đang gọi cô ấy từ nhà mình chứ không phải đang gọi cách có ba chục bước chân.

"Mình cần đổi tiền", tôi vẫn thường nói thế.

"Lại đổi nữa à?", cô ấy vẫn trả lời thế kèm theo một nụ cười. Và mỗi lần như vậy, tôi đều cảm thấy mặt nóng ran lên vì ngượng ngùng. Bởi vì sự thực là tôi yêu cầu đổi tiền khi cô ấy đang làm việc nhiều hơn những lúc cô ấy không làm việc.

Một vài phút sau đó, có tiếng gõ cửa, tôi vuốt thẳng áo sơ mi rồi mở cửa mời cô ấy vào. Cầm chiếc hộp nhỏ đựng tiền lẻ trên tay, cô ấy chen vào sát cạnh tôi để đổi một số tờ tiền chẵn. Và đôi khi, trong những đêm chiếu buồn tẻ, cô ấy thường ngồi lên chiếc ghế của tôi và bảo tôi đóng cửa quầy.

Mỗi khi cô ấy bảo thế, tôi phải gắng sức để kìm hãm trí tưởng tượng của mình lại. Bởi vì cho dù rằng những ô kính vẫn bắt chúng tôi lộ liễu qua ba mặt quầy, giống như những hấp dẫn trong một cuộc trình diễn của lễ hội hoá trang và mặc dù cô ấy chỉ nói thế bởi vì chúng tôi không nhất thiết phải để mở cửa ra vào thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra bên trong cái không gian hạn hẹp ấy.

Đúng hơn thì tôi đã mong được thế. Nhưng tại sao? Tại sao mỗi khi ai đó thấy chúng tôi, tôi lại giả bộ như không có ý gì? Chúng tôi chỉ đang làm việc, đó là điều tôi muốn họ tin thế.

Không phải hẹn hò. Chỉ là đang làm việc. Tại sao?

Bởi vì Hannah nổi tiếng. Sự nổi tiếng ấy khiến tôi sợ. Sự thực lần đầu tiên được sáng tỏ vào một vài tuần trước, tại một bữa tiệc, lúc Hannah đứng trực diện trước mặt tôi. Một khoảnh khắc đáng kinh ngạc khi mọi thứ dường như dồn về cả về một điểm duy nhất.

Nhìn sâu vào mắt cô ấy, tôi không thể không nói với cô ấy rằng tôi rất xin lỗi. Xin lỗi vì đã để cô ấy phải chờ đợi lâu mới nói ra cảm giác của mình.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi đã có thể thừa nhận điều đó. Với cô ấy. Với chính mình.

Nhưng tôi đã không bao giờ còn có thể thừa nhận nó lần nữa. Cho tới bây giờ.

Nhưng bây giờ thì quá muộn rồi.

Và đó là lý do tại sao, ngay chính lúc này đây, tôi cảm thấy vô cùng căm hận. Với chính mình. Tôi xứng đáng có tên trong danh sách ấy của Hannah lắm. Bởi vì nếu tôi không quá e ngại người khác, tôi hẳn đã có thể nói với Hannah rằng có người quan tâm tới cô ấy. Và Hannah có thể vẫn còn sống.

Tôi kéo mình trở lại, thôi không nhìn biểu tượng đèn neon kia nữa.

Đôi khi tôi vẫn ghé vào Monet's để uống một cốc chocolate nóng trên đường về nhà. Tôi còn làm bài tập về nhà. Hoặc đôi khi tôi đọc sách. Nhưng tôi đã không còn làm thơ nữa.

Tôi cần tạm nghỉ... với chính mình.

Tôi lướt bàn tay từ dưới cằm ra sau gáy. Chân những lọn tóc ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng tôi thích thơ. Tôi nhớ nó. Và một ngày nọ, sau đó khoản vài tuần, tôi quyết định trở lại với nó. Tôi đã quyết định dùng thơ ca để khiến mình hạnh phúc.

Những bài thơ hạnh phúc. Những bài thơ ngập tràn ánh dương tươi sáng.

Hạnh phúc, hạnh phúc, thật là hạnh phúc. Giống như hình hai người phụ nữ được chụp trên tờ quảng cáo ở Monet's.

Họ mở lớp học miễn phí được gọi là Thơ ca: Để Yêu Cuộc Sống. Họ hứa hẹn sẽ truyền đạt không chỉ cách yêu quý thơ ca mà còn qua thơ ca học cách yêu bản thân nhiều hơn.

Tôi đăng ký ngay!

Điểm D-7 trên bản đồ của bạn. Phòng sinh hoạt chung ở thư viện công cộng.

Trời quá tối rồi nên không thể tới đó ngay bây giờ được.

Lớp thơ ca bắt đầu cùng lúc khi tiếng chuông tan học ở trường reo, nên tôi đã cố chạy vội tới đó để đến kịp hoặc không bị muộn quá. Nhưng ngay cả khi tôi đến muộn, mọi người ở đó có vẻ vẫn rất vui khi thấy tôi - để có người cung cấp cái mà họ gọi là "Triển vọng của nữ sinh tuổi teen".

Nhìn xung quanh, tôi nhận thấy mình là người duy nhất còn ngồi ở Rosie's.

Còn nửa tiếng nữa họ mới đóng cửa. Và cho dù tôi không gọi thêm đồ ăn hoặc đồ uống nào nữa, người đàn ông phía sau quầy vẫn không bảo tôi về. Nên tôi sẽ ở lại.

Thử tưởng tượng có mười hoặc mười hai chiếc ghế màu da cam được xếp thành vòng tròn và hai phụ nữ hạnh phúc trong tờ quảng cáo nọ ngồi ở hai đầu đối diện nhau. Chỉ có một vấn đề là, từ cái ngày đó, họ không có vẻ hạnh phúc nữa. Bất kể là ai đã làm tờ quảng cáo kia, hắn đã dùng kỹ thuật số để xoay ngược vẻ nghiêm nghị của họ một trăm tám mươi độ.

Họ viết về chết chóc, về những thói xấu xa của con người. Về sự hủy diệt của "thiên thể xanh lá cây, thấp thoáng màu lục với những đốm trăng trắng" (trích nguyên văn).

Nghiêm túc mà nói, đây chính là cách họ đã mô tả Trái Đất khi họ tiến tới gọi Trái Đất là một thế giới hỗn tạp cần bị loại bỏ.

Một lý do khác nữa khiến tôi ghét thơ thẩn. Ai lại gọi "thiên thể" thay vì gọi là "quả cầu" hay trái cầu.

"Bộc bạch bản thân đi", họ nói. "Hãy để chúng tôi thấy phần sâu kín nhất và tăm tối nhất của bạn."

Phần sâu kín nhất và tăm tối nhất của tôi ư? Các người là ai cơ, bác sĩ phụ khoa của tôi chắc?

Hannah.

Rất nhiều lần tôi muốn giơ tay phát biểu: "Được rồi, thế bao giờ thì chúng ta nói về những thứ hạnh phúc đây? Những từ về cuộc sống mến yêu? Thơ ca, như các vị biết đấy: Để yêu cuộc sống? Đấy chính là điều mà tờ quảng cáo đã nói. Đấy là lý do mà tôi đang ở đây".

Cuối cùng, tôi chỉ hoàn thành ba trong số những chủ đề thơ ca đó. Nhưng có điều gì đó đã đến thật. Điều gì đó tốt đẹp ư?

Không.

Chà... tôi phân vân.

Hãy xem một người ở trong nhóm đó. Một học sinh trung học có triển vọng tốt mà các nhà thơ lớn tuổi hơn ngưỡng mộ. Ai thế nhỉ? Chủ bút tờ báo riêng của trường chúng ta, tờ Lost-N-Found.

Ryan Shaver.

Các bạn biết tôi đang nhắc đến ai đấy. Và thưa ngài Chủ bút, tôi chắc rằng ngài nóng lòng muốn tôi nói to tên ngài lên.

Vậy thì đến lượt ngài đây, ngài Ryan Shaver. Sự thực sẽ thả tự do cho ngài.

Khẩu hiệu của tờ Lost-N-Found.

Cậu đã biết điều này từ nãy rồi, Ryan nhỉ. Tôi chắc chắn thế. Ngay từ lúc đầu tiên đề cập tới thơ ca, cậu đã biết phần này nói đến cậu. Cậu phải biết. Mặc dù tôi chắc rằng cậu hẳn đã nghĩ điều này không thể là lý do tôi có mặt trong những cuốn băng. Chẳng có gì là to tát cả...

Bài thơ ở trường. Chúa ơi! Bài thơ đó là của cô ấy.

Nhớ ra chưa, đây là một vũ điệu căng đầy cảm xúc và giàu tính liên hệ mà tôi đang dựng lên ở đây.

Tôi nhắm chặt mắt lại, đưa tay lên che mắt. Cơ mặt nóng ran, tôi nghiến chặt hai hàm răng lại để kìm chế không hét lên hay bật khóc. Tôi không muốn cô ấy đọc nó lên. Tôi không muốn nghe bài thơ đó bằng giọng đọc của cô ấy.

Bạn có muốn nghe bài thơ cuối cùng tôi làm trước khi từ giã thơ ca không?

Trước khi giã từ mãi mãi?

Không muốn nghe ư?

Tốt thôi. Nhưng cậu đã từng đọc nó rồi. Nó rất nổi tiếng ở trường chúng ta. Tôi thả lỏng mi mắt và cơ mặt.

Bài thơ đó. Bài thơ mà chúng tôi đã thảo luận trong giờ học tiếng Anh.

Chúng tôi đã đọc to nó rất nhiều lần.

Và Hannah cũng đã có mặt tại đó.

Một vài người trong số các bạn có thể nhớ ra nó rồi. Dù không nhớ ra từng từ từng chữ nhưng các bạn biết tôi đang nói về cái gì. Lost-N-Found Gazette.

Tuyển tập bán-thường-niên của Ryan về những tin tức được phát hiện và thu thập rải rác quanh sân trường.

Giống như một bức thư tình được thả dưới ngăn bàn người trong mộng chưa bao giờ được phát hiện ra. Nếu Ryan tìm ra nó, cậu ta sẽ xóa đi những cái tên không cần phải biết tới và sao chụp lại để dành cho số báo sắp ra.

Những bức ảnh được kẹp sau bìa sách bị rơi ra cậu ta chụp lại chúng.

Những dòng chép sử được viết nguệch ngoạc của một nam sinh cực kỳ tẻ nhạt...cậu ta cũng chụp lại chúng.

Vài người thắc mắc tại sao Ryan lại tìm ra nhiều món tin thú vị đến vậy để sao chụp như thế. Có phải cậu ta thực sự tìm ra tất cả chúng không? Hay cậu ta đã ăn trộm chúng? Tôi đã hỏi cậu ta chính câu hỏi này sau một trong những buổi họp thơ của chúng tôi. Và cậu ta đã thề thốt rằng mọi điều cậu ta in ra đều được tìm thấy một cách hoàn toàn ngẫu nhiên.

Đôi khi, cậu ta thừa nhận rằng mọi người có thả một vài tin tức mà họ tìm thấy được vào tủ đồ của cậu. Cậu ta nói những cái đó thì cậu ta không xác minh một trăm phần trăm được. Đấy là lý do cậu ta xóa đi những cái tên và số điện thoại. Và những bức hình thì theo quy định, không được phép gây nhiều rắc rối.

Cậu ta thường tập hợp năm hoặc sáu trang tư liệu kỳ quặc, hay ho và cho in ra năm mươi bản. Sau đó cậu ta kẹp chúng lại với nhau và thả chúng ở những nơi ngẫu nhiên khắp trường. Ở phòng vệ sinh. Ở phòng chứa tủ đồ. Trên những lối đi.

"Không bao giờ cùng một nơi", cậu ta bảo. Cậu ta cho rằng rất thích hợp.

Nếu để mọi người tình cờ bắt gặp những tờ tạp chí ấy và đọc những mục tin rất ngẫu nhiên.

Nhưng đoán xem? Bài thơ của tôi thì sao? Cậu ấy đã lấy trộm nó. Tôi gỡ một tờ giấy ăn khỏi cái kẹp và quệt qua mắt.

Hàng tuần, cứ sau buổi họp mặt nhóm thơ ca là Ryan và tôi sẽ ngồi lại ở những bậc thang nơi của thư viện nói chuyện. Tuần đầu tiên, chúng tôi đơn giản chỉ cười đùa về các bài thơ mà những thành viên khác đã viết và đọc chúng lên. Chúng tôi cười vì họ tỏ ra thật sầu não.

"Cái đó mà được coi là khiến chúng ta hạnh phúc ư?" cậu ấy hỏi. Rõ ràng, biểu hiện bên ngoài thì cậu ta có lý lẽ giống tôi.

Tôi ngước nhìn lên. Người đàn ông sau quầy kéo mạnh hai sợi dây đóng miệng chiếc túi rác nặng trịch. Đến giờ đóng cửa.

"Tôi có thể xin một cốc nước lọc không?", tôi hỏi.

Sau tuần học thứ hai, chúng tôi ngồi tại những bậc cửa đó ở thư viện và đọc một vài bài thơ của mình cho nhau nghe. Những bài thơ chúng tôi viết vào những thời điểm khác nhau trong cuộc sống.

Ông ấy nhìn vào chỗ trầy da do chà xát bằng giấy ăn trên mắt tôi.

Nhưng chỉ toàn những bài thơ hạnh phúc. Những bài thơ về cuộc sống mến yêu. Những bài thơ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ đọc trước cái nhóm ưa u uất với toàn những nhà thơ khốn khổ trong gian phòng kia.

Rồi trong khi các nhà thơ chẳng bao giờ làm thế thì chúng tôi giảng giải cho nhau nghe. Từng dòng thơ một.

Sang tuần thứ ba, chúng tôi nắm lấy cơ hội lớn nhất có được và truyền tay nhau trọn vẹn cuốn sổ chép thơ của mình.

Ông ấy đẩy một cốc nước lạnh ra trước mặt tôi. Trừ chiếc cốc đó và những chiếc kẹp giấy ăn ra thì suốt chiều dài mặt quầy hoàn toàn trống trơn.

Ôi chao! Việc đó đòi hỏi rất nhiều can đảm. Dứt khoát là thế đối với tôi rồi.

Tôi chắc chắn cậu cũng vậy, Ryan nhỉ. Và trong hai giờ tiếp theo, khi Mặt Trời đang lặn dần, chúng tôi vẫn ngồi tại những bậc cầu thang bằng bê tông đó lật từng trang giấy.

Chữ viết tay của cậu ấy thật khủng khiếp nên tôi phải mất nhiều thời gian hơn để đọc hết những bài thơ. Nhưng chúng thật đáng kinh ngạc. Sâu sắc hơn những bài thơ của tôi rất nhiều.

Thơ của cậu ấy nghe mới giống thơ đích thực và chuyên nghiệp. Và một ngày kia, tôi chắc chắn là bọn trẻ sẽ phải phân tích thơ của cậu ấy trong một cuốn sách giáo khoa.

Những ngón tay tôi chạm quanh chiếc cốc lạnh buốt.

Dĩ nhiên, tôi chưa hiểu những bài thơ của cậu ấy có ý nghĩa gì. Không hoàn toàn hiểu được. Nhưng tôi cảm nhận được chính xác những cảm xúc ấy. Những xúc cảm hoàn toàn tốt đẹp. Và tôi gần như cảm thấy xấu hổ với những điều cậu ấy có thể nghĩ khi cậu ấy đọc hết cuốn sổ của tôi. Bởi vì đọc những bài thơ của cậu ấy, tôi nhận thấy mình mới dành ít thời gian cho sổ thơ của mình như thế nào. Tôi đáng lẽ phải dành thời gian để chọn lựa những từ ngữ hay hơn nữa. Những từ ngữ xúc động hơn nữa.

Nhưng rồi một trong số những bài thơ của tôi đã nắm bắt được cậu ấy. Và cậu ấy muốn biết nhiều hơn về nó... giống như khi tôi làm nó.

Nhưng tôi đã không kể với cậu ấy.

Tôi không uống cốc nước. Tôi ngắm một giọt nước đơn độc trượt xuống thành cốc và lăn trên ngón tay tôi.

Tôi đã làm bài thơ đó vào cái ngày cả nhóm học sinh giận dữ khi có người cả gan yêu cầu được giúp đỡ về việc liên quan đến tự sát. Nhớ xem tại sao họ lại khó chịu như thế chưa? Bởi vì dù là ai đã viết lời nhắn đó cũng không hề ký tên cô ta.

Thật vô tình làm sao.

Nó vô danh. Cũng giống với bài thơ đã xuất hiện trên tờ Lost-N-Found.

Thế nên Ryan muốn biết tại sao tôi lại làm bài thơ này.

Với bài đó, tôi kể với cậu ấy rằng bài thơ chỉ đơn thuần như những gì nó thể hiện. Nhưng tôi đã thích thú khi biết rằng cậu ấy nghĩ nó có ý nghĩa.

Cậu ấy nói, bề ngoài thì bài thơ viết về sự chấp thuận - sự chấp thuận của mẹ tôi. Nhưng hơn thế, tôi muốn sự tán thành của mẹ. Và trong trường hợp này tôi muốn một ai đó - một cậu bạn trai - đừng coi thường tôi nữa.

Một cậu bạn trai ư?

Ở đáy cốc nước tạo thành một lớp mỏng rồi nhấc rời ra. Tôi làm một hớp và để một miếng đá nhỏ lăn vào miệng.

Tôi hỏi liệu cậu ấy có nghĩ nó có ý nghĩa gì sâu sắc hơn không.

Tôi ngậm viên đá trong miệng. Nó lạnh cứng nhưng tôi muốn ngậm cho tan.

Một phần tôi muốn nghịch chơi. Tôi nghĩ cậu ấy muốn tìm hiểu chính xác bài thơ của tôi có nghĩa gì. Nhưng tôi lại muốn biết điều mà một giáo viên khi giao một bài thơ có thể muốn học sinh của mình khám phá ra. Bởi vì các giáo viên luôn mong muốn nhiều hơn thế.

Nhưng cậu đã tìm ra, Ryan ạ. Cậu tìm ra ý nghĩa hàm ẩn của nó. Cậu tìm ra điều mà thậm chí tôi còn chẳng tìm thấy trong thơ của chính mình.

Cậu nói rằng bài thơ không phải nói về mẹ tôi hay một cậu bạn nào cả. Nó viết về tôi. Tôi đang viết một lá thư cho chính mình... ẩn sau một bài thơ.

Tôi đã nao núng khi nghe cậu nói vậy. Tôi trở nên đề phòng - thậm chí giận dữ. Nhưng cậu đã đúng. Tôi cảm thấy sợ hãi và buồn bã bởi chính những câu thơ của mình.

Cậu bảo tôi rằng tôi viết bài thơ đó vì tôi sợ phải đối diện với chính mình.

Và tôi dùng hình ảnh mẹ như một cái cớ, buộc tội mẹ vì không cảm thông và chấp nhận tôi, khi mà đáng ra tôi nên nói những lời đó với một chiếc gương.

"Còn cậu bạn trai?" Tôi hỏi. "Cậu ta tượng trưng cho cái gì?"

Đó là tôi. Chúa tôi! Đó là tôi. Bây giờ thì tôi biết điều đó rồi.

Tôi che hai tai lại. Không phải để chặn mọi tiếng ồn bên ngoài. Quán ăn hầu như hoàn toàn yên ắng. Nhưng tôi muốn cảm nhận được tất cả những lời cô ấy nói ra.

Trong khi chờ đợi cậu trả lời, tôi tìm khăn giấy trong ba lô. Tôi biết mình có thể bật khóc bất kỳ lúc nào.

Cậu bảo tôi rằng không có anh bạn nào coi thường tôi hơn tôi đang coi thường chính mình. Ít nhất thì đó là điều có ý nghĩa mà cậu đã nghĩ đến. Và đấy là lý do cậu hỏi về bài thơ này. Cậu cảm nhận thấy nó có ý nghĩa sâu sắc hơn những gì cậu có thể khám phá ra.

Chà, cậu đã đúng Ryan ạ. Nó có ý nghĩa sâu sắc hơn thế rất nhiều. Và nếu cậu đã biết thế, nếu cậu đã nghĩ ra rồi thì tại sao cậu còn lấy trộm cuốn sổ tay của tôi? Sao cậu lại chụp bài thơ của tôi, bài thơ mà chính cậu gọi nó là "kinh hoàng" trong tờ Lost-N-Found? Tại sao cậu lại để người khác đọc được nó?

Rồi mổ xẻ nó. Rồi pha trò cười về nó.

Nó chưa bao giờ là một bài thơ bị thất lạc, Ryan ạ. Và cậu chưa bao giờ tìm thấy nó, thế nên nó không thuộc về bộ sưu tập của cậu được.

Thế nhưng nó lại được tìm thấy trong chính bộ sưu tập của cậu. Đấy là nơi các giáo viên bắt gặp nó ngay trước những bài giảng bài của họ về thơ ca. Đấy là nơi các lớp học với đầy đủ những học sinh cắt xẻ bài thơ của tôi để tìm kiếm ý nghĩa của nó.

Trong lớp chúng tôi, không ai nghĩ đúng về nó. Thậm chí không tới gần được ý nghĩa của nó. Nhưng lúc đó, tất cả chúng tôi nghĩ là chúng tôi đã hiểu. Ngay cả thầy Porter.

Các bạn có biết thầy Porter nói gì trước khi phân phát bài thơ của tôi không? Thầy nói rằng đọc bài thơ của một thành viên không biết tên trong trường chúng ta cứ như đọc bài thơ cổ điển của một thi sĩ quá cố. Đúng đấy - một thi sĩ quá cố. Bởi vì chúng ta không thể hỏi ai được nữa về ý nghĩa thực sự của nó.

Rồi thầy Porter chờ đợi, hy vọng có ai đó sẽ thừa nhận đã làm bài thơ ấy.

Nhưng các bạn biết đấy, chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra.

Bây giờ thì các bạn biết rồi. Và dành cho những ai trong số các bạn cần một món giải khát thì nó đây. "Tâm hồn đơn độc" của Hannah Baker.

Tôi bắt gặp mắt em,

Dẫu em chẳng thấy tôi

Em chẳng đáp lời,

Khi tôi thì thầm: "Chào em!"

Có thể nào là bạn tâm giao?

Hai tâm hồn đồng cảm

Tôi e là chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết.

Người mẹ của con ơi!

Người đã mang nặng đẻ đau ra con

Giờ đây người không thấy điều gì

Trừ những đồ con đang mặc.

Mọi người hỏi người rằng

Con đang ra sao

Người cười và gật đầu;

Đừng dừng lại ở đó.

Đặt con

Dưới bầu trời của Chúa

Và hiểu con,

Đừng chỉ nhìn con bằng đôi mắt trần

Hay mang đi

Chiếc mặt nạ bằng xương và thịt và hiểu con;

Bởi chính tâm hồn con đơn độc.

Và giờ bạn biết tại sao rồi đó.

Vậy có phải các thầy cô của bạn đã mổ xẻ tôi ra trò không? Họ có đúng không? Các bạn có chút liên hệ nào cho rằng đấy là tôi không?

Có đấy, vài người trong số các bạn biết. Ryan chắc hẳn có kể với ai đó - tự hào rằng bộ sưu tập

của cậu ấy đã có công đưa nó vào chương trình giảng dạy. Nhưng khi mọi người đối diện với tôi, tôi đã chối bỏ nó hoặc phủ nhận nó. Điều này khiến một vài người trong số họ thất vọng.

Một vài người thậm chí còn viết thơ nhại bài thơ của tôi rồi đọc to chúng cho tôi thấy với hy vọng chọc tức được tôi.

Tôi đã chứng kiến hai cô bạn ngâm nga một bài thơ nhại trước khi chuông báo giờ học của thầy Porter vang lên.

Tất cả những điều đó thật ngớ ngẩn, trẻ con... và tàn nhẫn.

Họ đã không ngừng đưa ra những bài thơ mới mỗi ngày trong cả một tuần liền. Hannah đã cố hết sức để phớt lờ chúng, cô giả vờ đọc sách trong khi chờ thầy Porter lên lớp. Chờ đợi lớp học bắt đầu để giải cứu cô ấy.

Chuyện này chẳng có vẻ gì ghê gớm lắm, đúng không?

Không, có thể không ảnh hưởng gì tới bạn. Nhưng trường học đã không còn là chốn thiên đường đáng tin cậy của tôi trong một thời gian dài rồi. Và sau bản sao chụp vô đạo đức của cậu, Tyler ạ, căn nhà của tôi cũng không còn là chốn an toàn nữa.

Giờ đây, ngay cả những suy nghĩ của riêng tôi cũng đột nhiên bị đem ra làm trò cười.

Một lần, khi những cô gái đó đang chòng ghẹo cô ấy trong giờ của thầy Porter, Hannah ngẩng lên nhìn. Mắt cô ấy bắt gặp mắt tôi trong giây lát. Một chớp nhoáng. Nhưng cô ấy biết tôi đang nhìn cô ấy. Và dù không có ai khác bắt gặp nhưng tôi vẫn quay đi.

Cô ấy chỉ có một mình.

Thơ rất hay, Ryan ạ. Cảm ơn cậu. Cậu đúng là một thi sĩ đích thực.

Tôi kéo tai nghe ra và quàng nó quanh cổ.

"Bác không biết đang có chuyện gì với cháu", người đàn ông nói với qua quầy, "Nhưng bác sẽ không tính tiền của cháu đâu".

Ông thổi vào một chiếc ống hút và nối kín hai đầu ống lại.

Tôi lắc đầu và với tay ra sau lấy ví tiền. "Không ạ, cháu sẽ trả tiền."

Ông thổi chiếc ống hút càng căng hơn. "Bác nghiêm túc đấy. Chỉ là một cốc sinh tố thôi mà. Hơn nữa, như bác đã nói, bác không biết đang có chuyện gì và phải giúp như thế nào, nhưng rõ ràng đang có chuyện rắc rối trong cuộc sống của cháu, nên bác muốn cháu giữ lấy tiền đi." Mắt bác ấy tìm mắt tôi và tôi biết bác ấy có ý nghiêm túc.

Tôi không biết phải nói gì. Mặc dù những lời lẽ thì muốn bật ra nhưng cổ họng tôi cứ thít chặt lại đến nỗi không lời nào thốt ra được.

Vì thế tôi gật đầu, với lấy ba lô và đổi cuộn băng khi tiến ra cửa chính.

Băng 5: Mặt A

Cánh cửa kính ra vào của Rosie's đóng lại sau lưng và tôi lập tức nghe thấy tiếng ba cái khóa trượt vào ổ.

Vậy thì bây giờ ở đâu đây? Về nhà? Trở lại Monet's? Hay rốt cuộc là đến thư viện. Tôi có thể ngồi ở bên ngoài thư viện trên các bậc thềm bê tông và nghe những cuốn băng còn lại trong bóng tối.

"Clay!"

Đó là giọng của Tony.

Đèn pha nháy sáng ba lần. Cửa kính phía người cầm lái hạ xuống và Tony giơ tay ra ngoài vẫy về phía tôi. Tôi kéo phec-măng-tua áo khoác lên và đi về phía cửa sổ xe chỗ cậu ấy ngồi. Nhưng tôi không nghiêng người nhìn vào trong. Tôi không có cảm hứng nói chuyện. Không phải lúc này.

Tony và tôi đã biết nhau từ nhiều năm nay, chúng tôi đã cùng tham gia đề tài ở trường và đùa nhau sau giờ học. Nhưng suốt quãng thời gian đó, chúng tôi chưa bao giờ có một cuộc trò chuyện thực sự nào.

Còn bây giờ thì tôi thấy sợ khi cậu ấy muốn nói chuyện. Cậu ấy đã ngồi một mình trong chiếc xe của cậu ấy suốt như vậy. Cậu ấy ngồi đợi. Không biết trong đầu cậu ta đang có ý định gì đây?

Cậu ấy không nhìn tôi. Thay vào đó, cậu ấy vươn người lấy ngón tay cái chỉnh cái gương bên hông xe. Rồi cậu ấy nhắm mắt và đầu cúi gục về phía trước. "Lên xe đi, Clay."

"Mọi thứ đều ổn chứ?"

Sau một lúc ngập ngừng chậm rãi, cậu ấy gật đầu.

Tôi bước vòng qua phía đầu xe, mở cửa trước và ngồi vào chỗ ngồi dành cho khách, vẫn để một bàn chân đặt trên mặt đường nhựa. Tôi đặt cái ba lô, có hộp giày của Hannah ở bên trong lên lòng mình.

"Sập cửa lại", Tony nói.

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Được rồi mà, Clay. Chỉ cần đóng cửa vào thôi". Cậu ấy quay tay quay bên cánh cửa phía cậu ấy và kính cửa sổ xe lại trượt lên. "Bên ngoài lạnh lắm." Cái nhìn của cậu ấy lướt từ bảng đồng hồ xe đến cái máy stereo rồi tới vô lăng tay lái. Nhưng cậu ấy sẽ không đối diện với tôi.

Thời khắc tôi kéo cánh cửa xe đóng lại giống như cái cò súng của khẩu súng lục điểm tiếng xuất phát, cậu ấy bắt đầu.

"Cậu là người thứ chín mình phải theo dõi, Clay ạ."

"Cái gì cơ? Cậu đang nói gì thế?"

"Bản sao thứ hai của những cuốn băng." Cậu ấy nói. "Hannah đã không nói giỡn đâu. Mình có chúng."

"Ôi, Chúa ơi." Tôi đặt cả hai bàn tay ôm lấy mặt. Tiếng nện thình thịch trong lông mày tôi quay trở lại. Tôi dùng cả lòng bàn tay ấn lên nó. Ấn thật mạnh.

"Ổn thôi mà", cậu ấy nói.

Tôi không thể nhìn vào cậu ấy. Cậu ấy biết những gì? Về tôi? Cậu ấy đã nghe những gì? "Cái gì ổn chứ?"

"Cậu đang nghe cái gì ở trong đó?"

"Gì cơ?"

"Cuộn băng nào?"

Tôi có thể cố gắng phủ nhận, giả vờ như tôi không hiểu cậu ấy đang nói về cái gì. Hoặc tôi có thể ra khỏi xe của cậu ấy và bỏ đi. Nhưng dù cách này hay cách kia thì cậu ấy đều biết.

"Sẽ ổn thôi, Clay ạ. Hãy thành thật nào. Cuộn băng nào vậy?"

Mắt vẫn nhắm nghiền, tôi ấn những đốt ngón tay lên trán. "Cuộn băng của Ryan", tôi nói. "Bài thơ ấy". Rồi tôi nhìn Tony.

Cậu ấy tựa đầu ra sau, nhắm mắt. "Cái gì?", tôi hỏi.

Không có câu trả lời.

"Tại sao cô ấy lại đưa chúng cho cậu?"

Cậu ấy chạm vào chùm chìa khóa đang lủng lẳng trong ổ điện. "Có thể mình sẽ lái xe trong khi cậu nghe cuốn băng kế tiếp?"

"Hãy nói cho mình biết tại sao cô ấy lại đưa chúng cho cậu."

"Mình sẽ nói với cậu, nếu cậu nghe cuốn băng tiếp theo ngay bây giờ."

"Tại sao?"

"Clay, mình không đùa đâu. Hãy nghe cuộn băng ấy đi."

"Thế thì hãy trả lời câu hỏi của mình đi."

"Bởi vì nó nói về cậu, Clay ạ." Cậu ấy thả tay khỏi những cái chìa khóa.

"Cuộn băng kế tiếp là về cậu".

Không có gì.

Tim không đập. Mắt không chớp. Tôi không thở. Và rồi.

Tôi gập cánh tay ra sau, khuỷu tay đụng vào ghế. Rồi tôi đập mạnh cánh tay vào cửa và tôi muốn đập cả cạnh đầu mình vào cửa sổ. Nhưng thay vì làm thế tôi lại đập nó ra sau vào chỗ tựa đầu. Tony đặt một bàn tay lên vai tôi. "Hãy nghe nó đi", cậu ta nói, "Và đừng rời khỏi chiếc xe này."

Cậu ấy vặn khóa điện.

Những giọt nước mắt đang rơi, tôi quay đầu để nhìn thẳng vào cậu ấy.

Nhưng cậu ấy đang nhìn chăm chăm về phía trước.

Tôi mở cửa máy Walkman và lôi ra cuộn băng ấy. Cuộn băng thứ năm. Một con số 9 màu xanh da trời đậm ở trên góc. Cuộn băng của tôi. Tôi là số 9.

Tôi thả cuộn băng trở lại cái Walkman và cầm bằng cả hai tay, đóng nó lại giống như gập một cuốn sách.

Tony cho xe vào số và lái đi xuyên qua chỗ đỗ xe vắng hoe, hướng về phía con đường.

Không cần nhìn, tôi lướt ngón cái của mình lên phía trên cái Walkman, cảm nhận được cái nút bấm sẽ đưa tôi bước vào câu chuyện này.

***

Romeo, ơi Romeo. Chàng ở nơi nào, hỡi Romeo?

Câu chuyện của tôi. Cuộn băng của tôi. Đây là cách mà nó bắt đầu ư.

Một câu hỏi hay, Juliet ạ. Và tôi ước gì mình biết được câu trả lời.

Tony hét lên át tiếng động cơ xe. "Clay, sẽ ổn thôi mà!"

Một cách hoàn toàn thẳng thắn thì đó chưa bao giờ là điều tôi tự nói với bản thân mình, Clay Jensen... anh ấy chính là một Romeo như thế.

Chỉ vừa nghe thấy tên mình, cơn đau trong đầu tôi đã nhân lên gấp đôi. Tôi cảm thấy một nỗi khổ sở xoắn chặt lấy trái tim mình.

Tôi thậm chí còn không chắc lắm về một Clay Jensen thật sự mà tôi biết trong những năm qua là như thế nào nữa. Hầu hết những thông tin mà tôi biết đều là loại tin thứ cấp. Và đó là lí do vì sao tôi muốn biết về cậu ấy nhiều hơn. Bởi vì mọi điều tôi được nghe - ý tôi là mọi thứ! - đều tốt đẹp cả.

Đó là một trong những điều mà một khi tôi đã để ý đến thì không thể không tiếp tục để ý được.

Trường hợp của Kristen Rennert chẳng hạn. Cô ấy luôn mặc màu đen. Quần lót đen hoặc giày màu đen, áo sơ mi đen. Nếu đó là một cái áo khoác đen và là cái duy nhất có màu đen mà cô ấy mặc thì cả ngày hôm ấy cô ấy sẽ không cởi nó ra. Nếu bạn gặp lại cô ấy vào lần sau, bạn sẽ để ý đến nó. Và rồi bạn sẽ không thể ngừng cái việc đó được.

Steve Oliver cũng thế. Mỗi khi cậu ta giơ tay để nói cái gì đó hoặc hỏi một câu hỏi, cậu ta luôn luôn bắt đầu bằng "Được rồi".

"Trò Oliver?"

"Được rồi. Nếu Thomas Jefferson là một chủ nô..."

"Trò Oliver?"

"Được rồi. Em có kết quả 76.1225."

"Trò Oliver?"

"Được rồi, em có thể xin giấy phép ra ngoài không ạ?"

Nói một cách nghiêm túc đấy. Mọi lúc. Và giờ thì bạn cũng sẽ để ý đến điều đó... mọi lúc.

Phải, mình đã để ý thấy điều ấy, Hannah à. Nhưng cậu hãy làm quen với nó đi. Làm ơn đi mà.

Tình cờ nghe được những chuyện ngồi lê đôi mách về Clay đã trở thành một thú tương tự như việc giải trí. Và như tôi đã nói, tôi không biết nhiều về cậu ấy nhưng tai tôi thường vểnh lên mỗi khi nghe thấy tên cậu ấy. Tôi cho là mình muốn nghe thấy điều gì đó - bất cứ điều gì lý thú. Không phải vì tôi muốn truyền đi những câu chuyện tầm phào ấy. Tôi chỉ không thể tin là có ai đó có thể tốt đẹp đến thế.

Tôi liếc sang Tony và đảo mắt. Nhưng mắt cậu ấy vẫn nhìn thẳng về phía trước và lái xe.

Nếu cậu ấy thật sự tốt như thế... thì thật tuyệt. Quá tuyệt! Nhưng điều đó trở thành một trò chơi của riêng cá nhân tôi. Tôi còn tiếp tục không nghe thấy bất cứ điều gì khác ngoài những điều tốt đẹp về Clay Jensen trong bao lâu nữa?

Thông thường, khi ai đó có hình ảnh ưu tú, xuất sắc thì sẽ có kẻ khác chờ cơ hội sẵn sàng nhảy vào xé tan cái hình ảnh đó. Bọn họ đang chờ đợi cái thiếu sót không thể tránh được để bóc trần và lật đổ hình ảnh tuyệt vời đó.

Nhưng không phải với Clay.

Một lần nữa, tôi lại nhìn về phía Tony. Lần này thì cậu ấy đang mỉm cười tự mãn.

Tôi hy vọng cuộn băng này không khiến các bạn theo đà và moi móc thêm cái bí mật sâu kín, đen tối và bẩn thỉu đó của cậu ấy... điều mà tôi chắc là có. Ít nhất có một hoặc hai bí mật, phải không?

Mình có một vài bí mật.

Nhưng đợi đã, đó không phải là điều mày đang làm đây sao hả Hannah? Mày đang nâng cậu ấy lên như là mộ quý ông hoàn hảo để rồi kéo giật cậu ấy xuống. Chính mày, Hannah Baker ạ, mày chính là cái người duy nhất đang chờ đợi để sẵn sàng bổ nhào vào đấy. Đang chỉ đợi một sai sót. Và mày đã tìm ra nó. Và giờ thì mày không thể chờ đợi thêm để kể cho mọi người nghe cái điều sẽ hủy hoại hình tượng của cậu ấy.

Về việc đó thì tôi nói... không.

Lồng ngực tôi giãn ra, giải thoát một hơi thở mà tôi thậm chí không biết là mình đang kìm nén nó.

Và tôi hy vọng là các bạn sẽ không bị thất vọng. Tôi hy vọng không phải các bạn đang lắng nghe và thèm khát được đi ngồi lê đôi mách. Tôi hy vọng những cuốn băng này có ý nghĩa với các bạn nhiều hơn thế.

Clay, bạn yêu quý, tên của bạn không thuộc về cái danh sách này.

Tôi lại tựa đầu mình vào cửa sổ và nhắm mắt lại, tập trung vào tấm kính lạnh. Có thể nếu tôi lắng nghe những lời này nhưng đặt sự tập trung vào cái lạnh ấy thì cùng lúc tôi có thể nắm bắt được cả những lời nói lẫn cái giá lạnh.

Cậu không thuộc về cùng cái cách mà những người khác có mặt ở đây. Nó giống như một bài hát: Một trong những thứ này không giống những thứ khác. Một trong những thứ này đơn giản là không thuộc về chúng.

Và đó là cậu, Clay ạ. Nhưng cậu cần phải có mặt ở đây. Nếu mình muốn tiếp tục kể câu chuyện của mình. Để kể câu chuyện này một cách hoàn chỉnh.

"Tại sao mình lại phải nghe câu chuyện này?", tôi hỏi. "Tại sao cô ấy không đơn giản là loại mình ra nếu mình không thuộc về cái danh sách này?"

Tony vẫn tiếp tục lái. Nếu cậu ấy có nhìn vào chỗ nào khác hơn là nhìn thẳng về phía trước thì đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi liếc vào gương chiếu hậu.

"Mình sẽ có thể vui vẻ hơn nhiều nếu không bao giờ nghe thấy chuyện này", tôi nói.

Tony lắc đầu. "Không. Nó sẽ khiến cậu phát điên khi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy."

Tôi nhìn chăm chăm qua tấm kính chắn gió tới những đường thẳng sáng trắng chỗ những cái đèn pha. Và tôi nhận ra là cậu ấy đúng.

"Ngoài ra", cậu ta nói thêm, "Mình nghĩ cô ấy muốn cậu biết".

Có thể, tôi nghĩ. Nhưng tại sao? "Chúng ta đang đi đâu đây?" Tony không trả lời.

Đúng thế, có một vài lỗ hổng lớn trong câu chuyện của tôi. Một vài phần chỉ là do tôi không thể nghĩ ra cách để kể nó như thế nào thôi. Hoặc là không thể khiến bản thân mình nói ra được. Nhiều sự kiện tôi cũng không hiểu hết được. Tôi sẽ không bao giờ hiểu rõ hết được. Và nếu tôi chẳng bao giờ phải công bố chúng thì tôi đã không phải suy nghĩ về chúng một cách tường tận.

Nhưng liệu điều đó có hạn chế bớt được những câu chuyện của các cậu không?Nhưng câu chuyện của các cậu có thiếu ý nghĩa không bởi tôi vẫn chưa kể cho các bạn nghe hết mọi điều?

Không.

Thực sự, nó còn khuếch đại mọi thứ hơn nữa.

Các bạn không hề biết điều gì xảy ra trong phần còn lại của cuộc đời tôi.

Chuyện ở nhà. Thậm chỉ là ở trường. Các bạn không biết được chuyện gì xảy ra trong cuộc đời của bất cứ ai ngoại trừ chính bạn. Khi bạn can thiệp vào, dù chỉ là một phần nhỏ trong cuộc đời của ai đó thì không phải bạn chỉ làm thay đổi phần cuộc đời ấy mà thôi. Thật không may, bạn không thể chọn lọc chính xác và tỉ mỉ cái phần nhỏ trong cuộc đời người ấy. Khi bạn can thiệp vào phần đời đó đồng nghĩa với việc bạn đang can thiệp vào cả phần cuộc đời còn lại của họ.

Mọi thứ... ảnh hưởng đến nhau.

Một vài câu chuyện tiếp sau đây đều tập trung xảy ra chỉ trong một buổi tối. Bữa tiệc ấy.

Mọi chuyện xảy ra trong buổi tối của chúng mình, Clay ạ. Và cậu biết mình nói về buổi tối của chúng mình có nghĩa là gì bởi suốt những năm tháng cùng học ở trường hoặc cùng làm việc với nhau ở rạp chiếu phim ấy, chỉ có duy nhất một buổi tối chúng mình tìm đến được với nhau.

Khi chúng mình thực sự tìm đến với nhau.

Buổi tối hôm ấy cũng đã lôi kéo nhiều người trong số các cậu vào câu chuyện này... Với một người trong các bạn thì đó là lần thứ hai. Một buổi tối ngẫu nhiên mà không ai trong các bạn có thể làm lại được.

Tôi ghét cái buổi tối ấy. Thậm chí cả trước khi nghe những cuộn băng này, tôi đã ghét buổi tối ấy rồi. Tối hôm đó, tôi chạy đi để báo tin cho bà ấy rằng chồng của bà vẫn khỏe. Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Nhưng tôi đang nói dối. Bởi vì trong khi tôi chạy đi để xoa dịu người vợ thì người tài xế lái

chiếc xe kia đang hấp hối.

Và ông lão cũng đã biết tin ấy đúng vào lúc về tới nhà với vợ.

Cầu mong sẽ không ai nghe được những cuộn băng này ngoại trừ những người có tên trong danh sách. Những cuốn băng này có để lại bất cứ sự thay đổi nào đối với cuộc đời của các bạn hay không là hoàn toàn tùy thuộc vào các bạn.

Dĩ nhiên, nếu những cuộn băng này lọt ra ngoài, các bạn sẽ phải đối mặt với những hậu quả hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của mình. Bởi vậy tôi chân thành mong rằng các bạn đang truyền tay nhau những cuộn băng này.

Tôi liếc nhìn Tony. Cậu ấy sẽ thật sự làm chuyện đó sao? Cậu ấy có thể không? Cậu ấy sẽ đưa những cuộn băng này cho ai đó không nằm trong danh sách sao?

Ai chứ?

Với một số người trong các bạn, những hậu quả ấy có thể là không đáng kể. Có thể chỉ xấu hổ hoặc bối rối. Nhưng với những người khác thì thật khó nói. Mất việc ư? Bị bắt giam ư? Hãy giữ câu chuyện này chỉ giữa chúng ta thôi, được chứ?

Vậy thì Clay à, mình thậm chí đã không định có mặt ở bữa tiệc ấy. Mình được mời, nhưng mình không định đến đó. Điểm số của mình đang tuột dốc khá nhanh. Bố mẹ đã yêu cầu giáo viên cung cấp bảng điểm thành tích hàng tuần của mình. Và khi không có môn học nào được cải thiện về điểm số thì mình đã bị "cấm cung" ở nhà.

Đối với mình, "cấm cung" có nghĩa là mình chỉ có một tiếng để từ trường về nhà. Một tiếng đồng hồ sẽ là khoảng thời gian tự do duy nhất của mình cho tới khi mình nâng được điểm số lên.

Chúng tôi đang gặp đèn dừng. Và Tony vẫn tiếp tục nhìn thẳng hướng phía trước. Có phải cậu ấy muốn tránh khỏi nhìn thấy tôi khóc không? Bởi vì cậu ấy sẽ không phải bận tâm, còn tôi thì không khóc. Không phải lúc này.

Trong một lần nói chuyện tầm phào về Clay Jensen, mình phát hiện ra là cậu cũng sẽ tham dự bữa tiệc ấy.

Cái gì cơ? Clay Jensen đến dự tiệc ư? Một điều chưa từng được nghe nói đến.

Mình phải học vào các ngày nghỉ cuối tuần. Trong hầu hết các lớp học, chúng mình đều có bài kiểm tra vào ngày thứ Hai. Đó không phải là lỗi của mình.

Ý nghĩ đầu tiên đó không chỉ là của mỗi mình mình, đó là điều mà mọi người xung quanh mình đều đang bàn tán. Không ai biết lý do vì sao mà họ chưa bao giờ nhìn thấy cậu tại các bữa tiệc. Lẽ tất nhiên là bọn họ đều có hàng loạt các giả thuyết. Nhưng đoán xem gì nào? Đúng thế. Không có cái nào trong số những giả thuyết ấy là xấu cả.

Hãy cho mình một cơ hội.

Như các bạn biết đấy, vì Tyler không đủ cao để nhìn lén qua cửa sổ tầng hai, nên việc lẻn ra khỏi phòng ngủ của tôi là không có gì khó khăn cả. Và tối hôm ấy, tôi chỉ phải thực hiện chuyện đơn giản đó mà thôi.Nhưng đừng vội kết luận. Trước buổi tối hôm ấy, tôi chỉ lẻn ra khỏi nhà có hai lần thôi.

Được rồi, ba lần. Có lẽ là bốn. Tối đa đấy.

Với những ai trong các bạn không biết về bữa tiệc mà tôi đang nói đến thì đó là ngôi sao màu đỏ trên bản đồ của bạn đấy. Một ngôi sao to, tròn trịa với màu đỏ chiếm hoàn toàn vị trí đó. C-6. Năm mươi hai Cottowood.

Đó có phải là cho chúng tôi đang đi tới không?

Aaa... vậy giờ thì bạn đã biết rồi. Giờ thì một số người trong các bạn đã biết, chính xác vị trí của mình ở đâu rồi. Nhưng các bạn sẽ phải đợi để nghe những gì tôi sắp kể cho tới khi tên bạn được bật ra. Để nghe những câu chuyện tôi sẽ kể sau đây.

Tối hôm ấy, tôi quyết định rằng đi bộ tới bữa tiệc là tốt nhất. Vừa được thư giãn nữa. Chúng ta đã có một tuần đầy mưa, tôi còn nhớ những đám mây vẫn giăng thấp và dày đặc. Không khí vào thời điểm đó của buổi tối cũng ấm áp. Kiểu thời tiết yêu thích của tôi...

Mình cũng thế.

Một hình ảnh trong sáng, tinh khiết.

Thật buồn cười. Đi bộ ngang qua những ngôi nhà trên đường tới bữa tiệc ấy cho ta cái cảm giác như là cuộc đời đã nắm giữ quá nhiều nhưng điều có thể xảy ra. Không có giới hạn cho những điều có thể. Và lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi lại cảm thấy hy vọng.

Mình cũng vậy. Mình đã buộc bản thân phải ra khỏi nhà và tới bữa tiệc hôm ấy. Mình đã sẵn sàng cho một điều gì đó mới mẻ có thể xảy ra. Điều gì đó phấn khích.

Hy vọng ư? À, mình cho là mình nói hơi sai vài điều.

Và giờ thì sao? Nếu biết được điều gì sẽ xảy ra giữa Hannah và mình, liệu mình vẫn sẽ đi chứ? Thậm chí nếu chẳng có gì thay đổi cả ư?

Đó chỉ đơn thuần là sự bình yên trước cơn bão mà thôi.

Mình vẫn sẽ đi. Phải rồi. Cho dù kết quả vẫn như vậy đi chăng nữa.

Tôi mặc một chiếc váy màu đen kết hợp với chiếc áo len chui cổ liền mũ. Và trên đường tới đó, tôi đã đi đường vòng qua ba dãy phố để đến ngôi nhà cũ của tôi - nơi tôi sống khi mới chuyển tới thị trấn này. Ngôi sao màu đỏ đầu tiên, ở mặt băng đầu tiên, trong cuộn băng đầu tiên. Đèn cổng vẫn sáng và trong gara để xe, động cơ một chiếc xe đang hoạt động.

Nhưng cửa gara vẫn đóng kín.

Không phải mình là người duy nhất biết điều này sao? Chẳng lẽ còn có ai khác nữa biết đó là nơi ông ta sống sao? Người đàn ông trong vụ tai nạn ấy. Người đàn ông có chiếc xe đã làm chết một học sinh của trường chúng ta.

Tôi dừng bước chỉ trong khoảng vài phút, đứng nhìn từ chỗ vỉa hè ấy. Cảm giác bị thôi miên. Có một gia đình khác trong ngôi nhà của tôi. Tôi không có khái niệm gì về việc họ là ai hoặc họ là những người như thế nào, cuộc sống của họ ra sao.

Cánh cửa gara xe bắt đầu nâng lên, trong ánh sáng rực của những cái đèn đỏ phía đuôi xe, bóng của một người đàn ông đang đẩy cánh cửa nặng nề hắt lên. Ông ta vào trong, lùi xe xuống đường và lái đi.

Tại sao ông ta không dừng lại, tại sao ông ta không hỏi lý do tôi đang đứng đó nhìn chằm chằm vào nhà của ông, tôi không biết. Có lẽ ông ta nghĩ rằng tôi đang đứng đợi cho ông ta lùi xe ra đường đi trước khi tiếp tục hành trình vui vẻ của mình.

Nhưng dù là lý do gì, cảm giác đó cũng thật kỳ quái. Hai người - tôi và ông ấy - trong một ngôi nhà. Và ông ấy lái xe đi mà không hề biết gì về mối liên hệ giữa tôi và ông ấy, cô gái đứng trên vỉa hè. Và vì lý do nào đó mà bầu không khí vào lúc ấy cảm giác thật nặng nề. Lấp đầy thêm bằng sự đơn độc.

Và sự đơn độc đã ở lại với tôi trong suốt phần còn lại của buổi tối hôm đó.

Ngay cả những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của buổi tối đó cũng bị ảnh hưởng bởi sự việc tình cờ ấy - bởi sự việc không tình cờ ấy - ngay trước ngôi nhà cũ của tôi.

Việc ông ta không quan tâm đến sự có mặt của tôi là một điều thật đáng nhớ. Cho dù tôi đã có tiểu sử sống trong ngôi nhà đó thì nó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Bạn không thể thay đổi cách thức của những thứ vốn như thế. Cách mà bạn đã nghĩ về chúng.

Tất cả những gì bạn thật sự có là... hiện tại.

Chúng tôi - những người có mặt trong những cuộn băng này đều không thể quay lại.

Chúng tôi có thể không bao giờ không tìm thấy một cái bưu kiện trên bậc cửa nhà mình hoặc trong hộp thư của gia đình. Từ thời điểm đó trở đi chúng tôi đã khác trước.

Điều đó giải thích cho sự phản ứng thái quá của mình, Clay ạ. Và đó là lý do vì sao cậu sẽ nhận được những cuộn băng này. Để giải thích. Để nói lời xin lỗi.

Cô ấy vẫn nhớ sao? Có phải cô ấy vẫn nhớ rằng tôi đã xin lỗi cô ấy vào tối hôm ấy sao? Có phải đó là lý do cô ấy nói xin lỗi không?

Bữa tiệc đang diễn ra tốt đẹp khi tôi tới nơi. Không giống tôi, hầu hết mọi người đều không phải đợi cho tới khi bố mẹ đã ngủ mới đi.

Đám đông thường tụ tập ở cửa trước của bữa tiệc, uống đến mất trí, chào đón nhau bằng cách nâng những ly bia. Tôi đã nghĩ Hannah là một cô gái nên khó nói nhiều, nhưng những gã đó đã làm điều ấy khá là giỏi. Một nữa trong số bọn họ nhắc đi nhắc lại tên tôi, cố gắng để phát âm nó đúng, trong khi số kia phá lên cười.

Nhưng bọn họ vô hại. Những gã say xỉn vui nhộn là một phần bổ sung cần thiết cho bất cứ bữa tiệc nào. Không nhìn để gây gổ. Không nhìn để ghi thành tích. Chỉ nhìn để uống và cười đùa.

Mình nhớ những gã đó. Giống như vật cầu may cho những bữa tiệc. "Clay! Nàm cái dề ở đây? Hả.. ha... ha... ha...!"

Âm nhạc lớn và không có ai khiêu vũ cả. Nó cũng giống như bất cứ bữa tiệc nào... ngoại trừ một thứ.

Clay Jensen.

Mình chắc cậu đã nghe rất nhiều lời bình phẩm chế nhạo khi lần đầu tiên cậu đến, nhưng vào lúc mình tới thì đối với những người khác, cậu cũng chỉ là một phần của bữa tiệc ấy. Nhưng không giống mọi người khác, cậu là toàn bộ lý do để mình tới đó.

Vì mọi thứ đang xảy ra trong cuộc sống của mình - đang diễn ra trong đầu mình - mình muốn nói chuyện với cậu. Nói chuyện một cách thực sự. Chỉ một lần thôi.

Chúng ta dường như không có được một cơ hội khi ở trường học. Hoặc ở chỗ làm. Một cơ hội để hỏi rằng cậu là ai?

Chúng mình đã không có được cơ hội ấy bởi vì mình sợ. Sợ rằng mình không có cơ hội với cậu.

Đó là điều mình đã nghĩ. Và mình thấy bằng lòng với điều đó. Bởi vì điều gì sẽ xảy ra nếu như mình biết cậu và cậu hóa ra cũng giống như những gì họ nói?

Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu không phải là con người mà mình hy vọng?

Và hơn bất kỳ điều gì, nó sẽ làm mình đau đớn nhất.

Và mình đứng trong phòng bếp, xếp hàng để lấy ly đồ uống đầu tiên, cậu bước tới phía sau mình.

"Hannah Baker", cậu nói và mình quay lại về phía cậu "Hannah... chào." Khi cô ấy mới đến, khi cô ấy đi qua cửa trước, cô ấy đã lướt qua tôi. Và giống một người hâm mộ, tôi quay lại rồi chạy thẳng vào bếp và tiến thẳng đến phía sau lưng cô ấy.

Quá sớm, tôi tự nhủ với mình như vậy. Tôi đến bữa tiệc trong khi tự hứa với mình là nếu Hannah Baker xuất hiện, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.

Đã đến lúc rồi. Tôi không quan tâm đến những người có mặt ở đó, tôi chỉ để mắt tới cô ấy và chúng tôi sẽ nói chuyện.

Nhưng rồi cô ấy bước vào và tôi bắt đầu luống cuống.

Mình không thể tin vào điều đó. Hoàn toàn bất ngờ. Cậu đã ở đó.

Không, không có gì là bất ngờ cả. Đầu tiên mình đã đi vòng vòng quanh sân, vừa đi vừa tự nguyền rủa bản thân chỉ là một thằng bé nhát gan. Rồi sau đó mình đi ra cổng, mình đã định đi bộ về nhà.

Nhưng đứng trên hè đường, mình đã tự đánh mình thật đau. Rồi mình đi bộ quay lại cửa trước.

Những kẻ say xỉn ấy lại chào đón mình lần nữa và mình đi thẳng đến chỗ cậu.

Nó là bất cứ điều gì khác ngoại trừ là một điều bất ngờ.

Mình không biết lý do vì sao, cậu nói, "nhưng mình nghĩ là chúng mình cần phải nói chuyện".

Mình đã lấy tất cả lòng can đảm và quyết tâm trên thế gian này để thực hiện cuộc nói chuyện ấy đấy. Lòng can đảm cùng với hai cốc bia.

Và mình đã đồng ý bằng một nụ cười có lẽ là ngớ ngẩn nhất dán trên mặt mình.

Không. Đẹp nhất.

Và rồi mình chú ý đến khung cửa nhà bếp phía sau lưng cậu. Nó có một loạt những vết đánh dấu tạp nham bằng bút chì và bút mực lưu giữ lại quá trình bọn trẻ trong ngôi nhà đó lớn lên nhanh thế nào. Và mình nhớ ra là đã từng nhìn thấy mẹ tẩy xóa đi những vết đánh dấu ấy trên cánh cửa căn bếp cũ của nhà mình để chuẩn bị bán ngôi nhà đó và chuyển tới đây.

Mình đã thấy. Mình đã nhìn thấy điều gì đó trong mắt cậu khi cậu nhìn qua vai mình.

Dù sao cậu đã nhìn vào cái cốc trống không của mình, rót một nửa cốc đồ uống của cậu cho mình và hỏi bây giờ chúng mình nói chuyện được chưa.

Làm ơn đừng cố đoán ý nghĩa của hành động đó.

Việc chuốc rượu cho một cô gái nghe có vẻ mọi việc đang suôn sẻ nhưng không phải vậy. Hình như đó không phải là cách dành cho mình.

Sẽ không ai nghĩ như vậy, nhưng đó là sự thật.

Bởi vì nếu theo cách ấy thì cậu ấy có thể động viên mình bằng cách rót đầy cốc.

Vậy là chúng mình cùng bước vào phòng khách, nơi có chiếc sa lon đang bị một cặp đôi chiếm vị trí ở một đầu.

Jessica Davis và Justin Foley.

Nhưng vẫn còn khá nhiều khoảng trống ở đầu bên kia, bởi vậy hai chúng mình đã ngồi xuống đó. Và điều đầu tiên chúng mình đã làm là gì nhỉ? Chúng mình đặt cốc xuống và bắt đầu nói chuyện. Chỉ... thế... thôi.

Cô ấy chắc phải biết đó là bọn họ. Jessica và Justin. Nhưng cô ấy đã không nói đến tên của họ. Chàng trai đầu tiên cô ấy đã hôn đang hôn cô gái đã tát cô ấy ở Monet's. Cứ như là cô ấy không thể thoát khỏi quá khứ của mình vậy.

Mọi điều mà tôi có thể mong muốn đang xảy ra lúc ấy. Những câu hỏi riêng tư, như thể đang bù đắp lại cho khoảng thời gian chúng mình đã để lỡ. Vào lúc ấy những câu hỏi đó chẳng hề có cảm giác xâm phạm riêng gì cả.

Giọng nói của cô ấy, theo quy luật tự nhiên, truyền qua tai nghe của chiếc máy một cảm giác ấm áp. Tôi khum hai bàn tay áp vào tai để giữ lấy những lời cô ấy nói, không cho chúng thoát đi.

Và chúng không hề xâm phạm riêng tư chút nào. Bởi vì mình muốn cậu biết về mình.

Nó thật tuyệt vời. Tôi đã không thể tin được là cuối cùng Hannah và tôi đang trò chuyện cùng nhau. Trò chuyện thật sự. Và tôi không muốn bị ngừng lại chút nào.

Mình thích được nói chuyện với cậu, Hannah à.

Dường như cậu biết về mình. Dường như cậu có thể hiểu bất kì điều gì mình kể cho cậu. Và càng nói chuyện, mình càng hiểu rõ lí do vì sao. Những thứ làm hai đứa cùng thấy hứng thú. Những điều hai đứa cùng quan tâm.

Cậu có thể nói với mình mọi điều Hannah ạ.

Buổi tối hôm ấy, không có gì nằm ngoài những ranh giới cả. Mình có thể ở bên cho tới khi cậu mở rộng lòng và để cho mọi điều thoát ra, nhưng cậu đã không làm thế.

Mình muốn nói với cậu mọi điều. Và nó sẽ làm cậu tổn thương bởi vì một vài chuyện quá mức rùng rợn. Một vài chuyện thậm chí chính mình còn không hiểu được. Làm sao mình có thể kể với ai đó - một ai đó mà mình thật sự mới chỉ nói chuyện lần đầu tiên về mọi điều mình đang suy nghĩ được chứ?

Mình không thể làm như vậy. Còn quá sớm. Nhưng không phải thế.

Hoặc có thể đã quá muộn rồi.

Nhưng lúc này cậu đang kể cho mình đấy thôi. Tại sao cậu không đợi cho tới lúc này chứ?

Những lời cô ấy nói, chúng không còn ấm áp chút nào nữa. Có lẽ cô ấy muốn tôi nghe những lời đó được nói theo cách ấy, nhưng thay vì thế những lời nói ấy lại như đang đốt cháy tôi. Tâm trí tôi. Trái tim tôi.

Clay à, cậu vẫn nói rằng cậu biết những điều sẽ đến giữa hai chúng ta. Cậu nói cậu đã cảm thấy nó từ rất lâu rồi. Cậu biết chúng mình rất hòa hợp với nhau. Rằng chúng mình sẽ tìm thấy mối liên kết.

Nhưng bằng cách nào? Cậu chưa bao giờ giải thích rõ. Làm cách nào cậu biết được? Bởi vì mình biết những điều người ta vẫn nói về mình. Mình đã nghe được tất cả những lời đồn đại đó và những điều dối trá ấy sẽ luôn là một phần của con người mình.

Mình biết những chuyện ấy không phải là sự thật, Hannah à. Ý mình là, mình hy vọng chúng không phải là sự thật. Nhưng mình đã quá lo sợ, không dám khám phá, không dám tìm hiểu những chuyện đó.

Mình đang tuyệt vọng. Giá như mình có thể nói chuyện với cậu sớm hơn.

Chúng mình đã có thể làm... chúng mình đã có thể.. mình không biết nữa. Nhưng giờ thì mọi việc đã đi quá xa rồi. Mình đã quyết định. Không phải là chuyện kết thúc cuộc đời mình. Vẫn chưa đến lúc.

Mà là việc sống dật dờ trong trường học. Không bao giờ thân thiết với bất kì ai nữa. Đó là kế hoạch của mình. Mình sẽ tốt nghiệp rồi ra đi.

Nhưng rồi mình đã đến bữa tiệc đó. Mình đã đến buổi tiệc để gặp cậu.

Tại sao mình lại làm thế? Để khiến chính bản thân mình phải chịu đựng đau khổ sao? Bởi vì đó chính là điều mình đang làm đây - căm ghét bản thân vì đã chờ đợi quá lâu. Căm ghét bản thân bởi vì điều đó là không công bằng với cậu.

Điều duy nhất không công bằng ở đây là những cuộn băng này, Hannah ạ, bởi mình có mặt ở đó là vì cậu. Chúng mình đang cùng trò chuyện. Cậu đã có thể nói tất cả. Mình sẽ có thể tuyệt đối lắng nghe bất cứ điều gì.

Đôi trai gái đang ngồi cạnh chúng mình trên chiếc sa lon ấy, cô gái đã say và vừa cười phá lên vừa va đụng vào mình liên tục. Điều đó lúc đầu chỉ gây cảm giác nhộn nhộn nhưng nó nhanh chóng làm mình thấy khó chịu.

Tại sao Hannah không nói tên cô ta?

Tôi bắt đầu nghĩ có lẽ cô ấy không quá say đến thế. Có lẽ tất cả chỉ là diễn trò trước mặt chàng trai mà cô ta đang nói chuyện đấy thôi... khi họ thực sự đang trò chuyện. Hoặc có thể cô ta muốn chiếc sa lon chỉ dành riêng cho cô ta và anh chàng của cô ta.

Vì thế Clay và mình rời khỏi đó.

Chúng mình dạo quanh bữa tiệc, gào lên át đi tiếng nhạc theo mỗi bước đi.

Rốt cuộc - mình đã xoay vần được cuộc trò chuyện đó - một cách thành công. Không có những chủ đề to tát. Chúng mình cần phải vui cười. Nhưng tất cả những chỗ chúng mình đến đều ồn ào đến mức không thể nghe rõ người kia nói gì.

Vì vậy chúng mình ngồi bên khung cửa dẫn vào một căn phòng trống.

Mình nhớ mọi chuyện xảy ra tiếp sau đó. Mình nhớ rõ ràng. Nhưng làm sao cô ấy nhớ được chuyện đó chứ?

Lúc chúng mình ngồi tựa lưng vào cửa với cốc bia trên tay, chúng mình đã không thể ngưng cười được.

Lúc đó, sự cô đơn theo mình vào bữa tiệc bỗng nhiên quay ập lại.

Nhưng mình không cô đơn. Mình biết vậy. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, mình đang kết thân - đã kết thân - với một người khác cùng học trong trường. Làm sao mình có thể cô đơn trên thế giới này được chứ?

Cậu không cô đơn, Hannah à. Mình đã ở đó.

Bởi vì mình muốn như thế. Đó là tất cả điều mình có thể nói - tất cả những gì có ý nghĩa với mình. Đã bao nhiêu lần mình để bản thân được kết thân với một ai đó chỉ để rồi được ném trả điều đó vào mặt nhỉ?

Mọi thứ dường như đều tốt đẹp, nhưng mình biết nó tiềm ẩn một điều khủng khiếp. Nhiều, nhiều đau đớn hơn những câu chuyện khác.

Không thể nào có chuyện đó xảy ra đâu.

Vậy là cậu ở đó, để mình có thể kết thân với cậu. Và khi mình không thể làm điều ấy hơn được nữa, khi mình kéo cuộc trò chuyện đến những đề tài nhẹ nhàng hơn, cậu đã khiến mình cười. Và cậu thật vui nhộn, Clay à. Cậu chính xác là những gì mình đang cần.

Vì thế mà mình đã hôn cậu.

Không, mình đã hôn cậu, Hannah à.

Một nụ hôn dài tuyệt đẹp.

Và cậu đã nói gì khi chúng mình ngưng lại để lấy hơi nhỉ? Với một nụ cười ngây ngô dễ thương nhất, trẻ con nhất, cậu hỏi mình: "Để làm gì thế?".

Phải. Cậu đã hôn mình.

Để trả lời cho câu hỏi ấy, mình nói: "Cậu đúng là một chàng ngốc". Và chúng mình lại hôn thêm nữa.

Một chàng ngốc. Phải rồi, mình cũng nhớ câu nói ấy.

Cuối cùng chúng mình đóng cánh cửa ấy và di chuyển sâu hơn vào trong phòng. Chúng mình đã ở phía này cánh cửa. Và phần còn lại của bữa tiệc ấy, với thứ âm nhạc thật lớn phía ngoài bị bóp nghẹt lại.

Thật ngạc nhiên. Chúng mình đã ở cùng nhau. Đó là điều mình đã liên tục nghĩ tới trong suốt khoảng thời gian đó. Thật ngạc nhiên. Mình đã phải tập trung hết mức để những từ ấy không lọt ra miệng.

Một số người trong các bạn có thể băn khoăn: Sao chúng tôi chưa từng nghe nói về chuyện này chứ? Chúng tôi luôn luôn tìm ra được là Hannah cặp với ai mà.

Bởi vì mình không bao giờ kể cho ai.

Sai rồi. Các cậu chỉ nghĩ rằng các cậu khám phá ra. Không phải các cậu vẫn đang lắng nghe à? Hay các cậu chỉ chú ý tới cuộn băng có tên mình trong đó thôi? Bởi vì tôi có thể đếm trên đầu ngón tay mình - đúng thế, trên một bàn tay - mình đã gặp gỡ bao nhiêu người. Nhưng các người, các người có thể đã nghĩ rằng số lượng tôi cần phải là cả hai bàn tay và hai bàn chân nữa để mà chỉ khởi động thôi, phải không?

Cái gì chứ? Các cậu không tin tôi sao? Các cậu bị sốc à? Đoán xem nào...

Tôi không quan tâm. Lần cuối cùng tôi quan tâm tới những gì mà một người nào đấy nghĩ về tôi

là buổi tối hôm ấy. Và đó là buổi tối cuối cùng.

Tôi mở khóa dây an toàn và tựa người về phía trước. Tôi ép bàn tay lên miệng và nén chặt lại để ngăn một tiếng hét.

Nhưng tôi đã hét lên, âm thanh ấy bị ngắt ngang trong lòng bàn tay tôi.

Và Tony vẫn tiếp tục lái.

Bây giờ hãy thoải mái nào, bởi vì tôi sắp kể cho các cậu nghe chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng giữa Clay và tôi. Và các cậu sẵn sàng rồi chứ?

Chúng tôi đã hôn nhau.

Đúng vậy đấy. Chúng tôi đã hôn.

Tôi nhìn xuống chiếc Walkman trong lòng mình. Trời quá tối để có thể nhìn thấy được những cái trục quay băng phía sau cửa sổ khoang băng bằng nhựa, đang kéo cuộn băng từ phía này sang phía kia, nhưng tôi cần tập trung vào một cái gì đó, bởi vậy tôi cố thử tập trung nhìn vào cái điểm nơi hai trục quay băng có lẽ là gần nhau nhất như tôi nhìn vào đôi mắt của Hannah khi cô ấy kể câu chuyện của tôi.

Nó thật tuyệt vời, cả hai chúng tôi nằm dài trên giường. Một tay cậu ấy đặt nơi hông tôi. Cánh tay kia của cậu ấy nâng dưới đầu tôi giống như một chiếc gối. Hai cánh tay của tôi ôm lấy cậu ấy, cố gắng kéo cậu ấy sát vào mình hơn nữa. Và tự nói với chính mình rằng không muốn nhiều hơn thế này nữa.

Đó là khi tôi nói điều đó. Đó là khi tôi thì thầm với cô ấy: "Mình xin lỗi."

Bởi vì trong thâm tâm, tôi cảm thấy quá hạnh phúc và cũng cảm thấy thật buồn cùng lúc ấy. Nỗi buồn là điều đã khiến tôi mất quá nhiều thời gian để đến được nơi đó. Nhưng niềm vui là điều chúng tôi đã có được khi ở đó cùng nhau.

Những nụ hôn ấy cảm giác giống như những nụ hôn đầu. Những nụ hôn đó đã nói tôi có thể bắt đầu lại từ đầu nếu tôi muốn. Cùng với cậu ấy.

Nhưng bắt đầu lại từ cái gì chứ?

Và đó là lúc tôi nghĩ đến anh, Justin ạ. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi nghĩ đến nụ hôn đầu tiên của chúng ta. Nụ hôn đầu tiên thực sự của tôi. Tôi nhớ đến tình huống đã dẫn đến nụ hôn ấy. Tôi nhớ đến môi anh áp lên môi tôi.

Và rồi tôi nhớ đến cách mà anh đã hủy hoại nó.

"Dừng lại", tôi bảo Clay. Và hai tay tôi thôi không kéo cậu ấy về phía mình nữa.

Cậu đã đẩy hai tay lên ngực mình.

Cậu có thể cảm thấy điều mình đang trải qua khi đó không hả Clay? Liệu cậu có cảm thấy nó không? Cậu chắc hẳn đã thấy.

Không. Cậu đã che giấu nó. Cậu chưa bao giờ nói cho mình biết điều đó là gì, Hannah à.

Tôi nhắm nghiền mắt lại đau đớn. Cố gắng đẩy đi tất cả những gì tôi đang thấy trong đầu mình. Và điều tôi thấy là mọi người trong cái danh sách này... và còn nhiều hơn nữa. Những người tùy thuộc vào buổi tối hôm ấy. Những kẻ đã là nguyên nhân khiến tôi thành kẻ phá hoại danh tiếng của Clay - ôi! Tiếng tăm của cậu ấy và của tôi mới khác xa nhau làm sao.

Không, chúng mình giống nhau.

Và tôi không thể ngăn điều đó được. Điều mọi người nghĩ về tôi nằm ngoài khả năng kiểm soát của tôi.

Clay ơi, danh tiếng của cậu là hoàn toàn xứng đáng. Nhưng danh tiếng của mình... thì không. Và mình đang ở đó cùng với cậu. Củng cố thêm cho tai tiếng của mình.

Nhưng nó không giống như thế. Mình sẽ kể với ai chứ, Hannah?

"Dừng lại", mình nhắc lại. Lần này mình đưa tay xuống dưới ngực cậu và đẩy cậu ra. Mình lăn qua một bên, vùi mặt vào cái gối.

Cậu bắt đầu nói, nhưng mình đã khiến cậu ngừng lại. Mình yêu cầu cậu rời khỏi đó. Cậu lại bắt đầu nói và mình đã hét lên. Mình đã hét vào chiếc gối.

Và rồi cậu thôi không nói nữa. Cậu nghe mình.

Chiếc giường phía cậu nâng lên khi cậu đứng lên và rời khỏi phòng. Nhưng thời gian để cậu rời khỏi đó, để nhận ra rằng mình nghiêm túc là mãi mãi.

Mình đã hy vọng cậu sẽ lại nói với mình là dừng lại. Đừng đi.

Cho dù mắt mình vẫn nhắm nghiền, vùi chặt dưới chiếc gối, nhưng ánh sáng đã thay đổi khi cuối cùng cậu cũng mở cánh cửa ấy. Nó trở nên sáng lóa hơn. Rồi nó lại mờ đi... và cậu đã đi rồi.

Tại sao tôi lại nghe lời chứ? Tại sao tôi lại để cô ấy ở lại đó chứ? Cô ấy cần tôi và tôi biết điều đó.

Nhưng tôi đã sợ hãi. Một lần nữa, tôi đã để bản thân mình sợ hãi.

Và rồi mình trượt khỏi giường xuống sàn nhà. Mình chỉ ngồi đó bên cạnh chiếc giường bó gối... và khóc.

Vậy đó, Clay, đó là nơi câu chuyện của cậu kết thúc.

Nhưng lẽ ra nó không nên kết thúc. Mình có mặt ở đó là vì cậu, Hannah ạ.

Cậu đã có thể tiến tới nhưng cậu đã không làm thế. Cậu đã chọn câu chuyện này. Cậu đã có một sự chọn lựa và cậu đã đẩy mình ra. Mình đã có thể giúp cậu. Mình muốn giúp cậu.

Cậu rời khỏi phòng và chúng mình không bao giờ nói chuyện lại nữa. Cậu đã quyết tâm. Dù cậu nói gì, nó đã được quyết định rồi.

Trong những hành lang ở trường cậu đã cố thử đón ánh mắt mình, nhưng mình luôn tránh né. Bởi vì khi mình về nhà tối hôm đó, mình đã xé một trang từ cuốn vở của mình và viết một cái tên sau đó lại một cái tên khác, rồi một cái tên khác nữa. Những cái tên trong đầu mình khi mình ngừng hôn cậu.

Có rất nhiều những cái tên, Clay ạ. Ít nhất là ba tá. Và rồi... mình nối chúng lại.

Tôi đã khoanh tròn tên anh đầu tiên, Justin ạ. Và tôi vẽ một đường thẳng từ anh đến Alex. Tôi khoanh tròn Alex và vẽ một đường đến Jessica, ngang qua những cái tên không được nối - nó chỉ lơ lửng ở đó - tất cả mọi rắc rối.

Cơn giận dữ và tâm trạng thất vọng của tôi với tất cả các cậu chuyển thành những giọt nước

mắt và rồi lại trở lại là cơn giận dữ và căm ghét mỗi khi tôi tìm thấy một mối liên hệ mới.

Và rồi đến Clay, lý do để tôi tới bữa tiệc ấy. Tôi khoanh tròn tên cậu ấy và vẽ một đường thẳng... ngược lại quay ngược lại cái tên trước đó.

Là Justin.

Sự thực là, Clay ạ, ngay sau khi cậu bỏ đi và đóng cánh cửa ấy lại... người ấy đã lại mở nó ra.

Trong cuộn băng của Justin, cuộn băng đầu tiên, cô ấy đã nói tên anh ta sẽ xuất hiện trở lại. Và anh ta có mặt ở bữa tiệc ấy. Trên chiếc sa lon với Jessica.

Nhưng người đó đã nhận được những cuộn băng này rồi. Bởi thế Clay ạ, hãy bỏ qua anh ta khi cậu chuyển những cuộn băng này đi tiếp. Trong cái vòng tròn này, anh ta là nguyên nhân cho một cái tên mới tăng thêm vào danh sách này đấy. Và người đó là người sẽ nhận được những cuộn băng từ cậu.

Và phải rồi, Clay - mình cũng xin lỗi.

Mắt tôi đau nhói. Không phải vì vị mặn trong nước mắt mà bởi vì tôi đã không nhắm mắt kể từ lúc biết Hannah đã khóc khi tôi đi khỏi căn phòng ấy.

Khi tôi quay đầu đi, cơ cổ nóng như bị thiêu đốt. Để tránh khỏi chiếc Walkman, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và dõi đôi mắt chăm chăm vào cõi vô định.

Nhưng tôi không thể thoát mình ra khỏi dư âm trong những lời nói của cô ấy.

Tony lái chậm lại và tấp vào lề đường. "Cậu ổn chứ?"

Đó là một con phố trong khu dân cư, nhưng nó không phải là con phố của bữa tiệc ấy. Tôi lắc đầu ra hiệu không ổn.

"Cậu sẽ ổn chứ?" Cậu ấy hỏi.

Tôi tựa người ra sau, đặt đầu lên chiếc ghế và nhắm hai mắt lại. "Mình nhớ cô ấy."

"Mình cũng nhớ cô ấy", cậu ấy nói. Và khi tôi mở mắt ra thì đầu cậu ấy đang cúi xuống. Cậu ấy đang khóc ư? Hay có lẽ là đang cố gắng để không khóc.

"Có điều là", tôi nói, "mình chưa bao giờ thực sự thấy nhớ cô ấy cho tới lúc này".

Cậu ấy ngồi xoay lại trên ghế và nhìn sang phía tôi.

"Mình không biết điều gì đã tạo nên buổi tối đó. Mọi điều đã xảy ra. Mình đã thích cô ấy một thời gian dài trước đấy nhưng mình chưa bao giờ có cơ hội để nói với cô ấy cả." Tôi nhìn xuống chiếc Walkman. "Chúng mình đã có một buổi tối duy nhất và khi buổi tối ấy kết thúc, mình dường như còn biết cô ấy ít hơn cả trước đó nữa. Nhưng giờ thì mình biết rồi. Mình biết tâm trí cô ấy ở nơi nào tối hôm đó. Giờ mình biết cô ấy đang trải qua điều gì."

Giọng tôi vỡ òa và cuối cùng nó là cơn lũ của những giọt nước mắt.

Tony không đáp lại. Cậu ấy nhìn ra ngoài con đường vắng vẻ, cho phép tôi ngồi trong xe của cậu ấy và nhớ về cô ấy. Để nhớ cô ấy mỗi lúc tôi nấc lên hớp lấy không khí. Để nhớ cô ấy với một con tim mà chính nó cảm thấy mình quá lạnh giá nhưng ấm áp khi những ý nghĩ về cô ấy truyền qua tôi.

Tôi quệt cổ tay áo khoác ngang dưới mắt. Rồi tôi nén lại những giọt nước mắt và cười. "Cảm ơn vì

đã lắng nghe tất cả", tôi nói, "Lần tới, cậu bắt mình ngừng lại cũng được."

Tony bật đèn hiệu, ngoảnh nhìn lại qua vai mình và lùi xe đưa chúng tôi quay trở lại đường. Nhưng cậu ấy không nhìn tôi. "Không có gì."

Băng 5: Mặt B

Có cảm giác như chúng tôi đã lái xe đi trên cùng con đường này nhiều lượt kể từ lúc rời khỏi Rosie's. Giống như cậu ấy đang chạy vô thức vậy.

"Cậu đã có mặt ở bữa tiệc đó à?" Tôi hỏi.

Tony nhìn ra ngoài cửa sổ phía cậu ấy và chuyển làn đường. "Không, Clay, mình cần phải biết rằng cậu sẽ ổn."

Không thể trả lời. Bởi vì, tôi đã không đẩy cô ấy ra. Tôi không làm tăng thêm nỗi đau cho cô ấy hay làm bất kỳ điều gì khiến cô ấy bị tổn thương. Thay vào đó, tôi đã để cô ấy ở lại căn phòng ấy một mình. Con người duy nhất có lẽ đã có thể tiến tới và cứu cô ấy khỏi chính bản thân cô ấy. Kéo cô ấy ra khỏi bất cứ nơi nào cô ấy đang hướng tới.

Tôi đã làm điều cô ấy yêu cầu và rồi tôi đã bỏ đi. Khi mà đáng ra tôi nên ở lại.

"Không có ai đổ lỗi cho mình cả", tôi thì thầm. Tôi cần phải nghe thấy điều đó được nói thật lớn. Tôi cần phải nghe thấy những từ ấy bằng đôi tai của mình và không chỉ ở trong đầu mình thôi. "Không có ai đổ lỗi cho mình cả."

"Không ai cả", Tony nói, mắt vẫn nhìn con đường. "Thế còn cậu thì sao?", tôi hỏi.

Chúng tôi đến một chỗ dừng ở ngã tư và đi chậm lại.

Trong một tích tắc, cậu ấy liếc ngang qua tôi. Rồi cậu ấy chuyển ánh nhìn chăm chú trở lại con đường lớn. "Không, mình không đổ lỗi cho cậu."

"Nhưng tại sao cậu?", tôi hỏi. "Tại sao cô ấy lại đưa cho cậu những cuộn băng khác?"

"Hãy để mình chở cậu đến ngôi nhà tổ chức bữa tiệc ấy đã", cậu ấy nói.

"Mình sẽ kể cho cậu nghe ở đó."

"Cậu không thể kể cho mình ngay bây giờ sao?"

Nụ cười của cậu ấy yếu ớt. "Mình đang cố gắng giữ cho chúng ta đi đúng đường."

***

Ngay sau khi Clay đi, cặp đôi bên chiếc sa lon ấy bước vào căn phòng ngủ. Thực ra là suýt ngã bổ vào căn phòng đó thì chính xác hơn. Còn nhớ họ chứ? Tôi đã nghĩ là cô ta vừa giả say, vừa va vào tôi vì thế mà chúng tôi đã đứng lên và bỏ đi. Thật không may đó không phải là làm trò. Cô ta say rượu thật.

Tôi đã đi ngang qua họ trong hành lang. Một cánh tay của Jessica vắt ngang qua vai Justin. Tay kia dò dẫm bức tường để giữ cho cô ta đứng vững.

Tất nhiên, thực ra tôi còn không nhìn thấy họ đi vào. Tôi vẫn ngồi trên sàn và tựa vào đầu kia

của chiếc giường trong căn phòng tối om.

Khi bước ra khỏi căn phòng ấy, tôi cảm thấy quá chán nản. Quá rối bời. Tôi đứng tựa vào chiếc piano trong phòng khách, tôi gần như cần nó để giữ cho mình đứng vững. Tôi nên làm gì đây? Ở lại? Bỏ đi? Nhưng tôi sẽ đi đâu chứ?

Anh bạn giữ cô ta khỏi trượt mạnh vào chiếc bàn đầu giường. Và khi cô ta lăn xuống khỏi chiếc giường... lần thứ hai... anh ta lại nhấc cô ta lên. Thật là một anh chàng tốt, anh ta tiếp tục nén tiếng cười tới mức nhỏ nhất.

Tôi đã nghĩ là anh ta nhét cô ta vào đây và rồi sẽ sập cửa lại bỏ đi. Và đó sẽ là thời điểm hoàn hảo cho tôi chuồn để kết thúc câu chuyện.

Hannah không phải là nụ hôn đầu tiên của tôi, nhưng nụ hôn đầu tiên có nghĩa gì; nụ hôn đầu tiên với ai đó có nghĩa lý gì chứ. Và sau khi nói chuyện với cô ấy thật lâu vào buổi tối hôm ấy, tôi cho rằng đó mới chỉ là sự khởi đầu. Có điều gì đó đang diễn ra giữa chúng tôi. Điều gì đó đứng đắn. Tôi đã cảm thấy thế.

Nhưng đó không phải là điểm kết thúc của câu chuyện. Bởi vì điều đó sẽ không tạo nên một cuộn băng cực kỳ thú vị vào lúc này phải không? Và bây giờ, tôi chắc các bạn đã biết đó không phải là kết thúc rồi.

Trong đầu vẫn không có đích đến, tôi rời khỏi bữa tiệc. *Thay vì bỏ đi, anh chàng bắt đầu hôn cô ta.*

Tôi biết, một vài người trong số các cậu sẵn sàng ở lại vì một cơ hội "dòm lỗ khóa" đáng ngạc nhiên như thế. Một cuộc chạm chán trong khoảng cách gần với một thể loại chuyện về chủ đề tình dục. Thậm chí nếu các cậu chưa bao giờ nhìn thấy nó thì ít nhất là các cậu đã từng nghe nói đến nó.

Nhưng có hai điều giữ tôi ngồi lại trên cái sàn nhà đó. Gục trán vào đầu gối, tôi nhận ra là tôi

đã uống say đến mức nào vào buổi tối ấy. Và cùng với khả năng giữ thăng bằng không nên có của mình để chạy qua sàn nhà thì cảm giác có hơi mạo hiểm.

Bởi vậy đó là một lý do.

Lý do thứ hai là những điều có vẻ như đang diễn ra ở đó. Cô ta không chỉ là đang say và lóng ngóng mà cô ta dường như hoàn toàn không có phản ứng gì. Từ đó tôi có thể nói rằng nó không giống một nụ hôn lắm. Nó có vẻ như là nụ hôn đơn phương thì đúng hơn.

Một lần nữa, anh ta lại làm một chàng trai tốt anh ta đã không lợi dụng tình huống ấy. Anh ta đã muốn thế. Anh ta cố một lúc lâu để khơi dậy phản ứng của cô gái: "Em vẫn còn thức chứ? Em có muốn anh đưa em vào phòng tắm không? Em sắp ói hả?".

Cô gái không hoàn toàn bất tỉnh. Cô ta cằn nhằn và rên rỉ một chút.

Rốt cuộc, anh ta nhận ra là cô ta đang trong tâm trạng bay bổng và có thể sẽ ở trong tâm trạng ấy thêm một lúc nữa. Bởi thế anh ta để cô ta ở đấy và nói anh ta sẽ quay lại thăm cô ta sau một lát nữa. Rồi anh ta bỏ đi.

Ở điểm này các bạn có thể đang băn khoăn. Những người này là ai?

Hannah, cô quên không nói cho chúng tôi biết tên của họ. Nhưng tôi không quên. Nếu còn một thứ mà tôi vẫn có thì đó là trí nhớ của tôi.

Chuyện này thật quá tệ. Vì nếu tôi có thể quên những chuyện này dù chỉ trong chốc lát thôi thì tất chúng ta đã hạnh phúc hơn một chút rồi.

Sương mù đã dày hơn khi tôi rời khỏi bữa tiệc. Và khi tôi đi bộ xuyên qua khu vực lân cận, trời bắt đầu mưa bụi. Rồi mưa. Nhưng lúc tôi bắt đầu đi thì nó mới chỉ là sương mù dày đặc thôi vì vậy nó

làm cho mọi thứ có vẻ mơ hồ.

Không, các cậu sẽ phải đợi một cái tên trong cuộn băng này. Mặc dù vậy, nếu các cậu thật tập trung chú ý kỹ thì tôi đã cho các cậu câu trả lời một lúc trước rồi.

Trước khi tôi nói thật lớn tên anh ta, anh chàng này cần phải đứng ngồi không yên một chút... để nhớ lại mọi điều đã diễn ra trong căn phòng ấy.

Và anh ta nhớ. Tôi biết là anh ta nhớ.

Tôi rất muốn được nhìn thấy mặt anh ta ngay bây giờ đây. Hai mắt nhắm nghiền. Quai hàm nghiến chặt. Hai nắm tay túm chặt lấy tóc kéo mạnh ra.

Và tôi nói với anh ta: Chối đi! Nào, hãy chối rằng tôi chưa bao giờ ở trong căn phòng ấy đi. Hãy chối rằng tôi không biết anh đã làm gì đi. Hoặc đó không phải là điều anh đã làm. Nhưng anh đã không làm vậy, anh đã cho phép điều đó xảy ra. Hãy hợp lý hóa lý do vì sao đây không phải là cuốn băng anh đang tạo nên sự xuất hiện trở lại của mình. Nó chắc hẳn là một cuốn băng sau. Nó phải là một cuốn băng sau.

Ồ, thật ư? Và anh muốn thế à? Một cuốn băng sau sẽ khiến mọi điều tốt đẹp hơn sao?

Đừng đánh cược vào nó thế chứ.

Chúa ơi! Có điều gì khác có thể dẫn đến sal lầm vào đêm đó nữa chứ?

Tôi biết cô ta không phải là bạn gái của anh, biết rằng anh khó có thể nói chuyện với cô ta và thậm chí chỉ là biết cô ta thôi, nhưng chẳng lẽ đó là lí do hay nhất của anh để biện minh cho điều xảy đến với cô ta sau đó hay sao? Hay đó là lý do duy nhất của anh?

Dù cách nào đi nữa cũng chẳng có lí do nào để bào chữa cả.

Tôi đã đứng lên, một tay bám chiếc giường để lấy lại thăng bằng. Đôi giày của anh - cái bóng của nó - vẫn còn hiện trong ánh sáng hắt từ dưới khe cửa. Bởi vì khi anh bỏ ra khỏi căn phòng đó, anh đã nhận việc canh chừng ngay ở bên ngoài. Và tôi rời khỏi chiếc giường, bắt đầu bước về phía ánh sáng màu bạc ấy, không chắc chắn lắm việc tôi sẽ phải nói gì với anh khi tôi mở cánh cửa ấy ra.

Nhưng mới được nửa đường tới đó, hai chiếc giày nữa bỗng xuất hiện trong tầm nhìn... và tôi dừng lại.

Khi tôi rời khỏi bữa tiệc, tôi chỉ đơn giản là đi bộ. Qua vài khu nhà. Không muốn về nhà. Không muốn quay lại đó.

Cánh cửa mở ra, nhưng anh đã đóng nó lại và nói: "Không! Hãy để cho cô ấy nghĩ".

Trong cái khe sáng bé tẹo ấy, tôi nhìn thấy một căn buồng nhỏ để đồ - hai cánh cửa của nó đang mở hé. Trong khi bạn của anh đang thuyết phục anh để hắn vào phòng.

Tôi chờ đợi, tim đập dồn, mắc kẹt ngay giữa sàn phòng.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra lần nữa. Nhưng một lần nữa, anh kéo sập nó lại.

Và anh cố pha trò về chuyện đó. "Tin mình đi", anh nói, "cô nàng sẽ không đi đâu cả. Cô ta chỉ nằm ngay trong đó thôi."

Và hắn ta đáp lại gì nhỉ? Cái gì nhỉ? Hắn ta đáp lại thế nào với anh để anh tránh sang một bên cho hắn vào căn phòng đó hả? Anh có nhớ không? Bởi vì tôi nhớ.

Đấy là một ca làm đêm.

Hắn ta nói với anh là hắn ta sắp đi làm ca đêm và phải rời khỏi đó trong vài phút nữa.

Một vài phút, đó là tất cả những gì hắn ta cần với cô nàng. Bởi vậy hãy thư giãn đi và tránh sang bên nào.

Và đó là tất cả lý do anh để cho hắn mở cánh cửa ấy.

Chúa ơi!

Không thỏa đáng chút nào.

Tôi không thể tin được. Và bạn anh cũng không thể tin được, bởi vì khi hắn ta chộp lấy tay nắm cánh cửa một lần nữa, hắn ta không xông ngay vào. Hắn ta đợi anh phản đối.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy - cái khoảnh khắc mà anh không nói gì cả đó - tôi đã quỵ gối, rã rời, lấy hai bàn tay bịt miệng. Tôi nhào về hướng buồng để đồ, xé nát ánh sáng lờ mờ từ phía hành lang. Và khi tôi đổ nhào vào trong căn buồn nhỏ ấy, một chiếc móc áo khoác trên sàn vướng vào tôi.

Khi cánh cửa căn phòng ngủ được mở ra, tôi đã kéo hai cánh cửa buồng để đồ đóng kín lại. Và tôi nhắm nghiền hai mắt. Máu đập dồn trong hai tai. Tôi đung đưa người ra sau rồi về trước, đập cả trán vào cái móc áo khoác. Nhưng tiếng dậm nhảy trầm trầm vang khắp cả ngôi nhà nên không ai nghe thấy tôi cả.

"Hãy thư giãn nào." Những lời ấy, hắn ta đã nói trước đây. Đó là câu hắn luôn nói với mọi người khi hắn đang chiếm ưu thế. Những cô gái. Những gã trai. Bất kỳ ai.

Đó là Bryce. Phải là hắn. Bryce Walker đã ở trong căn phòng đó.

Và với tiếng dậm nhảy trầm trầm, không ai nghe thấy tiếng hắn bước đi ngang qua căn phòng. Đi ngang qua căn phòng. Trèo lên chiếc giường. Lò xo giường rên rỉ dưới trọng lượng của hắn. Không ai nghe thấy cả.

Và tôi đã có thể dừng chuyện đó lại. Nếu tôi có thể nói. Nếu tôi có thể nhìn.

Nếu tôi có thể nghĩ về bất cứ điều gì. Tôi đã có thể mở hai cánh cửa ra và dừng nó lại.

Nhưng tôi đã không làm. Và điều tôi biện minh chẳng có nghĩa lý gì cả.

Rằng tâm trí tôi đã ở trong trạng thái bấn loạn cũng không phải là lý do biện minh. Tôi không có lý do để biện minh nào cả. Tôi đã có thể ngăn chặn điều đó - kết thúc câu chuyện. Nhưng để dừng chuyện ấy lại, tôi cảm thấy như mình sẽ phải làm toàn bộ thế giới này ngừng quay vậy. Cũng như những điều đã nằm ngoài tầm kiểm soát quá lâu giờ đây tôi thấy rằng những gì tôi từng làm chẳng có mấy ý nghĩa.

Và tôi đã không thể làm sống dậy tất cả những cảm xúc ấy thêm lần nữa. Tôi muốn cả thế giới này dừng lại... kết thúc.

Đối với Hannah, thế giới này đã kết thúc. Nhưng đối với Jessica thì vẫn chưa. Nó vẫn tiếp tục quay. Và thế thì, Hannah đã đánh cô ta một đòn đau bằng những cuộn băng này rồi.

Tôi không biết bao nhiêu bài hát đã qua khi tôi vùi mặt trong những chiếc áo khoác đó. Tiếng trống tiếp tục lướt từ bài hát này sang bài hát khác. Sau một hồi, cổ họng tôi cảm giác như bị cào xé. Nó đau buốt và nóng bỏng như thiêu.

Có phải tôi đã kêu gào suốt không?

Quỳ đầu gối trên sàn, tôi cảm thấy những nhịp rung mỗi khi có ai đó đi dọc hành lang. Và khi những bước chân lại nện lên trong phòng - vài bài hát sau khi hắn ta vào phòng - tôi tựa lưng ép sát vào tường căn buồng nhỏ...chờ đợi. Chờ đợi hai cánh cửa căn buồng bị giật mở ra. Để bị lôi ra khỏi chỗ nấp của mình.

Và rồi sao? Hắn sẽ làm gì tôi sau đó?

Chiếc xe của Tony chồm lên. Tiếng bánh xe trước cọ xát vỉa hè. Tôi không biết làm cách nào mà chúng tôi đến được đây, nhưng ngôi nhà đó ở ngay bên ngoài cửa sổ chỗ tôi ngồi lúc này. Cùng một cánh cửa ấy nơi tôi bước vào bữa tiệc. Cùng một thềm cửa trước nơi tôi bỏ đi. Và bên trái thềm cửa ấy, một cái cửa sổ. Đằng sau chiếc cửa sổ ấy là một căn phòng ngủ và một cái buồng đựng đồ có hai cánh cửa kéo nơi mà Hannah đã biến mất vào cái đêm tôi hôn.

Nhưng ánh sáng từ hành lang đã lọt vào căn phòng, vào buồng để đồ và tiếng bước chân bỏ đi của hắn. Nó đã kết thúc.

Rốt cục, hắn đã không thể bị muộn giờ làm, có phải không nhỉ?

Vậy điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? À, tôi chạy ra khỏi căn phòng ấy và lao thẳng xuống tiền sảnh. Và đó là nơi tôi nhìn thấy anh. Đang ngồi trong một căn phòng khác, tất cả là do chính anh. Toàn bộ cuộn băng này đều xoay quanh kẻ đó... Justin Foley.

Dạ dày tôi đảo lộn và tôi đẩy tung cánh cửa xe.

Anh đang ngồi ở mép một chiếc giường, tất cả đèn đều tắt.

Anh ngồi đó với cái nhìn chăm chăm vô định. Trong khi tôi đứng ở hành lang, đông cứng lại và

chằm chằm nhìn anh.

Chúng ta đã đi một đoạn đường dài, Justin ạ. Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh trượt ngã trên bãi cỏ nhà Kat. Cho đến nụ hôn đầu tiên của tôi ở cuối chân cầu trượt. Cho đến lúc này.

Đầu tiên, anh khởi đầu một loạt các sự kiện làm hủy hoại cuộc đời tôi. Và giờ, anh đang tiếp tục làm điều đó với cuộc đời cô ta.

Bên ngoài chính là ngôi nhà ấy, tôi đang nôn hết ra.

Tôi giữ cho người mình cúi khom xuống, đầu cúi trên cái rãnh nước.

Thực tế anh đã đổi hướng đi của tôi. Mặt anh... biến sắc. Biểu cảm của anh... trống rỗng. Và đôi mắt anh trông thật kiệt quệ.

Hay đó là một nỗi đau mà tôi đã thấy?

"Hãy ở đó lâu chừng nào cậu muốn", Tony nói.

Đừng lo, tôi nghĩ. Tôi sẽ không ói ra xe của cậu đâu.

Justin, anh yêu, tôi không phải đang đổ toàn bộ lỗi cho anh đâu. Chúng ta đều cùng có mặt trong chuyện này. Cả hai chúng ta đều có thể dừng chuyện đó lại. Cả hai chúng ta. Chúng ta có thể đã cứu được cô ấy. Và tôi đang công nhận điều này với anh. Với tất cả các bạn. Rằng cô gái đó đã có hai cơ hội. Và cả hai chúng ta đều đã bỏ mặc cô ấy.

Một cơn gió nhẹ làm mặt tôi thấy khá hơn, làm dịu mát mồ hôi trên trán và trên cổ tôi.

Vậy tại sao cuộn băng này lại nói về Justin? Còn gã trai kia thì sao? Chẳng lẽ hắn ta không xấu xa sao?

Đúng. Tuyệt đối đúng. Nhưng những cuộn băng này cần phải được chuyển tiếp. Và nếu tôi gửi chúng cho hắn ta thì chúng sẽ bị chặn lại. Hãy nghĩ về điều đó mà xem. Hắn ta cưỡng hiếp một cô gái và sẽ rời khỏi thị trấn này ngay trong vòng một giây nếu hắn ta biết... à... nếu hắn ta biết rằng chúng ta biết.

Vẫn cúi khom người, tôi hít vào đầy một hơi hết mức có thể. Rồi tôi nín thở.

Và thở ra.

Hít vào. Rồi nín. Thở ra.

Tôi ngồi thẳng trên ghế, vẫn để cánh cửa mở đề phòng. "Tại sao là cậu?", tôi hỏi. "Tại sao cậu có những cuộn băng này? Cậu đã làm gì?"

Một chiếc xe chạy ngang qua và cả hai chúng tôi cùng nhìn theo nó rẽ trái cách đó hai dãy nhà. Lại một phút nữa qua trước khi Tony trả lời.

"Chẳng gì cả", cậu ta nói. "Và đó là sự thật." Lần đầu tiên kể từ lúc tiếp cận tôi ở Rosie's, Tony nhìn thẳng vào mắt tôi. Và trong đôi mắt cậu ấy, bắt gặp ánh sáng từ chiếc đèn đường cách đó nửa dãy nhà, tôi thấy những giọt nước mắt.

"Hãy nghe nốt cuộn băng này đi Clay và mình sẽ giải thích mọi chuyện."

Tôi không trả lời.

"Hãy nghe nốt nó đi. Cậu gần nghe hết rồi còn gì", cậu ta nói.

Vậy giờ anh nghĩ gì về hắn ta hả Justin? Anh có căm ghét hắn ta không?

Bạn của anh đã cưỡng hiếp cô ta, hắn vẫn là bạn của anh ư?

Đúng, nhưng tại sao?

Nó chắc phải bị phủ nhận. Nó chắc chắn phải như thế. Chắc chắn, hắn ta luôn có nhu cầu. Chắc chắn, hắn ta chơi các cô gái như dùng đồ lót vậy. Nhưng hắn ta vẫn luôn là bạn tốt của anh. Và anh càng cặp kè với hắn thì hắn ta dường như càng giống với con người cũ trước đây, đúng không? Và nếu hắn hành động giống như con người đó thì hắn ta không thể làm bất cứ điều gì sai trái cả. Điều đó có nghĩa là anh cũng không làm điều gì sai cả.

Tuyệt vời! Thật là một tin tốt, Justin ạ. Bởi vì nếu hắn ta không làm điều gì sai trái và anh không làm bất kỳ điều gì sai trái thì tôi cũng không làm điều gì sai cả. Và anh không thể biết được là tôi mong ước nhiều đến mức nào rằng tôi đã không hủy hoại cuộc đời cô gái đó.

Nhưng tôi đã làm rồi.

Và ở một mức độ ít nhất là tôi đã giúp cho điều đó xảy ra. Và anh cũng vậy.

Không, anh đúng, anh không cưỡng bức cô ấy. Và tôi cũng không cưỡng bức cô ấy. Hắn ta đã làm. Nhưng anh... và tôi... chúng ta đã để điều đó xảy ra.

Đó là lỗi của chúng ta.

"Toàn bộ câu chuyện", tôi nói. "Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Tôi lôi cuộn băng thứ sáu ra khỏi túi áo và đổi nó với cuộn băng nằm trong chiếc Walkman.

Băng 6: Mặt A

Tony rút chìa khóa xe ra khỏi ổ điện. Cái gì đó để giữ trên tay trong khi cậu ta nói. "Mình đã cố gắng nghĩ cách để nói chuyện này trong suốt khoảng thời gian chúng ta lái xe đi khi nãy. Cả khoảng thời gian chúng ta ngồi đây. Thậm chí là cả khi cậu đang ói mửa nữa."

"Cậu chú ý là mình đã không nôn ra trong xe của cậu nhé."

"Mình biết.", cậu ta mỉm cười và nhìn xuống chùm chìa khóa của mình, "Cảm ơn, mình đánh giá cao điều ấy."

Tôi đóng cửa xe. Dạ dày tôi dịu lại.

"Cô ấy đến nhà mình", Tony nói, "Hannah, đó là cơ hội của mình."

"Cho cái gì cơ?"

"Clay, các dấu hiệu đều ở đó cả", cậu ấy nói.

"Mình cũng có cơ hội của mình mà", tôi nói với cậu ấy. Tôi tháo tai nghe và vắt chúng trên đầu gối mình. "Ở bữa tiệc ấy. Cô ấy đã đổi tính kỳ lạ khi chúng tớ đang hôn và mình không hiểu lý do vì sao.

Đó là cơ hội của mình."

Trong xe tối om. Và khá yên tĩnh. Với những cửa sổ được đóng kín, thế giới bên ngoài dường như đang say ngủ.

"Chúng ta tất cả đều có lỗi", cậu ấy nói, "ít nhất là một chút." "Vậy cô ấy đã đến nhà cậu", tôi nhắc.

"Bằng chiếc xe đạp của cô ấy. Chiếc xe mà cô ấy thường đi đến trường ấy."

"Chiếc xe màu xanh da trời", tôi nói. "Để mình đoán nhé. Cậu đang loay hoay với chiếc xe ô tô của cậu."

Cậu ấy phá lên cười. "Ai nghĩ vậy chứ, phải không? Nhưng cô ấy chưa bao giờ đến nhà mình trước đó cả, bởi vậy mình đã hơi ngạc nhiên. Cậu biết đấy, chúng mình thân thiện với nhau ở trường bởi thế mà mình không suy nghĩ gì nhiều về chuyện cậu ấy đến. Cho dù điều kỳ lạ là lý do cô ấy đến thăm."

"Tại sao?"

Cậu ấy nhìn ra ngoài cửa sổ và lồng ngực cậu ấy hít căng đầy không khí.

"Cô ấy đến để cho mình chiếc xe đạp của cô ấy."

Lời nói còn đó, không hề bị xáo trộn, trong một khoảng thời gian dài không dễ chịu.

"Cô ấy muốn mình có nó", cậu ta nói, "Cô ấy đã quyết định thế. Khi mình hỏi lý do, cô ấy chỉ nhún vai. Cô ấy không có lý do. Nhưng nó là một dấu hiệu.

Và mình đã bỏ lỡ nó."

Tôi tóm tắt một điểm nổi bật về dấu hiệu nhận biết những người muốn tự sát từ bảng tin được phân phát ở trường. "Cho đi các quyền sở hữu".

Tony gật đầu. "Cô ấy nghĩ rằng có thể mình là người duy nhất cần đến nó.

Mình lái một chiếc xe ô tô cũ kỹ nhất trường và cô ấy nói là nếu có khi nào nó bị hỏng thì mình có thể cần đến một thứ thay thế dự phòng."

"Nhưng em yêu này chưa bao giờ bị hỏng", tôi nói.

"Thứ này thường xuyên hỏng", cậu ta nói. "Mình thường luôn phải chạy quanh để sửa nó. Vậy là mình nói với cô ấy rằng mình không thể lấy chiếc xe đạp của cô ấy được. Không phải vì không có gì để tặng lại cô ấy cả."

"Cậu đã tặng cô ấy thứ gì?"

"Mình sẽ không bao giờ quên điều này", cậu ấy nói và cậu quay sang nhìn tôi. "Đôi mắt cô ấy, Clay ạ, chúng không bao giờ nhìn tránh đi nơi khác. Cô ấy chỉ tiếp tục nhìn, thẳng vào mắt mình và bắt đầu khóc. Cô ấy chỉ nhìn mình chăm chăm và nước mắt bắt đầu tuôn rơi trên khuôn mặt cô ấy."

Cậu ta quệt nước mắt đang chảy ra từ đôi mắt của chính mình và rồi quệt tay ngang mũi. "Mình đáng lẽ đã có thể làm điều gì đó."

Nhưng tất cả những dấu hiệu đều ở đó, dành cho bất cứ ai sẵn sàng chú ý đến chúng.

"Cô ấy đã hỏi xin thứ gì?"

"Cô ấy hỏi mình cách tạo ra những cuộn băng, những cuộn băng mà mình vẫn nghe trong xe của mình." Cậu ấy tựa mái đầu ra phía sau và hít vào một hơi thật sâu. "Bởi vậy mình đã nói cho cô ấy biết về cái máy ghi âm băng cũ của bố mình." Cậu ấy ngừng ngang. "Sau đó cô ấy hỏi xem liệu mình có thứ gì để ghi âm giọng nói không."

"Chúa ơi!"

"Như một cái máy ghi âm cầm tay hay thứ gì đó. Thứ gì đó mà cậu không phải nối với ổ cắm điện nhưng có thể mang đi dạo quanh cùng nó. Và mình đã không hỏi lý do. Mình nói với cô ấy đợi đó và mình sẽ kiếm một cái."

"Và cậu đã đưa nó cho cô ấy à?"

Cậu ấy quay về phía tôi, khuôn mặt khổ sở. "Mình đã không biết cô ấy định làm gì với nó, Clay ạ."

"Đợi đã, mình không định buộc tội cậu, Tony ạ. Nhưng cô ấy không nói bất kỳ điều gì về lý do vì sao cô ấy muốn có nó à?"

"Nếu mình có hỏi thì cậu có nghĩ là cô ấy sẽ nói cho mình biết không?"

Không. Vào thời điểm cô ấy đến nhà Tony, tâm tư cô ấy đã được quyết định rồi. Nếu cô ấy muốn ai đó ngăn cô ấy lại, để giải cứu cô ấy khỏi chính bản thân cô ấy thì mình đã ở đó. Cả bữa tiệc đó. Và cô ấy biết điều đó.

Tôi lắc đầu, "Cô ấy chắc sẽ không nói với cậu."

"Vài ngày sau", cậu ta kể tiếp, "khi mình từ trường trở về nhà, có một bưu kiện đặt ở thềm cửa nhà mình. Mình mang nó vào phòng mình và bắt đầu nghe những cuộn băng ấy. Nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Cô ấy đã để lại cho cậu một tờ ghi lời nhắn hay bất kỳ thứ gì chứ?"

"Không. Chỉ những cuộn băng thôi. Nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì cả vì mình và Hannah có ba học kỳ học cùng nhau và cô ấy vẫn có mặt ở trường vào ngày hôm đó."

"Cái gì cơ?"

"Bởi vậy khi mình về nhà và bắt đầu nghe những cuộn băng ấy, mình đã lướt qua chúng quá nhanh. Lướt nhanh tới phần sau để nghe xem tên mình có trong đó không. Nhưng mình không có trong danh sách đó. Và đó là khi mình biết rằng cô ấy đã đưa cho mình bản sao thứ hai của những cuộn băng ấy. Bởi vậy mình tìm và gọi điện đến nhà cô ấy nhưng không có ai trả lời. Rồi mình gọi điện đến cửa hàng của bố mẹ cô ấy. Mình hỏi xem Hannah có ở đó không và họ hỏi lại xem mọi chuyện có phải vẫn ổn không bởi vì mình chắc rằng mình nói nghe có vẻ thật điên rồ.

"Cậu đã nói gì?"

"Mình nói với họ là có gì đó không ổn và họ cần phải tìm cô ấy. Nhưng mình không thể nói với họ lý do tại sao." Cậu ấy hít vào một hơi thở nhẹ. "Và ngày hôm sau đến trường, cô ấy đã không còn ở đó."

Tôi muốn nói với cậu ấy là tôi rất tiếc, rằng tôi không thể tưởng tượng điều gì như thế. Nhưng rồi tôi nghĩ đến ngày mai ở trường và nhận ra tôi sẽ sớm khám phá ra cảm giác ấy. Việc nhìn thấy những người khác trong các cuộn băng lần đầu tiên.

"Ngày hôm ấy tôi về nhà sớm", cậu ta nói, "Tôi giả vờ bị ốm. Thế là tôi được cho phép, việc đó đã cho tôi có vài ngày để lấy lại thăng bằng. Nhưng khi tôi quay trở lại trường, Justin Foley trông như bị rơi xuống địa ngục. Rồi cả Alex. Tôi đã nghĩ, được thôi, hầu hết những kẻ đó đều đáng bị như vậy,

bởi thế tôi quyết định làm những gì cô ấy đã yêu cầu và chắc chắn rằng tất cả các cậu đều nghe hết những điều cô ấy phải nói."

"Nhưng làm thế nào mà cậu theo đuổi chuyện đó được?" Tôi hỏi, "Làm thế nào cậu biết tôi đã có những cuốn băng ấy?"

"Cậu thì dễ thôi", cậu ta nói. "Cậu đã lấy trộm cái Walkman của mình, Clay ạ."

Cả hai chúng tôi cùng bật cười. Và cảm thấy tốt hơn. Một sự giải thoát.

Giống như đang cười đùa trong một lễ tang vậy. Có lẽ không thích hợp, nhưng dứt khoát là cần thiết.

"Nhưng những người khác, bọn họ láu cá hơn một chút", cậu ấy nói. "Mình đã chạy ra xe của mình sau tiếng chuông cuối cùng vang lên và lái đến gần bãi cỏ phía trước trường, gần nhất có thể. Khi mình nhìn thấy bất cứ ai là người kế tiếp, một hai ngày sau khi mình biết người cuối cùng trước đó đã nghe những cuốn băng, mình sẽ gọi tên hắn ta và vẫy hắn lại. Hoặc cô ta. Mình sẽ vẫy cô ta lại.

"Và rồi cậu chỉ đơn giản hỏi xem họ có những cuộn băng không thôi à?"

"Không. Bọn họ sẽ chối bay chối biến, đúng không? Bởi vậy mình giơ lên một cuộn băng khi bọn họ đến gần và bảo họ vào xe bởi vì mình có một bài hát muốn cho họ nghe. Mỗi lần, căn cứ vào phản ứng của họ mà mình biết được."

"Và sau đó cậu sẽ bật một trong những cuộn băng của cô ấy à?"

"Không. Nếu họ không bỏ chạy, mình sẽ phải làm gì đó, bởi thế mình sẽ bật cho họ một bài hát", cậu ta nói. "Một bài hát bất kỳ. Họ sẽ ngồi đó, chỗ cậu đang ngồi, tự hỏi lý do quỷ quái gì khiến mình bật cho họ nghe bài hát này. Nhưng nếu mình đúng thì mắt họ sẽ đờ đẫn, giống như họ đang ở cách xa hàng triệu dặm vậy."

"Vậy tại sao là cậu chứ?" Tôi lại hỏi, "Tại sao cô ấy lại đưa những cuộn băng cho cậu?"

"Mình không biết", cậu ấy trả lời. "Điều duy nhất mình có thể nghĩ đến là bởi vì mình đã cho cô ấy cái máy ghi âm. Cô ấy nghĩ mình đã đâm lao thì phải theo lao."

"Cậu không có tên trong danh sách nhưng cậu vẫn liên quan tới nó."

Cậu ấy nhìn về phía kính chắn gió và nắm chặt lấy cái vô lăng. "Mình phải đi rồi."

"Mình không ám chỉ bất cứ điều gì bằng câu nói đó cả", tôi nói. "Thật đấy."

"Mình biết. Nhưng giờ muộn rồi. Bố mình sẽ bắt đầu lo lắng băn khoăn liệu mình đang bị hỏng xe ở đâu."

"Gì cơ, cậu không muốn bác ấy lại phải nhếch nhác chui dưới cái mui xe của cậu nữa đúng không?" Tôi nắm lấy tay cầm và rồi chợt nhớ ra, tôi thả tay và lôi ra cái điện thoại. "Mình cần cậu làm một chuyện. Cậu có thể chào mẹ mình một câu không?"

"Chắc rồi."

Tôi cuộn lướt qua danh sách những cái tên, nhấn nút gọi và mẹ cầm máy ngay.

"Clay à?"

"Chào mẹ."

"Clay, con đang ở đâu?", mẹ kêu lên bằng giọng đau khổ.

"Con đã nói với mẹ là con có thể về trễ mà."

"Mẹ biết. Con đã nói. Mẹ chỉ đang mong nghe được tin của con bây giờ thôi."

"Con xin lỗi. Nhưng con sẽ cần thêm một ít thời gian nữa. Con có lẽ cần ở lại nhà Tony tối nay."

Đúng ám hiệu: "Chào cô Jessen".

Mẹ hỏi xem có phải tôi đang uống rượu không.

"Mẹ, không đâu ạ. Con thề đấy."

"Được rồi, thế thì, lần này là vì đề tài môn lịch sử của cậu ấy, đúng không?" Tôi ngần ngại. Mẹ muốn tin vào cái cớ tệ hại đó của tôi. Mỗi lần tôi nói dối, mẹ muốn tin tôi thật nhiều.

"Mẹ tin con, Clay à."

Tôi nói với mẹ rằng tôi sẽ có mặt ở nhà trước khi đến trường để lấy sách vở của mình, rồi chúng tôi gác máy.

"Cậu sẽ ở đâu?" Tony hỏi.

"Mình không biết. Có thể mình sẽ về nhà. Mình không muốn mẹ lo lắng nếu mình không về."

Tony xoay chìa khóa, khởi động máy và đập nhẹ lên nút bật đèn pha. "Cậu có muốn mình đưa cậu đến nơi nào đó không?"

Tôi nắm lấy tay nắm cửa và hất đầu về phía ngôi nhà. "Đây là nơi mình đang có mặt trong những cuộn băng đó", tôi nói. "Nhưng cảm ơn."

Đôi mắt cậu ấy nhìn chăm chăm về phía trước.

"Thành thực cảm ơn cậu", tôi nói. Và khi tôi nói điều đó, tôi ngầm ám chỉ trong đó ý nghĩa nhiều hơn là chỉ chuyến xe đi nhờ ấy. Mà vì mọi điều. Vì cách cậu ấy đã phản ứng khi tôi suy sụp và khóc. Vì đã cố giúp tôi cười vào cái đêm khủng khiếp nhất trong cuộc đời tôi.

Thật tốt khi được biết có ai đó hiểu những điều tôi đang nghe, những điều tôi đang trải qua. Cách nào đó, điều ấy khiến cho việc nghe tiếp những cuộn băng không còn rùng rợn nữa.

Tôi ra khỏi xe và sập cửa lại. Chiếc xe của cậu ấy phóng đi. Tôi nhấn nút PLAY.

Quay lại bữa tiệc đó nào, mọi người. Nhưng đừng có thoải mái quá, chúng ta sẽ rời khỏi đó trong vòng một phút nữa.

Cách đó nửa dãy nhà, chiếc Mustang của Tony dừng lại tại ngã đường giao nhau, rẽ trái và phóng đi.

Nếu thời gian là một sợi dây kết nối tất cả những câu chuyện của các bạn lại thì bữa tiệc đó sẽ là điểm thắt nút của mọi chuyện. Và nút thắt đó tiếp tục lớn dần lên, càng ngày càng rối, kéo theo những câu chuyện còn lại vào cuộc.

Cuối cùng, Justin và tôi cũng phá vỡ được cái nhìn chăm chăm khủng khiếp và đau đớn ấy, tôi

đi một cách vô thức xuống tiền sảnh quay trở lại bữa tiệc. Chuệnh choạng thật sự. Nhưng không phải vì rượu. Mà là vì những chuyện khác.

Tôi ngồi trên vỉa hè, cách chỗ tôi nôn mửa vài feet(1). Nếu có bất cứ người nào sống ở đây, (bởi vì tôi không biết bữa tiệc ấy là của ai), muốn đi ra ngoài và yêu cầu tôi rời khỏi đó, tôi sẽ vui lòng làm theo. Xin hãy làm thế đi.

Tôi chộp lấy chiếc piano trong phòng khách. Sau đó là chiếc ghế để ngồi chơi đàn. Và tôi ngồi xuống.

Tôi muốn rời khỏi đây, nhưng tôi sẽ đi đâu chứ? Tôi không thể về nhà. Vẫn chưa.

Và bất cứ nơi nào tôi muốn đi thì làm sao tôi có thể đến được đó? Tôi quá yếu không thể bước đi được. Ít nhất tôi đã nghĩ là tôi quá yếu. Nhưng sự thực là, tôi thấy mình quá yếu để có thể cố thử. Điều duy nhất tôi biết chắc là tôi muốn ra khỏi bữa tiệc đó và không nghĩ về bất cứ điều gì hay bất cứ ai khác nữa.

Thế rồi một bàn tay chạm vào vai tôi. Một cái xiết nhẹ nhàng. Đó là Jenny Kurtz.

Khởi xướng viên phòng Thể chất.

Jenny ạ, câu chuyện này dành cho cô đấy.

Tôi gục đầu xuống đầu gối.

Jenny hỏi xem tôi có cần đi nhờ xe về nhà không và tôi gần như đã cười. Có phải điều đó quá hiển nhiên không? Có phải trông tôi khủng khiếp đến thế à?

Bởi vậy tôi quàng tay mình vào tay cô ấy rồi cô ấy giúp tôi đứng lên. Để cho ai đó giúp đỡ mình, cảm giác thật dễ chịu. Chúng tôi đi cửa trước, xuyên qua đám đông đã mãn tiệc ở trên hiên nhà hoặc đang hút thuốc trong sân.

Ở đâu đó vào lúc ấy, tôi đang đi bộ hết dãy nhà này đến dãy nhà khác cố tìm hiểu lý do vì sao tôi lại rời khỏi bữa tiệc ấy. Cố gắng tìm ra, cố gắng hiểu, điều gì vừa mới xảy ra giữa tôi và Hannah.

Đường đi ẩm ướt. Bàn chân tôi, tê cóng và nặng trịch, lê bước ngang qua vỉa hè. Tôi lắng nghe âm thanh của mỗi viên đá sỏi và lá cây khi tôi bước đi trên chúng. Tôi muốn nghe tiếng của tất cả những thứ đó. Để ngăn chặn tiếng nhạc và những tiếng nói phía đằng sau tôi.

Trong khi ấy cách đó nhiều dãy nhà, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc đó.

Xa tít. Bị bóp nghẹt lại. Giống như tôi không thể đi đủ xa thoát khỏi nơi đó vậy.

Và tôi có thể vẫn còn nhớ từng bài hát đã được bật hôm ấy.

Jenny ạ, cậu đã không nói điều gì. Cậu đã không hỏi tôi bất cứ câu hỏi nào. Và tôi đã rất biết ơn về điều đó. Có lẽ cậu đã gặp hoặc đã nhìn thấy những điều xảy ra như thế tại các bữa tiệc và cậu không thể bàn bạc với ai được. Ít nhất thì không phải là ngay lập tức. Cần có sự điều chỉnh với những chuyện như thế bởi vì tôi vẫn chưa thể bàn luận bất cứ điều gì cho tới lúc này.

À.. không... tôi đã thử. Tôi đã thử một lần, nhưng người ấy đã không muốn nghe.

Đó có phải là câu chuyện thứ mười hai không? Hay là mười ba? Hoặc điều gì đó khác hoàn toàn? Nó có phải là một trong những cái tên được viết trên tờ giấy đó và cô ấy sẽ không kể cho chúng tôi biết không?

Vậy là Jenny ạ, cậu đã dẫn tôi tới chiếc xe của cậu. Và cho dù những ý nghĩ của tôi đang vẩn vơ

ở nơi nào đó - đôi mắt của tôi chẳng tập trung vào cái gì cả - tôi vẫn cảm thấy được sự va chạm của cậu. Cậu nâng cánh tay của tôi lên với tất cả sự dịu dàng như khi cậu hạ nó xuống thấp để đưa tôi ngồi vào ghế dành cho khách. Cậu thắt dây an toàn cho tôi vào chỗ ngồi của cậu rồi chúng ta đi khỏi đó.

Chuyện gì đã xảy ra sau đấy, tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn nữa. Tôi không chú ý gì cả bởi vì trong xe của cậu, tôi cảm thấy thật an tâm. Bầu không khí bên trong thật ấm áp và dễ chịu. Những cái cần gạt nước đang chuyển động với một tốc độ chậm rãi, nhẹ nhàng kéo tôi ra khỏi những ý nghĩ của mình và đưa tôi vào trong chiếc xe ấy đưa tôi vào với hiện thực.

Cơn mưa không nặng hạt nhưng nó làm mờ kính chắn gió vừa đủ để khiến cho mọi thứ giống như trong mơ. Và tôi cần điều đó. Nó giữ cho thế giới của tôi không trở nên quá thực, quá nhanh.

Và rồi... sự va chạm mạnh. Chẳng có gì có vẻ giống với một tai nạn khiến cho thế giới đổ vỡ cả.

Một tai nạn ư? Một tai nạn khác nữa à? Hai tai nạn trong một đêm sao? Sao mình lại chưa từng nghe nói về vụ này nhỉ?

Bánh xe trước bên phía tôi ngồi sầm sập và lao lên vỉa hè. Một cái cột gỗ ập vào thanh chắn va đập phía trước và bật lại sau giống như một cái tăm xỉa răng vậy.

Chúa ơi! Không!

Một cái biển báo STOP đổ về phía sau đè lên đèn phía trước. Nó vướng vào phía dưới xe của cậu và cậu thét lên rồi đạp phanh. Qua chiếc gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy những tia lửa bay tóe trên đường khi chiếc xe trượt trước lúc dừng lại.

Ổn rồi, giờ thì tôi đã tỉnh táo.

Chúng ta ngồi trong xe một lát, nhìn chăm chăm qua kính chắn gió. Không một lời nào, không một cái liếc nhìn nào giữa hai người. Cần gạt nước xóa đi những giọt nước mưa từ bên này sang bên kia. Và hai bàn tay tôi vẫn bám lấy dây an toàn, ơn Chúa là chúng ta chỉ đâm vào một cái biển hiệu.

Vụ tai nạn với người đàn ông lớn tuổi ấy và anh chàng học ở trường tôi.

Hannah có biết không nhỉ? Cô ấy có biết Jenny là người gây ra nó không?

Cửa xe của cậu mở ra và tôi nhìn cậu đi lên phía trước xe, cúi xuống giữa hai chiếc đèn pha để nhìn gần hơn. Cậu đưa tay lướt lên vết lõm và đầu cúi xuống trước Tôi không thể nói cậu đang say hay đang khóc.

Có thể cậu đang cười nhạo cái sự việc khủng khiếp mà buổi tối nay chúng ta đang phải trải qua.

Tôi biết nơi đến là ở đâu. Tôi không cần cái bản đồ ấy. Tôi biết chính xác ngôi sao tiếp theo là ở chỗ nào, bởi vậy tôi liền đứng lên để bắt đầu đi.

Vết lõm ấy không tồi tệ quá. Ý tôi là, nó không tốt, nhưng cậu vẫn cảm thấy có gì đó nhẹ nhõm. Nó có thể đã tồi tệ hơn. Nó có thể đã rất, rất tồi tệ. Ví dụ như... cậu đã có thể đâm vào một thứ gì đó khác.

Cô ấy biết.

Thứ gì đó có sự sống.

Cho dù những ý nghĩ đầu tiên của cậu là gì thì khi đó cậu đã đứng thẳng lên với một biểu cảm trống rỗng. Cậu chỉ đứng đó, vừa nhìn chằm chằm vào vết lõm vừa lắc đầu.

Rồi cậu bắt gặp ánh nhìn của tôi. Tôi không chắc mình đã thấy một vẻ mặt khó chịu, lo lắng cho dù nó chỉ thoáng qua trong một giây. Nhưng cái vẻ khó chịu đó đã chuyển thành mộ nụ cười. Tiếp đó là một cái nhún vai.

Và những lời đầu tiên cậu nói khi trở vào trong xe là gì nhỉ? "À, cái đó bị lõm một chút". Rồi cậu tra chìa khóa vào ổ, và... tôi đã ngăn cậu lại. Tôi không thể để cậu lái xe khỏi chỗ đó.

Ở chỗ ngã giao nhau nơi Tony đã rẽ trái thì tôi rẽ sang phải. Vẫn còn cách hai dãy nhà nữa, nhưng tôi biết nó ở đó. Cái biển hiệu báo STOP.

Cậu nhắm nghiền mắt lại và nói: "Hannah, mình không say."

Thế thì, tôi không buộc tội cậu đã uống say, Jenny ạ. Nhưng tôi chỉ đang tự hỏi lý do quỷ quái gì mà cậu không giữ cho xe đi trên đường được.

"Trời đang mưa", cậu đã nói vậy.

Và phải, sự thực là vậy. Vừa đủ lý lẽ.

Tôi bảo cậu đỗ lại.

Cậu nói lý với tôi. Chúng ta đều ở gần đây và cậu đã đi vào con đường dân sinh, cứ như thể điều đó khiến sự việc chẳng tốt hơn thêm một chút vậy.

Tôi thấy nó rồi. Một cái cột kim loại dựng đứng giữ một cái biển hiệu STOP, những chữ viết trên nó được phản chiếu rõ thậm chí ở chỗ cách xa như thế này. Nhưng vào buổi tối xảy ra vụ tai nạn ấy, nó là một cái biển hiệu khác. Những chữ cái không được phản chiếu và cái biển hiệu được đóng chặt trên một cái cột gỗ.

"Hannah, đừng lo lắng", cậu nói. Sau đó cậu cười lớn. "Không có ai tuân theo cái biển báo STOP này cả. Họ chỉ toàn bỏ qua nó thôi. Bởi vậy bây giờ, nó không còn ở đây nữa, nó là luật. Thấy không? Mọi người sẽ cảm ơn tôi."

Một lần nữa, tôi bảo cậu hãy đỗ lại. Chúng ta sẽ đi nhờ xe ai đó về nhà. Tôi sẽ đón cậu vào sáng ngày hôm sau và đưa cậu đến lấy xe sau.

Nhưng cậu lại cố đi. "Hannah, nghe này."

"Dừng lại", tôi nói, "Làm ơn."

Và rồi cậu bảo tôi ra khỏi xe. Nhưng tôi sẽ không làm thế. Tôi cố gắng nói lý với cậu. Cậu thật may mắn vì đó chỉ là một cái biển báo. Hãy tưởng tượng chuyện gì có thể xảy ra nếu tôi để cậu lái xe đưa chúng ta đi suốt cả quãng đường về nhà.

Nhưng một lần nữa: "Hãy xuống xe".

Tôi ngồi một lúc ở chỗ của mình mắt nhắm chặt, nghe tiếng mưa rơi và cái cần gạt nước làm việc.

"Hannah! Hãy xuống xe... ngay!"

Vậy là cuối cùng, tôi đã xuống xe. Tôi mở cửa xe và bước xuống. Nhưng tôi không đóng cửa lại. Tôi quay lại nhìn cậu. Còn cậu thì nắm chặt tay lái và nhìn chằm chằm qua kính chắn gió - qua cả những cái cần gạt nước.

Vẫn còn cách một dãy nữa, nhưng thứ duy nhất tôi có thể tập trung vào là cái biển báo STOP ở ngay phía trước.

Tôi đã hỏi mượn điện thoại của cậu. Tôi thấy nó đang ở ngay phía dưới cái máy stereo.

"Tại sao?", cậu hỏi.

Tôi không chắc lắm vì sao tôi lại nói sự thật với cậu. Đáng ra tôi nên nói dối. "Ít nhất chúng ta cần phải báo cho ai đó biết về cái biển báo đó", tôi nói vậy.

Cậu vẫn nhìn thẳng phía trước, "Bọn họ sẽ truy ra nó. Họ có thể truy theo các cuộc gọi điện thoại, Hannah ạ". Rồi cậu bắt đầu khởi động xe và bảo tôi đóng cửa lại.

Tôi không đóng.

Bởi vậy cậu cho xe lùi lại và tôi phải nhảy ra phía sau để tránh khỏi bị cánh cửa xe đập vào mình.

Cậu đã không thèm quan tâm đến cái biển báo bằng kim loại đang nằm đổ ở đó - nó đang kêu kèn kẹt - cạnh xe của cậu. Khi cậu giũ bỏ nó, tấm biển báo nằm ngay dưới chân tôi, nó bị biến dạng và mang những đường sọc của những vết trầy xước màu bạc.

Cậu rồ máy còn tôi thì nhận lời yêu cầu gián tiếp ấy bước lùi lên vỉa hè. Sau đó cậu cho xe chồm tới trước làm cánh cửa đóng sập lại đồng thời tăng tốc lên hơn nữa... rồi phóng đi.

Thực ra, cậu đã phóng đi bỏ lại sau những thứ còn nhiều hơn việc chỉ làm đổ một cái biển báo hiệu, Jenny ạ.

Và một lần nữa, tôi có thể đã ngăn được chuyện đó bằng cách nào ấy.

Chúng mình đều có thể ngăn chặn nó. Chúng mình đều có thể ngăn chặn chuyện gì đó. Những tin đồn. Vụ cưỡng bức.

Các cậu.

Chắc chắn tôi đã có thể nói điều gì đó. Tối thiểu thì tôi có thể giữ lấy chùm chìa khóa của cậu. Hoặc... tối thiểu thì tôi có thể cố vào trong và lấy trộm cái điện thoại của cậu để gọi cho cảnh sát.

Thực sự đó là điều duy nhất có ý nghĩa. Bởi vì cậu đã tìm được đường về nhà trong chốc lát, Jenny ạ. Nhưng đó không phải là vấn đề. Tấm biển báo bị đâm đổ và đó mới là vấn đề.

B-6 trên bản đồ của các bạn. Có một tấm biển báo STOP ở sau chỗ có bữa tiệc hai dãy nhà. Nhưng buổi tối hôm ấy, trong một thời điểm của buổi tối hôm ấy, nó đã không có ở đó. Và trời thì vẫn đang mưa. Rồi có ai đó đang cố gắng giao pizza đúng giờ. Và có ai đó nữa, đi ngược lại từ hướng kia và đang chuẩn bị rẽ.

Ông lão.

Không còn tấm biển báo STOP ở góc phố ấy nữa. Không có vào tối hôm ấy.

Và một trong số họ, một trong hai người lái xe ấy đã chết.

Không ai biết người nào đã gây ra chuyện ấy. Không phải chúng ta. Không phải cảnh sát.

Nhưng Jenny biết. Và Hannah. Và có thể cả bố mẹ của Jenny nữa, bởi vì có ai đó đã sửa lại cái thanh chắn bị va đập ấy một cách thật nhanh chóng.

Tôi chưa bao giờ biết anh chàng trong chiếc xe đó. Anh ấy học năm cuối. Và khi tôi nhìn thấy tấm hình của anh ấy trên báo, tôi đã không nhận ra được. Chỉ là một trong số rất nhiều những khuôn mặt ở trường mà tôi chưa bao giờ biết... và sẽ không bao giờ biết.

Tôi cũng không đến tang lễ của anh ta. Phải, có lẽ tôi nên đến, nhưng tôi đã không đến. Và giờ thì tôi biết chắc đó là lý do hiển nhiên.

Cô ấy không biết. Không biết về ông lão trong chiếc xe kia. Cô ấy không biết đó là người đàn ông ở ngôi nhà cũ của cô ấy. Và tôi thấy mừng vì điều đó. Trước đó, cô ấy nhìn thấy ông ta lùi xe ra khỏi gara. Cô ấy đã nhìn ông ấy lái xe đi mà không hề nhận thấy sự hiện diện của cô ấy.

Nhưng một vài người trong các cậu đã có mặt ở đó, trong tang lễ của anh ta. Lái xe đi trả lại một cái bàn chải đánh răng. Đó là điều mà vợ ông lão đã nói với tôi khi chúng tôi ngồi trên chiếc sa-lon của bà để đợi cảnh sát đưa ông lão về nhà. Ông ấy đang lái xe đến phía bên kia của thị trấn để trả cho đứa cháu gái cái bàn chải đánh răng của nó. Họ đã trông chừng con bé trong khi bố mẹ nó đi nghỉ và nó đã để quên cái bàn chải ở nhà ông bà. Bố mẹ cô bé nói rằng còn có rất nhiều những cái khác để thay thế. "Nhưng đó là điều mà ông ấy làm", bà vợ ông lão nói với tôi. "Ông ấy là con người như thế".

Và rồi cảnh sát đến.

Với những người trong số các bạn đã đến dự tang lễ. Hãy để tôi miêu tả lại trường học vào ngày hôm ấy. Trong một từ... yên tĩnh. Khoảng một phần tư học sinh trong trường đã nghĩ học sáng hôm ấy. Hầu hết là học sinh năm cuối, dĩ nhiên là thế. Nhưng với những học sinh vẫn đến trường như chúng tôi, các giáo viên cho chúng tôi biết rằng nếu chúng tôi để quên bài tập ở nhà, họ sẽ đánh dấu là chúng tôi vắng mặt. Nếu chúng tôi muốn đến dự lễ tang ấy.

Thầy Porter đã nói những lễ tang có thể là một phần của quá trình hàn gắn những vết thương. Nhưng tôi rất nghi ngờ điều đó. Không phải là với tôi. Bởi vì đã không có tấm biển báo STOP ở góc phố đó đêm ấy. Ai đó đã đâm đổ nó. Và ai đó nữa... thực sự... đã không thể ngăn chặn chuyện ấy.

Hai nhân viên cảnh sát giúp chồng bà vào nhà, thân hình ông lão run rẩy. Vợ ông đứng dậy và đi về

phía ông. Bà ôm ông trong vòng tay và họ cùng khóc.

Khi tôi rời khỏi đó, điều cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi đóng cánh cửa sau lưng lại là hình ảnh hai người bọn họ đứng ôm chặt nhau giữa phòng khách.

Vậy vào ngày tang lễ diễn ra, những người trong số các cậu tham gia sẽ không để lỡ bất cứ việc gì, số còn lại chúng tôi thì chẳng làm gì cả. Trong mỗi lớp học, các giáo viên đều cho chúng tôi giờ học tự do. Tự do viết. Tự do đọc.

Tự do suy nghĩ.

Và tôi đã làm gì nhỉ? Lần đầu tiên, tôi suy nghĩ về tang lễ của chính mình.

Rồi càng lúc càng nghĩ đến nhiều hơn, cả trong những lúc rất bình thường tôi cũng nghĩ về cái chết của chính mình. Đơn thuần chỉ là hiện thực về cái chết thôi. Nhưng vào ngày hôm đó, khi tất cả các cậu đều đang có mặt trong một lễ tang, tôi bắt đầu nghĩ về lễ tang của chính mình.

Tôi đã đến chỗ tấm biển báo STOP. Tôi với lên cao, chạm đầu ngón tay vào cái cột kim loại lạnh lẽo ấy.

Tôi có thể hình dung ra cuộc sống, trường học và mọi thứ khác - vẫn tiếp tục mà không có tôi. Nhưng tôi không thể hình dung ra tang lễ của mình thế nào. Không gì cả. Gần như là vì tôi không thể hình dung ra những người sẽ đến dự hay những điều họ sẽ nói.

Tôi... tôi vẫn... không biết được các cậu nghĩ gì về tôi.

Mình cũng không biết mọi người nghĩ gì về cậu, Hannah ạ. Bố mẹ cậu đã không tổ chức lễ tang ở đây nên không ai nói nhiều về chuyện đó cả.

Ý mình là chiếc bàn của cậu ở đó. Chúng tớ cảm thấy nó. Sự thực là cậu sẽ không quay trở lại nữa. Nhưng không ai biết bắt đầu từ đâu. Không ai biết phải bắt đầu cuộc nói chuyện ấy như thế nào.

Cho đến giờ, đã vài tuần trôi qua kể từ sau bữa tiệc ấy. Quá lâu, Jenny ạ, cậu đã làm một việc tuyệt vời để trốn tránh tôi. Tôi cho rằng điều đó có thể hiểu được. Cậu muốn quên đi chuyện chúng ta đã làm - những gì xảy ra với chiếc xe của cậu và tấm biển báo STOP ấy. Cả những hậu quả nữa.

Nhưng cậu sẽ không bao giờ làm được.

Có thể cậu không biết được mọi người nghĩ gì về cậu bởi vì bản thân họ cũng không biết họ nghĩ gì về cậu. Có lẽ cậu đã không cho chúng tớ có đủ cơ hội để tiếp tục làm điều đó, Hannah ạ.

Nếu không phải vì bữa tiệc ấy, mình sẽ chẳng bao giờ gặp được con người thực của cậu. Nhưng vì lý do nào đấy và mình đã vô cùng biết ơn vì cậu đã cho mình cơ hội đó. Cho dù nó ngắn ngủi thế nào thì cậu cũng đã cho mình một cơ hội. Và mình thích Hannah mà mình đã gặp buổi tối hôm ấy. Thậm chí có thể mình yêu cô ấy mất rồi.

Nhưng cậu đã quyết định không để điều đó xảy ra, Hannah ạ. Chính cậu là người đã quyết định.

Mặt khác, tôi chỉ phải suy nghĩ về chuyện đó trong hơn một ngày thôi. Tôi quay lưng rời khỏi tấm biển báo STOP và bỏ đi.

Nếu tôi biết được sẽ có hai chiếc xe đâm vào nhau ở góc phố ấy thì tôi đã chạy trở lại bữa tiệc và gọi cho cảnh sát ngay lập tức. Nhưng tôi không bao giờ tưởng tượng điều đó có thể xảy đến. Không bao giờ.

Vậy nên thay vì làm thế, tôi đã đi tiếp. Nhưng tôi không quay trở lại bữa tiệc. Tâm trí tôi đang chạy đua tới một nơi khác. Tôi đã không thể suy nghĩ một cách rành mạch rõ ràng được. Tôi cũng đã không thể bước thẳng trên đường được.

Tôi muốn ngoảnh lại. Để nhìn qua vai mình tấm biển báo STOP với những chữ cái lớn phản quang đang van nài Hannah. Dừng lại!

Tôi rẽ hết ngã này tới ngã khác mà không hề ý thức được mình đang đi đâu.

Chúng mình đi bộ qua những con phố ấy cùng nhau, Hannah ạ. Lộ trình khác nhau, nhưng cùng một thời điểm. Trong cùng một buổi tối. Chúng mình đi bộ trên những con phố đó để trốn chạy. Mình thì trốn khỏi cậu. Còn cậu trốn khỏi bữa tiệc. Nhưng không chỉ là trốn khỏi bữa tiệc. Mà là trốn chạy chính bản thân cậu.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng bánh xe rít lên, tôi quay mình lại và nhìn thấy hai chiếc xe đâm vào nhau.

Cuối cùng, tôi quyết định nơi đến là một trạm xăng C-7 trên bản đồ của các cậu. Và tôi đã dùng điện thoại ở đó để gọi cho cảnh sát. Khi tiếng chuông kêu, tôi thấy mình đang ôm lấy cái ống nghe, một phần tôi hy vọng là sẽ không có ai trả lời máy cả.

Tôi muốn đợi, tôi muốn chiếc điện thoại tiếp tục đổ chuông, tôi muốn cuộc sống này dừng lại ở đó... dừng cả lại.

Tôi không thể đi theo cái bản đồ của cô ấy được nữa. Tôi sẽ không đến trạm xăng.

Khi cuối cùng cũng có ai đó trả lời máy, tôi nuốt những giọt nước mắt đang làm ướt môi mình và nói với họ rằng ở góc phố của Tanglewood và Nam...

Nhưng cô ta đã ngắt lời tôi. Cô ta bảo tôi hãy bình tĩnh lại. Và đó là khi tôi nhận ra là tôi đang khóc một cách khó nhọc đến thế nào. Tôi đang phải đấu tranh nhiều thế nào để có thể bắt lấy một nhịp thở của mình.

Tôi đi ngang qua con phố ấy và di chuyển đi xa hơn khỏi ngôi nhà to chức bữa tiệc.

Suốt trong những tuần vừa qua, tôi đã đi bộ lệch khỏi hành trình của mình rất nhiều lần để tránh ngôi nhà ấy. Đế tránh nhớ lại nỗi đau về một buổi tối của tôi và Hannah Baker. Tôi không mong muốn nhìn thấy nó lần thứ hai trong cùng một buổi tối thế này.

Cô ấy bảo tôi là cảnh sát vừa được gọi và đang trên đường đi.

Tôi xoay ba lô ra đằng trước và lôi ra chiếc bản đồ.

Tôi đã bị sốc. Tôi không thể tin được là cậu cuối cùng đã gọi cho cảnh sát, Jenny ạ.

Tôi mở rộng tấm bản đồ để nhìn nó một lần cuối.

Nhưng đáng lẽ tôi không nên sốc. Bởi vì hóa ra cậu đã không gọi cho họ.

Rồi tôi vò nát nó, nhồi nó vào trong một quả bóng có kích cỡ bằng nắm tay tôi.

Ở trường vào ngày hôm sau, khi mọi người nhắc lại những sự kiện xảy ra vào tối hôm trước, đó là khi tôi phát hiện ra ai là người đã gọi điện. Và đó không phải là cuộc gọi để báo về tấm biển bị đổ.

Tôi nhét tấm bản đồ vào sâu bên trong một bụi cây rồi bỏ đi.

Đó là tin báo về một vụ tai nạn. Một vụ tai nạn mà nguyên nhân là do tấm biển báo đã bị đổ. Một vụ tai nạn mà tôi không bao giờ ngờ được... cho mãi đến sau đó.

Nhưng tối hôm ấy, sau khi gác máy, tôi lang thang trên những con phố thêm một lúc nữa. Bởi vì tôi cần phải ngưng khóc. Trước khi về nhà, tôi cần phải bình tĩnh lại.

Nếu bố mẹ bắt gặp tôi đang lẻn vào nhà với khuôn mặt đầy nước mắt thế này, họ sẽ hỏi hàng trăm câu. Nhưng câu hỏi không thể trả lời.

Đó là điều mình đang làm lúc này đây. Đang tránh xa ngôi nhà của mình.

Mình đã không khóc vào buổi tối diễn ra bữa tiệc ấy, nhưng vào lúc này mình chỉ có thể vừa đủ kiềm giữ nó thôi.

Và mình không thể về nhà.

Bởi vậy mà tôi đã bước đi mà không suy nghĩ gì về việc chọn con đường nào.

Và cái cảm giác đó thật dễ chịu. Cái giá lạnh đó. Sương mù đó. Đó là kết quả do cơn mưa khi nãy chuyển thành. Một màn sương mù nhẹ.

Và tôi cứ bước đi như thế hàng tiếng đồng hồ, vừa đi vừa tưởng tượng màn sương mù này đang ngày càng dày hơn và nuốt chửng lấy tôi hoàn toàn. Cái ý nghĩ biến mất đi như thế - một cách quá đơn giản - khiến tôi thật hạnh phúc.

Nhưng điều ấy, như các bạn đều biết chẳng bao giờ xảy ra cả.

Tôi bật mở cái Walkman để thay băng. Tôi gần như đã đi đến kết thúc rồi.

Chúa ơi! Tôi để thoát ra một hơi thở run rẩy và nhắm mắt lại. Kết thúc.

Chú thích: (1) Đơn vị đo chiều dài Anh, bằng 0,3048 m.

Băng 6: Mặt B

Chỉ còn có hai mặt băng nữa thôi. Đừng bỏ tôi lại lúc này.

Tôi rất tiếc. Tôi đoán rằng đó là một điều kì quặc khi nói ra. Bởi vì đó không phải là điều tôi đang làm hay sao? Đang bỏ cuộc?

Phải. Tôi là vậy. Và trên tất cả, đó là câu chuyện này đang đến hồi hạ màn.

Tôi... đang từ bỏ... chính mình.

Bất kể tôi đã nói gì lúc trước, bất kể tôi đã nói về ai, tất cả đều trở lại - tất cả đều kết thúc - với tôi.

Giọng của cô ấy nghe thật bình tĩnh. Chứa đựng trong đó những điều cô ấy đang nói.

Trước bữa tiệc ấy, tôi đã nghĩ đến việc từ bỏ tất cả không biết bao nhiêu lần.

Tôi không biết có thể chỉ là một vài người có cơ sở để nghĩ về điều đó nhiều hơn những người khác. Bởi vì mỗi khi có điều gì tồi tệ xảy ra, tôi lại nghĩ về nó.

Nó ư? Được rồi, tôi sẽ nói về nó. Tôi nghĩ về việc tự tử.

Sự tức giận, việc đổ lỗi, tất cả đã qua. Cô ấy đã quyết định. Hai từ đó đã không còn là điều cô ấy phải đấu tranh dằn vặt nữa.

Sau mọi điều tôi đã kể trong những cuộn băng này, mọi điều đã xảy ra, tôi đã nghĩ về chuyện tự tử. Nó chỉ luôn là một ý nghĩ thoáng qua.

Tôi ước tôi sẽ chết.

Mình đã nghĩ về những từ ấy rất nhiều lần. Nhưng thật khó để nói ra một cách rõ ràng như thế. Việc cậu có thể ám chỉ đến điều ấy thậm chí còn rùng rợn hơn nữa.

Nhưng đôi khi tôi khiến mọi chuyện đi xa hơn và tự hỏi tôi sẽ thực hiện điều đó như thế nào. Tôi trốn trên giường và tự hỏi không biết trong nhà có thứ gì tôi có thể sử dụng không.

Một khẩu súng? Không. Chúng tôi chẳng bao giờ có chúng cả. Và tôi cũng sẽ không biết kiếm chúng ở nơi nào.

Thế treo cổ thì sao? À, thế tôi sẽ dùng thứ gì? Tôi sẽ làm việc đó ở chỗ nào?

Và thậm chí nếu tôi biết được dùng thứ gì và ở chỗ nào, tôi cũng sẽ chẳng bao giờ có thể tránh được việc có ai đó tình cờ tìm thấy tôi - đang đung đưa - cách sàn nhà vài inch.

Tôi không thể để bố mẹ của tôi tìm thấy tôi trong tình trạng như thế. Vậy họ đã tìm thấy cậu như thế nào? Mình đã nghe rất nhiều tin đồn.

Nó bắt đầu trở thành một trò chơi bệnh hoạn, tưởng tượng ra những phương thức để giết chính

mình. Và có một vài cách khá kỳ lạ và sáng tạo.

Cậu đã uống thuốc ngủ. Điều đó, chúng tớ đều biết. Một vài người nói cậu đã chết đuối trong bồn tắm đầy nước.

Nó được tóm lại trong hai hướng suy nghĩ. Nếu tôi muốn mọi người nghĩ nó là một tai nạn, tôi sẽ lái xe ra đường cao tốc. Có vài nơi mà mà bạn không có cơ hội được cứu sống. Và có rất nhiều những chỗ như thế ở vùng ngoại ô của thị trấn này. Trong vài tuần lễ qua, tôi đã lái xe qua một nơi trong số đó hàng chục lần.

Những người khác nói cậu mở nước tắm, nhưng chìm vào giấc ngủ trên giường của cậu trong khi nước đầy tràn. Bố mẹ cậu trở về nhà, thấy phòng tắm ngập nước. Họ gọi tên cậu nhưng không có hồi đáp.

Sau đó có những cuộn băng này.

Liệu tôi có thể tin tưởng vào người thứ mười hai trong các bạn là người sẽ giữ bí mật cho tôi không? Không để bố mẹ tôi biết được điều gì thật sự đã xảy ra? Cậu hãy cứ để họ tin rằng nó chỉ là một tai nạn. Nếu đó là điều được mọi người lan truyền như thế?

Cô ấy ngừng lại.

Tôi không biết. Tôi không chắc nữa.

Cô ấy nghĩ rằng chúng tôi có thể kể ra chuyện này. Cô ấy nghĩ chúng tôi sẽ đến gặp bạn bè mình và nói: "Cậu có muốn biết một bí mật khủng khiếp không?".

Bởi thế nên tôi đã quyết định chọn cách thức ít gây đau đớn nhất.

Thuốc ngủ.

Dạ dày tôi quặn lên, nó đang muốn rời bỏ cơ thể tôi với tất cả mọi thứ bên trong. Thức ăn. Những ý nghĩ. Những cảm xúc này.

Nhưng thuốc ngủ loại nào chứ? Và bao nhiêu? Tôi không chắc lắm. Và tôi không có nhiều thời gian để tính toán nó bởi vì ngày mai... Tôi sẽ làm điều đó.

Wow.

Tôi ngồi xuống vỉa hè tối tăm - chỗ đường giao nhau khá yên tĩnh.

Tôi sẽ không còn ở quanh đây... vào ngày mai.

Hầu hết bên trong các ngôi nhà của bốn dãy nhà liền nhau này đều gần như không có dấu hiệu nào của những người còn đang thức ở. Một vài cửa sổ thấp thoáng ánh sáng xanh yếu ớt của chiếc TV còn bật muộn. Khoảng ba nhà trong số đó bật đèn sáng ở hiên nhà. Nhưng những nhà còn lại, đa phần có bãi cỏ được cắt tỉa hay một chiếc xe đậu phía ngoài, thật khó có thể nói là không có người nào sống ở đó.

Ngày mai tôi sẽ trở dậy, tôi sẽ mặc quần áo và đi bộ đến bưu điện. Ở đó, tôi sẽ gửi một hộp đựng những cuộn băng cho Justin Foley. Rồi sau đó, sẽ không còn đường lui nữa. Tôi sẽ đến trường, quá muộn để học tiết thứ nhất và chúng ta sẽ có một ngày cuối cùng bên nhau. Điều khác biệt duy nhất là tôi biết nó là ngày cuối cùng.

Các bạn sẽ không biết được điều đó.

Tôi có thể nhớ ra không? Tôi có thể thấy cô ấy trong hành lang vào ngày cuối cùng ấy không? Tôi muốn nhớ lại cái lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy.

Và các cậu sẽ đối xử với tôi như các cậu vẫn thường làm. Các cậu có nhớ được lời cuối cùng các cậu nói với tôi không?

Mình không nhớ.

Điều cuối cùng các cậu làm với tôi?

Tôi mỉm cười, tôi chắc chắn về điều này. Tôi mỉm cười mỗi khi nhìn thấy cậu kể từ sau bữa tiệc ấy, nhưng cậu không bao giờ nhìn lên cả. Bởi vì tâm trí cậu như đã mặc định thế rồi.

Nếu được cho một cơ hội, cậu biết cậu có thể mỉm cười đáp lại. Và cậu đã không làm thế. Không thể nếu cậu muốn trải qua mọi chuyện như thế.

Và điều cuối cùng tôi đã nói với các bạn là gì? Bởi vì hãy tin tôi, khi tôi nói điều đó, tôi biết đó là điều cuối cùng mà tôi sẽ nói.

Chẳng có gì cả. Cậu bảo mình rời khỏi căn phòng ấy và đó là tất cả. Cậu tìm cách phớt lờ mình đi mỗi lần gặp sau đó.

Mọi chuyện đưa chúng ta đến với một trong những tuần lễ cuối cùng của tôi.

Tuần lễ liền sau vụ tai nạn kia. Tuần lễ của một buổi tiệc mới. Một buổi tiệc mà tôi không tham dự.

Phải, tôi vẫn còn trên mặt đất này. Nhưng đó không phải là lý do tôi không tham gia bữa tiệc ấy.

Thực tế, nếu tôi muốn đến đó thì chuyện đó còn dễ dàng hơn là lần dự tiệc trước đó bởi vì suốt cả tuần lễ ấy tôi đang phải ngồi nhà. Một người bạn của bố tôi đi xa thành phố và tôi đang trông chừng nhà cửa cho bác ấy, cho con chó của bác ấy ăn và để mắt đến mọi thứ bởi vì chữa lại vài cánh cửa ra vào của ngôi nhà.

Và bữa tiệc diễn ra ở đó. Có lẽ nó không lớn bằng bữa tiệc cuối cùng mà tôi tham dự, nhưng rõ ràng không phải là bữa tiệc dành cho những người mới tham dự lần đầu.

Thậm chí nếu mình nghĩ cậu có thể ở đó, mình vẫn sẽ ở nhà.

Với cung cách cậu phớt lờ mình ở trường, mình cho rằng cậu cũng sẽ phớt lờ mình ở nơi đó. Và đó là một giả thuyết quá đau đớn để mình dám chứng minh.

Tôi đã nghe mọi người nói rằng thường là sau một trải nghiệm tồi tệ với rượu tequila(1), chỉ với mùi của nó không thôi cũng có thể khiến họ bị sặc. Và trong khi bữa tiệc này không khiến tôi bị sặc, vì đang ở ngay gần nó - đang nghe thấy nó nhưng nó đem đến cảm giác dạ dày của tôi như xoắn lại thành những nút thắt.

Một tuần lễ và chẳng có nơi nào khác lại gần cái bữa tiệc cuối cùng ấy đến thế.

Con chó như phát điên, sủa ầm ĩ mỗi khi thấy có người đi ngang qua cửa sổ.

Tôi lại phải cúi xuống, mắng nó và đuổi nó tránh xa khỏi chỗ cửa, nhưng tôi sợ không dám đi về phía con chó để bắt nó lại - quá lo sợ việc sẽ có người nào đấy có thể nhìn thấy và gọi tên tôi.

Vì thế mà tôi cho con chó vào trong gara, ở đó nó có thể sủa bao nhiêu tùy thích.

Đợi chút, giờ mình đã nhớ ra rồi. Lần cuối cùng mình nhìn thấy cậu.

Tiếng trống nhạc van ầm ĩ khắp cả dãy phố. Nhưng tôi đã cố làm cho không gian yên tĩnh hơn. Tôi chạy khắp nhà, đóng cửa sổ và kéo kín tất cả các mành cửa mà tôi tìm thấy.

Mình nhớ ra lời cuối cùng mà chúng mình đã nói với nhau.

Rồi tôi giấu mình trong phòng ngủ với chiếc TV đáng ghét. Và mặc dù còn không nghe thấy tiếng trống, nhưng tôi có thể cảm thấy tiếng thình thịch trong người mình.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, thật chặt. Tôi không hề xem TV. Tôi không ở trong căn phòng ấy. Tôi nhớ lại căn buồng để đồ, khi tôi trốn trong đó với một cái móc treo đầy những chiếc áo khoác xung quanh mình. Và rồi tôi lại bắt đầu đung đưa người ra sau và trước, sau và trước. Và một lần nữa, không có ai ở xung quanh đây để nghe thấy tôi khóc cả.

Trong giờ tiếng Anh của thầy Porter, mình nhận ra bàn của cậu để trống. Nhưng khi tiếng chuông vang lên và mình bước ra ngoài hành lang, cậu đã đứng ở đó.

Rốt cục bữa tiệc cũng hạ màn. Sau khi mọi người đi hết ngang qua cửa sổ và con chó đã ngưng sủa, tôi lại đi khắp ngôi nhà để mở màn cửa sổ.

Chúng mình gần như đâm sầm vào nhau. Nhưng mắt cậu đang nhìn xuống bởi thế cậu không biết đó là mình. Và cùng lúc, chúng mình đã nói: "Tôi xin lỗi".

Sau khi bị đóng kín trong phòng quá lâu, tôi quyết định hít thở một chút không khí trong lành. Và có lẽ, ngược lại muốn được là một anh hùng.

Sau đó cậu nhìn lên. Cậu thấy mình. Và khi đó, trong đôi mắt cậu, đó là gì?

Nỗi buồn ư? Nỗi đau ư? Cậu đi vòng qua mình và cố gạt tóc khỏi gương mặt cậu. Móng tay của cậu sơn màu xanh sẫm. Mình nhìn theo cậu đi xuôi dọc hành lang, người qua lại va mãi vào mình. Nhưng

mình không để tâm đến ai khác.

Mình đứng đó và nhìn cậu biến mất. Mãi mãi.

Một lần nữa, mọi người ạ, D-4. Nhà của Courtney Crimsen. Nơi diễn ra bữa tiệc.

Không, cuộn băng này không nói về Courtney... dù cô ta cũng đóng một vai trong đó. Nhưng Courtney không hề biết tôi sắp nói về chuyện gì bởi vì cô ta đã bỏ mặc mọi chuyện xảy ra.

Tôi quay lại và bước đi theo hướng ngược lại với hướng tới nhà Courtney.

Ý định của tôi chỉ là đi bộ ngang qua nhà cô bạn tôi. Có lẽ tôi sẽ tìm thấy ai đó đang cố gắng tra chìa khóa vào cửa xe ô tô của họ và tôi sẽ đi nhờ họ về nhà.

Tôi không đến nhà Courtney. Tôi đang đến công viên Eisenhower, khung cảnh nơi diễn ra nụ hôn đầu tiên của Hannah.

Nhưng đường phố vắng tanh. Mọi người đã đi hết. Hoặc dường như là thế. Và rồi, ai đó gọi tên tôi.

Qua cái hàng rào gỗ cao ở phía nhà cô ấy, một cái đầu nhô lên. Và chủ nhân của cái đầu đó sẽ là ai? Bryce Walker.

Chúa tôi, không. Đây có thể là kết thúc một cuộc hành trình. Nếu có kẻ nào có thể can dự vào cuộc đời Hannah nhiều hơn thế thì đó là Bryce.

"Cưng đi đâu thế?", hắn ta hỏi.

Với bất cứ một cô bạn gái nào của hắn, đã bao nhiêu lần tôi nhìn thấy hắn đang tóm lấy cổ tay họ và xoắn lấy nhỉ? Hắn đối xử với họ như những miếng thịt.

Mà đó là ở nơi công cộng.

Cơ thể tôi, hai vai tôi, mọi thứ đã được lập trình sẵn để tiếp tục bước đi ngang qua ngôi nhà đó. Và tôi đáng lẽ nên tiếp tục bước đi. Nhưng tôi lại quay mặt về phía hắn. Một làn hơi nước bay lên từ phía hàng rào chỗ hắn đứng.

"Thôi nào, hãy tham gia với bọn anh", hắn nói, "Bọn anh đang tỉnh táo mà."

Và cái đầu nhô lên bên cạnh hắn là của ai? Nàng Courtney Crimsen.

Giờ thì có một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cô ta là người đã sử dụng tôi như một cái "bàn đạp" để được tham gia vào một bữa tiệc. Và tôi thì đang ở đó, chạm mặt cô ta sau một bữa tiệc.

Cô ta chính là người đã bỏ mặc tôi trong tình thế khó xử khi không có người nào để cùng trò chuyện. Và giờ tôi đang ở đó, ở nhà của cô ta - nơi mà cô ta chẳng có chỗ nào để trốn tránh cả.

Nếu đã như thế thì tại sao cậu lại làm vậy, Hannah. Nếu đã thế, tại sao cậu lại tham gia cùng họ. Cậu biết đó là sự lựa chọn tồi tệ nhất mà. Cậu biết điều đó.

Nhưng tôi là ai để có quyền nắm giữ một thù hận chứ?

Đó là lý do cậu làm chuyện ấy. Cậu đã muốn thế giới của cậu sụp đổ. Cậu đã muốn mọi thứ càng đen tối càng tốt. Và Bryce, cậu biết, hắn ta có thể giúp cậu làm điều đó.

Hắn nói rằng cậu và hắn chỉ đang xả hơi một chút. Rồi cậu, Courtney ạ, đã đề nghị cho tôi đi nhờ về nhà sau khi nghĩ ngơi xong mà không nhận ra là "nhà" tôi chỉ cách chỗ tôi đang đứng hai ngôi nhà. Và cậu thốt ra những lời đó rất chân thành, điều đó làm cho tôi ngạc nhiên.

Thậm chí nó còn khiến tôi cảm thấy mình có chút tội lỗi.

Tôi đang sẵn sàng tha thứ cho cậu, Courtney ạ. Tôi tha thứ cho cậu. Thực tế là tôi hầu như đã tha thứ tất cả cho cậu. Nhưng cậu vẫn cần phải nghe tôi nói. Cậu vẫn cần phải biết.

Tôi đã đi ngang qua bãi cỏ ẩm ướt ấy và kéo một cái chốt trên hàng rào, đẩy cánh cổng mở ra vài inch. Và phía sau nó, nơi là điểm xuất phát của làn hơi nước... một cái chậu nước nóng bằng gỗ bách tùng.

Những tia nước không bắn lên cao, vì thế mà chỉ nghe thấy âm thanh là tiếng nước vỗ nhẹ vào hai bên thành chậu. Ngược lại từ phía hai người.

Đầu các cậu đang tựa trên thành chậu nước nóng. Mắt nhắm nghiền với những nụ cười mãn nguyện ngự trên khuôn mặt hai người khiến cho thứ nước tắm ấy và làn hơi nước kia trông thật mời gọi.

Courtney xoay đầu về phía tôi nhưng mắt vẫn nhắm chặt. "Chúng tớ đang mặc đồ lót", cô ta nói.

Tôi đợi trong giây lát. Tôi có nên làm thế không? Không... nhưng tôi sẽ làm thế.

Cậu biết cậu đang dấn thân vào cái gì mà, Hannah.

Tôi cởi bỏ áo, tụt giày, cởi quần dài và trèo lên những bậc gỗ. Và rồi? Tôi buông mình xuống làn nước ấy.

Nó thật thư giãn. Quá thoải mái.

Tôi khum hai bàn tay vớt thứ nước nóng ấy lên và để nó nhỏ giọt xuống mặt mình. Tôi ép nó luồn qua tóc. Tôi giữ mắt nhắm chặt, cơ thể tôi trượt xuống và đầu tựa vào thành chậu.

Nhưng làn nước êm đềm lại trở thành sự khủng khiếp. Tôi không nên ở đó. Tôi không tin tưởng Courtney. Bất kể những ý định ban đầu của họ là gì, tôi biết mỗi người bọn họ đủ rõ để không tin tưởng họ lâu.

Và tôi có quyền không tin tưởng bọn họ... nhưng tôi lại làm thế. Và tôi đang trải qua một cuộc đấu tranh dữ dội. Tôi mở mắt nhìn lên bầu trời đêm. Xuyên qua làn hơi nước, toàn bộ thế giới này có vẻ giống như một giấc mơ.

Tôi nheo mắt khi bước đi, đồng thời lại muốn nhắm chặt mắt lại.

Chẳng bao lâu, nước bắt đầu trở nên khó chịu. Quá nóng.

Khi tôi mở mắt, tôi muốn được đứng ngay trước cái công viên ấy. Tôi không muốn nhìn thấy thêm bất cứ một con phố nào mà tôi đã đi qua nữa, cả những con phố mà Hannah đã đi qua vào buổi tối hôm có bữa tiệc.

Nhưng khi tôi ép lưng vào thành chậu và đứng dậy để làm mát phần thân trên, tôi có thể nhìn thấy ngực mình xuyên qua cái áo lót ngực bị ướt.

Bởi vậy tôi lại trượt người xuống.

Và Bryce trườn đến... một cách chậm rãi... ngang qua cái ghế dài bên dưới làn nước. Rồi vai hắn dựa vào vai tôi.

Courtney mở mắt nhìn chúng tôi, rồi lại nhắm mắt lại.

Tôi vung một nắm đấm sang bên cạnh và làm một dãy hàng rào gỉ rung lên lách cách. Tôi nhắm chặt mắt lại và rê những ngón tay của mình dọc theo chất kim loại ấy.

Những lời của Bryce thật dịu dàng, một nỗ lực hiển nhiên là dành cho sự lãng mạn. "Hannah Baker" hắn nói.

Mọi người đều biết mày là ai, Bryce ạ. Mọi người đều biết việc mày làm.

Nhưng tao, vì cái tai tiếng đó, lại chẳng làm gì để ngăn mày lại cả.

Mày hỏi tao có vui vẻ trong bữa tiệc ấy không. Courtney thì thầm rằng tao không có mặt trong bữa tiệc, nhưng có vẻ như mày chẳng thèm quan tâm. Thay vào đó, đầu ngón tay mày chạm vào bên ngoài bắp đùi tao.

Tôi mở mắt ra và đập vào cái hàng rào lần nữa.

Tao nghiến chặt quai hàm và những ngón tay mày rời xa khỏi chỗ đó.

"Nó kết thúc khá là nhanh", mày nói. Và cũng đủ nhanh, những ngón tay của mày quay trở lại.

Tôi nắm chặt lấy cái hàng rào và tiếp tục bước về phía trước. Khi những ngón tay tôi rời ra xa khỏi cái hàng rào, da tay đã bị cắt ra từng miếng mỏng mở toác ra.

Cả bàn tay của mày đã quay trở lại. Và khi tao không ngăn mày lại, mày tiếp tục lướt bàn tay ngang qua bụng tao. Ngón tay cái của mày chạm vào đáy áo ngực và ngón út thì chạm vào cạp quần lót của tao.

Tao đã quay đầu sang bên, tránh né mày. Và tao biết, mày không cười.

Mày khép những ngón tay lại và chầm chậm chà xát, những vòng tròn xung quanh dạ dày của tao. Cảm thấy tốt chứ", mày nói.

Tôi cảm thấy một chuyển động trong nước và mở mắt ra thoáng chốc trong giây lát.

Courtney đang bỏ đi.

Cậu cần thêm nhiều lý do hơn nữa với những người mà cậu ghét ư, Courtney?

"Còn nhớ khi em là học sinh năm thứ nhất chứ?" mày hỏi.

Những ngón tay mày tiến đến phía dưới chiếc áo ngực của tao. Nhưng mày không vồ chộp lấy nó. Mà đang kiểm tra những ranh giới, tao đoán thế. Rồi mày lướt tay dọc theo phần dưới bầu ngực của tao.

"Không phải em đã có tên trong danh sách đó sao?" mày nói. "Vòng ba đẹp nhất của năm thứ nhất."

Bryce này, mày phải nhìn thấy quai hàm của tao đang nghiến chặt chứ. Mày phải nhìn thấy những giọt nước mắt của tao chứ. Mày khởi động bằng câu chuyện chết tiệt đó sao?

Bryce ư? Phải. Nó sẽ làm như thế.

"Đó là sự thật", mày nói.

Và rồi cứ như thế, tôi để hắn tiếp tục. Hai vai tôi rũ ra. Hai chân tôi rã rời.

Tôi biết chính xác mình đang làm gì.

Không phải mới một lần tôi dấn sâu vào cái tai tiếng mà tất cả các người chụp mũ cho tôi. Không phải một lần. Cho dù đôi khi nó thật khó khăn. Cho dù đôi khi, tôi nhận thấy mình bị cuốn hút bởi một người nào đó nhưng người ấy chỉ muốn quen với tôi vì những gì họ được nghe nói. Nhưng tôi luôn luôn nói không với những kẻ đó. Luôn luôn là như vậy!

Cho tới Bryce.

Bởi vậy xin chúc mừng mày, Bryce ạ. Mày là người đó. Tao để cho tai tiếng của tao bắt được tao, tao để cho tai tiếng của tao trở thành chính tao, cùng với mày. Cảm giác thế nào hả?

Đợi đã, đừng trả lời thế. Hãy để tao nói điều này trước: tao không bị mày thu hút Bryce ạ. Không bao giờ. Sự thực là mày làm tao ghê tởm.

Và tao sắp đá vào mông mày. Tao thề như thế.

Mày đang sờ soạng khắp người tao... nhưng tao đang sử dụng mày. Tao cần mày, bởi thế mà tao có thể hoàn toàn để mặc chính mình.

Với những ai đang lắng nghe, hãy để tôi làm rõ chuyện này. Tôi đã không nói không và không đẩy hắn ra. Tất cả những gì tôi làm chỉ là quay đầu đi, nghiến răng và chiến đấu với những giọt nước mắt. Và hắn đã thấy điều đó. Hắn thậm chí còn bảo tôi hãy thư giãn đi.

"Chỉ cần thư giãn thôi", hắn nói. "Mọi chuyện sẽ ổn." Như thể nếu để hắn động tay tới tôi thì sẽ chữa lành được tất cả các vấn đề của tôi vậy.

Nhưng cuối cùng, tao chưa bao giờ bảo mày cút đi... và mày cũng không làm thế.

Mày ngưng việc xoa bụng tao. Thay vào đó, mày xoa vuốt ra sau và trước, một cách nhẹ nhàng dọc theo vùng eo. Ngón tay út của mày tìm đường lần xuống phía trên chiếc quần lót và xoay ra sau rồi ra trước, từ hông này sang hông kia. Sau đó một ngón tay khác trượt xuống phía dưới, đẩy ngón tay út của mày xuống sâu hơn, lướt xuyên qua lớp lông mu.

Và đó là tất cả những gì mày cần, Bryce ạ. Mày bắt đầu hôn vai tao, cổ tao, lướt những ngón tay của mày vào và ra. Sau đó mày lại tiếp tục. Mày đã không dừng lại ở đó.

Tôi xin lỗi. Điều này sẽ trở nên quá sống động đối với một vài người? Thật quá kinh khủng.

Khi mày đã được làm chuyện đó, Bryce ạ. Tao ra khỏi cái chậu nước nóng ấy và đi bộ về nơi cách đó chỉ hai ngôi nhà. Buổi tối kết thúc.

Tôi đã phải làm chuyện ấy.

Tôi nắm chặt bàn tay và nâng nó lên trước mặt mình. Qua đôi mắt nhòa lệ, tôi thấy máu ép ra qua những ngón tay mình. Da tay đã bị cắt sâu một vài chỗ, bị cứa bởi cái hàng rào gỉ sắt ấy.

Dù cho Hannah muốn tôi đi tiếp tới nơi nào thì tôi đã biết rõ nơi tôi sẽ nghỉ lại cuối đêm nay. Nhưng trước tiên, tôi cần phải rửa tay đã. Những vết cắt đau nhói, nhưng tôi như cảm thấy yếu hơn khi nhìn thấy máu của chính mình.

Tôi hướng tới trạm xăng gần nhất. Nó nằm xuôi xuống phía dưới con phố cách chỗ tôi đang đứng hai dãy nhà và không quá xa khỏi con đường tôi đang đi. Tôi vỗ nhẹ tay vài lần, những chấm đen thẫm máu nhỏ xuống lối đi bộ.

Khi tới trạm xăng ấy, tôi đút bàn tay bị thương vào túi áo và kéo mở cánh cửa kính của cái siêu thị mi-ni. Tôi tìm thấy một chai cồn làm sạch và một hộp băng cá nhân nhỏ loại Band-Aid, thả rơi mấy đô la lên quầy thanh toán, tôi hỏi mượn chìa khóa vào phòng vệ sinh.

"Các phòng vệ sinh đều ở phía đằng sau", người phụ nữ đứng sau quầy thanh toán nói.

Tôi xoay chìa khóa trong ổ và dùng vai đẩy cánh cửa vào phòng vệ sinh. Rồi tôi để bàn tay mình dưới vòi nước lạnh và nhìn máu chảy xuống đường ống thoát. Tôi bẻ vỡ nút gắn kín của chai cồn và trong một động tác (bởi vì tôi sẽ không làm điều đó nếu tôi còn có thể suy nghĩ), tôi đổ hết toàn bộ chai cồn lên bàn tay mình.

Cả cơ thể tôi căng ra và tôi nguyền rủa hết cỡ giọng bằng những lời lẽ nặng nề nhất có thể. Cảm giác như da tôi đang bị tróc ra khỏi các cơ thịt vậy.

Sau một lúc có lẽ là gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng tôi có thể uốn cong và cử động những ngón tay trở lại. Dùng bàn tay lành lặn và hàm răng, tôi dán vài miếng băng cá nhân lên bàn tay bị cắt của mình.

Tôi trả lại chìa khóa và người phụ nữ chẳng nói gì thêm ngoài câu: "Chúc một đêm tốt lành".

Khi ra đến lối đi bộ, tôi bắt đầu chạy chầm chậm. Vẫn còn một cuộn băng nữa. Một con số mười ba màu xanh da trời được sơn trên góc băng.

Chú thích: (1) Phát âm,như tê-ki-la, là một thứ rượu chưng cất có độ cồn cao truyền thống của Mexico. Tên gọi của thứ rượu này nguyên là tên gọi của địa phương chủ yếu sản xuất ra nó - vùng Tequila, bang Jalisco trên cao nguyên phía Tây của Mexico.

Băng 7: Mặt A

Công viên Eisenhower không một bóng người. Tôi đứng lặng im ở cổng ra vào, mang theo tất cả bước vào trong đó. Đây là nơi tôi sẽ nghỉ lại đêm nay. Nơi tôi sẽ nghe những lời cuối cùng mà Hannah Baker muốn nói trước khi tôi để mình chìm vào giấc ngủ.

Trong các khu trò choi đều có đèn, nhưng hầu hết các bóng đèn đều đã bị cháy bóng hoặc bể vỡ. Nửa phía dưới mô hình cầu trượt tên lửa bị nhấn chìm trong bóng tối. Nhưng gần phía đỉnh, nơi mũi tên lửa nhô lên cao hơn những cái cây, ánh trăng phản chiếu vào các thanh chắn kim loại lên tới tận đỉnh.

Tôi bước lên một vùng toàn cát xung quanh cái bệ tên lửa. Tôi cúi thấp xuống dưới đáy bệ đỡ tên lửa, nó được nâng lên cách xa mặt đất bởi ba thanh kim loại lớn. Phía trên đầu, một vòng tròn cỡ một người chui lọt được khoét vào phần dưới đáy bệ. Một cái thang kim loại dẫn xuống sân cát.

Khi đứng thẳng lên, hai vai tôi lọt qua cái lỗ ấy. Với bàn tay còn lành lặn, tôi nắm chặt thành miệng vòng tròn và trèo lên tới tầng thứ nhất.

Tôi đưa tay vào túi áo khoác và nhấn nút PLAY.

Một cố gắng... cuối cùng.

Cô ấy đang thì thầm. Máy ghi âm kề sát miệng, mỗi khi cô ấy nghỉ lấy hơi tôi có thể nghe thấy cả hơi thở của cô ấy.

Tôi đang cho cuộc đời một cơ hội nữa. Và lần này tôi sắp có được sự giúp đỡ. Tôi đang xin được giúp đỡ bởi vì tôi không thể làm điều này một mình được. Tôi đã thử rồi.

Cậu chưa thử, Hannah ạ. Mình đã ở đó vì cậu và cậu đã bảo mình đi đi.

Tất nhiên, nếu các bạn đang nghe cuộn băng này, nghĩa là tôi đã thất bại. Hoặc thầy ấy đã thất bại. Và nếu thầy ấy thất bại thì thỏa thuận đã được niêm phong.

Cổ họng tôi thắt lại và tôi bắt đầu trèo lên cái thang tiếp theo.

Chỉ có một người đứng giữa các cậu và bộ sưu tập các cuộn băng ghi âm này thôi: Thầy Porter.

Không! Thầy ấy không thể biết về chuyện này.

Hannah và tôi đều có giờ tiếng Anh đầu tiên của thầy Porter. Tôi gặp thầy ấy hàng ngày. Tôi không muốn thầy biết về chuyện này. Không phải về tôi. Không về bất cứ ai cả. Mang cả người lớn vào chuyện này là điều đi xa hơn những gì tôi đã tưởng tượng.

Thầy Porter, chúng ta hãy xem thầy làm thế nào.

Âm thanh của khóa kéo mở ra. Sau đó là sự nhồi nhét Cô ấy đang nhét máy ghi âm vào một cái gì đó. Một cái ba lô ư? Áo khoác của cô ấy ư?

Cô ấy gõ cửa. Và lại gõ nữa.

- Hannah. Rất vui vì em đã tới.

Giọng nói bị bóp nghẹt, nhưng đó là thầy ấy. Trầm, nhưng thân thiện.

- Vào đi. Ngồi xuống đây. Cảm ơn thầy.

Thầy giáo tiếng Anh của chúng tôi, nhưng cũng đồng thời là người cố vấn cho học sinh ở trường có họ bắt đầu bằng chữ cái từ A đến G. Người cố vấn của Hannah Baker.

- Em thấy dễ chịu chứ? Em có muốn uống nước không? Em ổn ạ. Cảm ơn thầy.

- Vậy Hannah, thầy có thể giúp gì cho em? Em muốn nói về chuyện gì? À, cái đó em không biết nữa, thật đấy. Mọi thứ em cho là thế. - Thế thì có thể cần một chút thời gian. Một khoảng ngưng dài. Quá dài.

- Hannah, được rồi. Thầy sẽ dành thời gian cho em. Bất cứ khi nào em sẵn sàng.

Chỉ là... mọi thứ. Mọi thứ quá khó khăn ngay lúc này. Giọng cô ấy run run.

Em không biết bắt đầu từ đâu. Ý em là, em muốn nói. Nhưng có quá nhiều điều và em không biết phải tóm gọn lại như thế nào.

- Em không cần phải tóm gọn mọi chuyện. Tại sao chúng ta không bắt đầu với việc em đang cảm thấy thế nào vào ngày hôm nay.

Ngay lúc này ấy ạ?

- Ngay lúc này.

Ngay lúc này đây em cảm thấy mất mát, em nghĩ vậy. Kiểu như sự trống rỗng.

- Trống rỗng vào lúc này?

Chỉ trống rỗng thôi. Chẳng có gì. Em không quan tâm điều gì nữa.

- Về?

Hãy khiến cô ấy kể với thầy đi. Hãy tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng hãy làm cho cô ấy nói với thầy.

Về bất cứ điều gì. Trường học. Bản thân em. Mọi người trong trường.

- Các bạn của em thế nào?

Thầy sẽ có một định nghĩa về "những người bạn" nếu thầy muốn một câu trả lời cho câu hỏi ấy.

- Đừng nói với thầy là em không có bạn bè nhé, Hannah. Thầy thấy các em trong hành lang.

Một cách nghiêm túc đấy ạ, em cần một định nghĩa. Làm thế nào thầy biết một người bạn nó ra làm sao?

- Ai đó em có thể tìm đến khi...

Vậy là thầy chẳng có định nghĩa nào cả. Đó là lý do vì sao em ở đây, đúng không? Em tìm đến thầy.

- Đúng vậy. Em ở đây. Và thầy vui là em ở đây, Hannah ạ.

Tôi bò ngang qua tầng thứ hai và quỳ bên cạnh một lối mở qua những chấn song. Một lối đủ lớn cho mọi người bò qua để đến chỗ cái cầu trượt.

Thầy không biết việc ấn định cuộc gặp mặt này khó khăn đến thế nào đâu. - Lịch làm việc của thầy khá trống trong tuần này.

Không phải là khó khăn với lịch làm việc. Là sự khó khăn để khiến em có mặt ở đây.

Ánh trăng ánh lên cái cầu trượt kim loại trơn nhẵn. Tôi có thể tưởng tượng thấy Hannah ở đây, khoảng hai năm về trước, đang chống tay đẩy người ra phía trước và trượt xuống.

Trượt xuống mãi.

- Một lần nữa, thầy mừng rằng em đã ở đây, Hannah ạ. Vậy hãy nói cho thầy biết, khi em rời khỏi văn phòng này, em muốn mọi chuyện khác đi như thế nào đối với em?

Ý thầy là, thầy có thể giúp đỡ như thế nào ấy ạ? - Phải.

Em cho là em... em không biết. Em không chắc về điều em đang mong đợi.

- Thế thì, em cần điều gì ngay lúc này mà em đang không đạt được? Hãy bắt đầu từ đó.

Em cần nó ngừng lại.

- Em cần cái gì ngừng lại?

Em cần mọi thứ ngừng lại. Mọi người. Cuộc sống.

Tôi đẩy người mình ngược lại ra xa khỏi chiếc cầu trượt.

- Hannah, em có biết, mình vừa mới nói gì không?

Cô ấy biết điều cô ấy nói, thầy Porter ạ. Cô ấy muốn thầy nhận thấy điều cô ấy đã nói và giúp cô ấy.

- Em đã nói em muốn cuộc sống ngừng lại, Hannah ạ. Cuộc sống của em ư?

Không có hồi đáp.

- Có phải đó là điều em định nói không, Hannah? Đó là những lời rất nghiêm trọng đấy, em biết chứ?

Cô ấy biết rõ từng lời nói ra từ miệng cô ấy, thầy Porter ạ. Cô ấy biết chúng là những lời nghiêm túc. Hãy làm gì đó đi!

Em biết. Chúng là như thế. Em xin lỗi.

Đừng xin lỗi. Hãy nói chuyện với thầy ấy đi!

Em không muốn cuộc đời mình chấm dứt. Vì thế mà em ở đây.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra, Hannah? Làm sao mà chúng ta đi đến mức này?

Chúng ta ạ? Hay là làm sao mà em đến mức này ấy ạ?

- Em, Hannah ạ. Làm sao em lại có quan điểm như thế này? Tôi biết em không thể tóm tắt mọi sự việc lại. Nó là hệ quả của một quả bóng tuyết phải không, tôi đúng chứ?

Đúng rồi. Hệ quả của quả bóng tuyết. Đó là cách mà cô ấy vẫn gọi nó.

- Nó là một điều ở trên những thứ khác. Nó quá nhiều, đúng chứ? Nó quá khó nhọc.

- Cuộc sống á?

Một khoảng ngừng khác.

Tôi với tay nắm lấy chân song bên ngoài cái tên lửa và đu người lên. Bàn tay quấn băng của tôi nhói đau. Nó nhói lên khi nâng trọng lượng cơ thể của tôi lên trên đó, nhưng tôi không quan tâm.

- Đây. Hãy cầm lấy cái này. Toàn bộ hộp khăn giấy này dành cho em. Chưa bao giờ được dùng cả.

Một tiếng cười. Thầy đã làm cô ấy cười!

Cảm ơn thầy.

- Hãy nói về trường học, Hannah. Vậy thầy có thể nắm được vài ý nghĩ về việc làm thế nào mà chúng ta. Thầy xin lỗi, làm thế nào mà em lại có quan điểm này.

Được ạ.

Tôi bắt đầu leo lên tầng trên cùng.

- Khi em nghĩ về trường học, điều gì xuất hiện đầu tiên trong ý nghĩ? Việc học ạ, em nghĩ thế.

- Được thật tốt khi nghe nói thế.

Em thật trẻ con.

Giờ thì thầy Porter cười.

Đúng là em học ở đây, nhưng đó không phải là ý nghĩa của trường học đối với em.

- Vậy nó có nghĩa là gì với em?

Một địa điểm. Chỉ là một địa điểm đầy nhóc người mà em phải ở cùng theo yêu cầu.

Tôi đã ngồi trên tầng cao nhất.

- Và điều đó khó khăn đối với em à? Có nhiều lúc.

- Với những người nhất định, hay với mọi người nói chung? Với những người nhất định. Nhưng cũng... mọi người.

- Em có thể cụ thể hơn một chút không?

Tôi len vào phía trong cái bệ và dựa người vào cái tay lái bằng kim loại. Phía trên hàng cây, nửa vầng trăng sáng vằng vặc soi tỏ cả tầm nhìn.

Nó khó khăn bởi vì em không biết ai sẽ... thầy biết đấy tóm lấy em tiếp theo. Hay bằng cách nào.

- Em có ý gì, "tóm" em ư?

Không giống một âm mưu hay bất cứ cái gì. Nhưng có cảm giác như em không bao giờ biết được khi nào một cái gì đó sẽ nhảy vọt ra từ góc tối của xưởng mộc.

- Và tóm lấy em?

Em biết nó nghe thật ngớ ngẩn. - Thế thì hãy giải thích xem.

Thật khó để giải thích được trừ phi thầy đã nghe thấy một vài trong số những tin đồn về em.

- Thầy chưa nghe nói. Các giáo viên, đặc biệt là một giáo viên làm thêm ngoài giờ như một cố vấn, có xu hướng ở ngoài lề những chuyện tán phét của học viên. Nhưng điều đó không có nghĩa là các thầy không có những chuyện ngồi lê đôi mách của riêng các thầy cô.

Về thầy ấy ạ? Thầy cười.

- Còn tùy. Em đã nghe được chuyện gì?

Chẳng có gì cả. Em chỉ đùa thôi.

- Nhưng em sẽ nói với tôi nếu em nghe thấy bất cứ điều gì nhé. Em hứa.

Xin đừng đùa, thầy Porter. Hãy giúp cô ấy. Hãy đưa cô ấy quay lại. Xin thầy.

Lần cuối cùng một tin đồn... được tung ra là khi nào?

Thầy xem, đó là nó. Không phải tất cả trong số đó đều là tin đồn. - Được rồi.

Không. Thầy nghe này... Làm ơn hãy nghe.

Nhiều năm trước em đã được bầu chọn... thầy biết chứ, ở một trong những cuộc thăm dò dư luận đó. Thật ra, không thật sự là một cuộc bầu chọn, nhưng nó là ý tưởng ngu ngốc của một ai đó về một cái danh sách. Thứ đẹp nhất và xấu nhất.

Ông thầy không đáp lời. Thầy ấy đã thấy nó sao? Thầy ấy có hiểu điều cô ấy đang nói không?

Và mọi người vẫn đang phản ứng lại việc đó kể từ hồi ấy đến giờ.

- Lần cuối cùng là khi nào?

Tôi nghe tiếng cô ấy kéo một cái khăn giấy ra khỏi hộp.

Gần đây. Trong một bữa tiệc. Em thề, một trong những đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời em.

- Vì một tin đồn?

Còn nhiều hơn là một lời đồn thổi. Nhưng một phần thì đúng như vậy.

- Thầy có thể hỏi chuyện gì xảy ra vào bữa tiệc ấy không?

Nó không hẳn là xảy ra trong suốt bữa tiệc. Nó xảy ra sau đó.

- Được rồi, Hannah, chúng ta có thể chơi trò "Mười hai câu hỏi" không?

Gì ạ?

- Đôi khi thật khó để mọi người cởi mở hết, thậm chí là với một cố vấn nơi mà mọi chuyện sẽ được bảo mật nghiêm ngặt.

Được ạ.

- Vậy, chúng ta có thể chơi trò "Mười hai câu hỏi" chứ? Vâng.

- Trong bữa tiệc mà em đề cập đến, chúng ta đang nói về một chàng trai đúng không?

Vâng. Nhưng một lần nữa, chuyện đó không phải là trong cả bữa tiệc.

- Thầy hiểu điều đó. Nhưng chúng ta cần phải bắt đầu ở đâu đó. Được ạ.

Thầy ấy thốt ra những lời đó một cách sâu sắc.

Thầy sẽ không phán xét em, Hannah ạ, nhưng cho dù là điều gì đã xảy ra đêm hôm đó thì em cũng cảm thấy hối hận phải không?

Vâng.

Tôi đứng lên và bước ra bên ngoài những chấn song của mô hình tên lửa.

Vòng hai tay quanh hai chấn song tôi đưa mặt vào khoảng trống giữa chúng.

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra với cậu trai đó - và em có thể hoàn toàn hành thật với tôi, Hannah ạ - có chuyện gì xảy ra mà có thể coi là phạm pháp không?

Ý thầy là cưỡng bức ạ? Không. Em không nghĩ vậy.

- Tại sao em lại không biết? Bởi vì có những hoàn cảnh.

- Rượu ư?

Có lẽ nhưng không phải với em.

- Ma túy?

Không, chỉ là nhiều yếu tố tình huống thôi.

- Em đang nghĩ đến việc quy trách nhiệm phải không? Không. Em... không.

Tôi hít vào một hơi đầy.

- Thế thì những lựa chọn của em là gì? Em không biết.

Hãy nói với cô ấy, thầy Porter. Hãy nói với cô ấy về các quyền lựa chọn của cô ấy.

- Chúng ta có thể làm gì để cùng nhau giải quyết vấn đề này hả Hannah?

Không gì cả. Nó kết thúc rồi.

- Một số điều cần phải làm, Hannah ạ. Một số điều cần làm để thay đổi cho em.

Em biết. Nhưng quyền lựa chọn của em là gì? Em cần thầy nói cho em biết. - À, nếu em có thể quy kết trách nhiệm thì em có hai lựa chọn.

- Gì ạ? Chúng là gì ạ?

Giọng cô ấy nghe đầy hy vọng. Cô ấy đang đặt quá nhiều hy vọng vào những câu trả lời của thầy.

- Một, em có thể đối mặt với cậu ta. Chúng ta có thể gọi cậu ta tới đây để thảo luận về những gì đã xảy ra ở bữa tiệc ấy. Thầy có thể gọi cả hai em ra ngoài...

Thầy đã nói là có hai khả năng lựa chọn.

- Hoặc hai là thầy sẽ không cố dậm chân tại đây, Hannah ạ, nhưng em có thể đi.

Ý thầy là không làm gì cả ư?

Tôi nắm chặt lấy những chấn song và nhắm nghiền mắt lại.

- Đó là một lựa chọn và đó là tất cả những gì chúng ta đang nói chuyện. Hãy xem, đã có chuyện gì đó xảy ra, Hannah ạ. Thầy tin em. Nhưng nếu em không quy kết trách nhiễm và em không muốn đối mặt với cậu ta, em cần phải cân nhắc đến khả năng xa hơn.

Và nếu điều đó không như thế thì sao? Sau đó thì sao nữa? Bởi vì đoán xem nào, thầy Porter, cô ấy sẽ không làm điều đó.

Tiến xa hơn ư?

- Cậu ấy học cùng lớp em à, Hannah? Anh ta học năm cuối.

- Vậy cậu ta sẽ ra trường vào năm tới. Thầy muốn em tiến xa hơn.

Nó không phải là một câu hỏi, thầy Porter ạ. Đừng cho nó là một câu hỏi. Cô ấy đang suy nghĩ và nói ra ý nghĩ của mình. Đó không phải là một lựa chọn bởi vì cô ấy không thể thực hiện được. Hãy nói với cô ấy là thầy sẽ giúp cô ấy đi.

Có tiếng sột soạt.

Cảm ơn thầy, thầy Porter.

Không!

- Hannah. Đợi đã. Em không cần phải rời khỏi đây.

Tôi gào lên qua những chấn song. Bên trên những ngọn cây. "Không!"

Em nghĩ là em đã xong việc ở đây. Đừng để cô ấy đi.

Em đã có cái em đến tìm.

- Thầy nghĩ vẫn còn nhiều điều chúng ta có thể nói chuyện, Hannah ạ.

Không, em nghĩ là chúng ta đã làm rõ rồi. Em cần phải tiếp tục và kết thúc nó.

- Không kết thúc nó, Hannah ạ. Đôi khi chẳng còn lại gì cả ngoài việc tiếp tục.

Đừng để cô ấy rời khỏi căn phòng đó*! Thầy nói đúng. Em biết.*

- Hannah, thầy không hiểu vì sao em lại vội vàng đi như vậy.

Bởi vì em cần phải làm quen với nhiều thứ, thầy Porter ạ. Nếu như không có gì thay đổi thì tốt hơn là em nên quen với nó, đúng không ạ?

- *Hannah, em đang nói gì vậy?* Cánh cửa kêu lách cách.

- *Hannah, đợi đã.*

Một tiếng lạch cạch khác. Bây giờ là tiếng kéo khóa Velcro. Những bước chân. Đang tăng tốc. Tôi đang đi xuống tiền sảnh.

Giọng cô ấy to và rõ ràng hơn.

Cánh cửa của thầy đã đóng lại sau lưng tôi. Nó vẫn đóng.

Ngưng.

Thầy ấy không đuổi theo tôi.

Tôi ép mặt mình thật mạnh vào những chấn song. Chúng giống như một cái kìm càng thít chặt vào xương sọ hơn khi tôi ấn đầu vào.

Thầy ấy để tôi đi.

Một điểm phía sau lông mi của tôi nhoi nhói đau, một nhịp đập thật mạnh, nhưng tôi không chạm hay chà xát chỗ ấy. Tôi để nó đập thình thịch.

Tôi nghĩ tôi đã thể hiện rõ ràng về bản thân mình, nhưng không có ai bước lên ngăn tôi lại cả.

Còn ai nữa hả Hannah? Bố mẹ cậu ư? Mình ư? Cậu không hề thể hiện rõ ràng với mình.

Rất nhiều người trong các cậu đã quan tâm, chỉ vừa đủ. Và đó... đó là điều tôi cần khám phá.

Nhưng mình không biết cậu đang phải trải qua điều gì khi ấy, Hannah ạ. *Và tôi đã tìm ra.*

Những bước chân tiếp tục. Nhanh hơn.

Và tôi xin lỗi.

Tiếng máy ghi âm tắt.

Ép chặt khuôn mặt vào những song cửa, tôi bắt đầu khóc. Nếu có bất kỳ ai đang đi bộ ngang qua công viên này, tôi biết họ có thể nghe thấy tiếng tôi. Nhưng tôi không quan tâm liệu họ có nghe thấy tôi không bởi vì tôi không thể tin tôi vừa nghe thấy những lời cuối cùng mà tôi sẽ không bao giờ còn nghe thấy được từ Hannah Baker nữa.

"Mình xin lỗi." Một lần nữa lại là những lời ấy. Và giờ đây, bất cứ lúc nào có ai đó nói xin lỗi, tôi sẽ nghĩ đến cô ấy.

Nhưng một vài người trong chúng tôi sẽ không sẵn sàng để đáp lại những lời này. Một số người sẽ tức giận với Hannah vì đã tự sát và đổ lỗi cho những người khác.

Tôi đã có thể giúp cô ấy nếu chỉ cần cô ấy để tôi làm thế. Tôi sẽ giúp cô ấy bởi vì tôi muốn cô ấy tiếp tục sống.

Cuộn băng rung rung trong cái Walkman khi nó đến điểm kết thúc của vòng băng.

Băng 7: Mặt B

Cuộn băng kêu lách cách và tiếp tục chạy.

Không có giọng nói của cô ấy, tiếng vo vo tĩnh lặng nhẹ nhàng đó đã luôn làm nền cho những lời cô ấy nói. Suốt bảy cuộn băng và mười ba câu chuyện, giọng nói của cô ấy được giữ ở một khoảng cách mong manh nhờ tiếng vo vo đều đặn này làm nền.

Tôi để cho âm thanh này gội rửa mình trong khi tiếp tục nắm chặt những chấn song và nhắm mắt. Ánh trăng biến mất. Những ngọn cây đu đưa biến mất. Cơn gió nhẹ mơn trớn da thịt tôi, làm dịu đi vết thương trên những ngón tay, âm thanh của cuộn băng cuốn từ trục cuốn này sang trục cuốn kia, gợi tôi nhớ lại mọi thứ tôi đã nghe ngày hôm nay.

Hơi thở của tôi bắt đầu chậm lại. Sự căng thẳng trong những cơ bắp bắt đầu giãn ra.

Và rồi, một tiếng TÁCH trong tai nghe. Một hơi thở chậm rãi. Tôi mở mắt nhìn ánh trăng sáng rõ. Và Hannah, với giọng nói ấm áp.

Cảm ơn.

Ngày Hôm Sau Sau Khi Gửi Đi Những Cuộn Băng

Tôi đấu tranh với các cơ bắp trong cơ thể mình, chúng đang năn nỉ tôi gục ngã, đang năn nỉ tôi không đến trường nữa mà đến bất cứ nơi nào khác để trốn đi cho tới ngày mai. Nhưng mỗi khi tôi quay nhìn lại, hiện thực vẫn còn đó, rốt cuộc tôi cần phải đối diện với những người có mặt trong các cuộn băng ấy.

Tôi tới cổng ra vào để đến bãi đậu xe. Một dãy trường xuân với một phiến đá rộng bản được khắc dòng chữ chào mừng chúng tôi quay lại trường học. LƯU NIỆM CỦA LỚP HỌC '93. Tôi đã đi qua phiến đá này biết bao lần trong suốt ba năm qua, nhưng chưa một lần nào vào bãi để xe khi nó chật cứng như thế này. Chưa một lần, bởi vì tôi chưa bao giờ đi học muộn cả.

Cho tới ngày hôm nay. Vì hai lý do.

Thứ nhất: Tôi đã phải đợi bên ngoài cửa bưu điện. Đợi nó mở ra để tôi có thể gửi chiếc hộp giày đựng đầy những cuộn băng ghi âm. Tôi đã dùng một cái túi giấy màu nâu và một cuộn giấy bao bì để bọc nó lại, tiện thể quên điền địa chỉ gửi lại của mình. Rồi tôi gửi cái bưu kiện ấy đến cho Jenny Kurtz, thay đổi cách cô ta sẽ nhìn cuộc đời, cách cô ta sẽ nhìn thế giới này, mãi mãi.

Và thứ hai: Thầy Porter. Nếu tôi ngồi đó trong tiết học đầu tiên, với ông thầy đang viết bảng hoặc đứng đằng sau bục giảng thì nơi duy nhất tôi có thể tưởng tượng mình đang nhìn chỉ có thể là vị trí giữa phòng học này, một chiếc bàn nằm bên phía tay trái.

Chiếc bàn để trống của Hannah Baker.

Mọi người nhìn chằm chằm vào bàn của cô ấy mỗi ngày. Nhưng với tôi, hôm nay có sự khác biệt hoàn toàn với ngày hôm qua, khác một cách sâu sắc. Bởi vậy tôi sẽ dành thời gian của mình ở chỗ tủ để đồ hay trong phòng vệ sinh. Hoặc lang thang qua các dãy hành lang lớp học.

Tôi men theo lối đi bộ dẫn ra mé ngoài bãi để xe của trường. Từ đó đi ngang qua bãi cỏ phía trước, qua cánh cửa kính đôi của toà nhà chính. Và cảm giác thật khác lạ, gần như là sự đau buồn, khi tôi đi bộ qua những hành lang vắng vẻ. Mỗi bước chân tôi đi phát ra những âm thanh thật cô độc.

Đằng sau chỗ trưng bày kỷ vật lưu niệm là năm dãy tủ để đồ, văn phòng và nhà vệ sinh ở phía đối diện. Tôi thấy có vài học sinh khác cũng đi muộn, họ đang loay hoay thu gom sách vở trong tủ.

Tôi đến ngăn tủ của mình, tựa trán vào cánh cửa tủ bằng kim loại mát lạnh và nghỉ ngơi. Tôi tập trung vào hai vai và co, thư giãn các cơ bắp ở những chỗ đó. Tôi cũng tập trung vào hơi thở của mình để làm cho nó chậm dần lại. Rồi tôi kết hợp đếm nhẩm quay đĩa số điện thoại đến năm. Sau đó về bốn, rồi đến ba, hai.

Đã bao nhiêu lần tôi đứng ở đây, thầm nghĩ rằng tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội với Hannah Baker nữa.

Tôi không biết cô ấy cảm thấy thế nào về mình. Không biết cô ấy thực sự là ai. Thay vào đó, tôi lại tin những điều người khác nói về cô ấy. Và tôi đã sợ những gì họ có thể nói về tôi nếu họ biết tôi thích cô ấy.

Tôi lại nhẩm xoay đĩa quay số. Năm. Bốn.

Ba.

Hai.

Sau bữa tiệc, khi Hannah vẫn còn sống, đã bao lần tôi đứng ở đây, nghĩ về cơ hội của tôi với cô ấy đã chấm hết nhỉ? Nghĩ rằng tôi đã nói hoặc làm điều gì đó sai lầm. Quá lo sợ việc phải nói chuyện với cô ấy một lần nữa. Quá lo sợ để dám thử làm điều đó.

Và rồi, khi cô ấy chết, những cơ hội ấy biến mất mãi mãi.

Tất cả bắt đầu từ vài tuần trước, khi một tấm bản đồ được luồn qua khe tủ để đồ của tôi.

Tôi băn khoăn cái gì đang nằm trong ngăn tủ của Hannah lúc này. Nó có trống rỗng không? Nhân

viên quét dọn có đóng gói mọi thứ vào một cái hộp và vứt chúng vào trong kho xép để đợi bố mẹ cô ấy quay lại không? Hay ngăn tủ của cô ấy vẫn còn nguyên chưa bị động tới, y nguyên như khi cô ấy bỏ lại nó?

Trán vẫn ép vào cửa tủ kim loại, tôi quay đầu lại vừa đủ để nhìn vào dãy hành lang gần nhất, hướng tới phía cánh cửa luôn để mở cho tới tiết đầu tiên. Văn phòng của thầy Porter.

Ở ngay đó, bên ngoài cánh cửa, là nơi tôi nhìn thấy Hannah Baker còn sống lần cuối cùng.

Tôi nhắm mắt lại.

Tôi sẽ gặp ai ngày hôm nay đây? Ngoài tôi ra, còn tám người nữa ở trường học này đã nghe những cuộn băng ấy. Hôm nay, tám người bọn họ đang chờ đợi để thấy tác động của những cuộn băng đó với tôi. Và trong một tuần tới hay đại loại thế, khi những cuộn băng của cô ấy được chuyển tiếp, tôi cũng sẽ làm như thế với những người còn lại.

Phía xa, bị bóp nghẹt bởi những bức tường của lớp học, vọng lại một giọng nói quen thuộc. Tôi từ từ mở mắt ra. Nhưng giọng nói này sẽ không bao giờ còn có vẻ thân thiện nữa.

"Tôi cần ai đó mang thứ này đến văn phòng phía trước hộ tôi."

Giọng thầy Porter vọng xuống hành lang tới chỗ tôi đứng. Những thớ thịt trên vai tôi cứng lại, nặng trĩu và tôi đập bàn tay đang nắm chặt vào ngăn tủ.

Một cái ghế kêu kin kít, tiếp sau là tiếng những bước chân rời khỏi lớp của thầy. Đầu gối tôi như sắp sửa quỵ xuống, chờ đợi cậu học sinh đó nhìn thấy tôi và hỏi lý do tại sao tôi không ở trong lớp học.

Từ một dãy tủ đựng đồ phía trước, có ai đó đang đóng một cánh cửa tủ lại.

Vừa bước ra khỏi lớp của thầy Porter, Steve Oliver gật đầu về phía tôi và mỉm cười. Học sinh ở chỗ ngăn tủ để đồ phía kia đi vòng qua góc quanh hành lang và gần như đâm sầm vào Steve.

Cô thì thầm: "Tôi xin lỗi", rồi đi vòng qua cậu ta để đi tiếp.

Steve nhìn xuống cô ta nhưng không trả lời, vẫn giữ nhịp bước đi, tiến đến gần chỗ tôi. "Ổn mà, Clay!", cậu bạn nói. Sau đó cậu cười tươi: "Có người đi học muộn hả?".

Cách cậu một quãng xa, trong hành lang, cô gái đi đến chỗ rẽ ngoặt. Đó là Skye.

Gáy tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Cô ấy nhìn tôi và tôi bắt được cái nhìn bất động ấy trong vài bước chân ở chỗ rẽ, rồi cô ấy đi tiếp.

Steve đang đi tới gần hơn, nhưng tôi không nhìn cậu ta. Tôi bước đi để tránh sang một bên. "Nói chuyện với mình sau nhé", tôi nói.

Tối qua, trên chiếc xe bus đó, tôi đã bỏ đi mà không nói chuyện với Skye.

Tôi muốn nói chuyện với cô ấy tôi đã cố nhưng tôi đã để lỡ mất cuộc nói chuyện. Nhiều năm nay, cô ấy đã học cách tránh né người khác. Tất cả mọi người.

Tôi bước xa khỏi ngăn tủ của mình và nhìn cô ấy tiếp tục đi xuôi dọc hành lang.

Tôi muốn nói gì đó, gọi tên cô ấy, nhưng cổ họng tôi se thắt lại

Một phần trong tôi muốn phớt lờ hiện thực trước mắt, bỏ qua và tiếp tục chuyện của mình, lang

thang làm bất cứ điều gì đợi cho tới tiết thứ hai.

Nhưng Skye đang bước đi trên cùng một cái hành lang nơi tôi đã nhìn thấy Hannah biến mất hai tuần lễ trước. Vào ngày hôm ấy, Hannah đã biến mất vào đám đông học sinh, để cho những cuốn băng nói lời chào vĩnh biệt. Nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân của Skye Miller, âm thanh càng ngày càng yếu đi khi cô ấy xa dần.

Và tôi bắt đầu bước, đuổi theo cô ấy.

Tôi lướt qua cánh cửa để mở cửa lớp thầy Porter và trong một cái liếc vội vàng, tôi thu được vào tầm mắt nhiều hình ảnh hơn mong đợi. Chiếc bàn trống gần trung tâm lớp học. Nó đã để trống suốt hai tuần qua và sẽ trống đến hết cả năm học này. Còn một chiếc bàn khác, bàn của tôi, bỏ trống trong một ngày. Một loạt những khuôn mặt quay ra hướng về phía tôi. Họ nhận ra tôi, nhưng họ không nhìn thấy hết mọi thứ. Và kia là thầy Porter, ông đang quay mặt ra hướng khác, nhưng đang bắt đầu ngoảnh lại.

Một cơn lũ những cảm xúc dồn dập đổ ập vào tôi. Đau đớn và giận dữ. Buồn khổ và nuối tiếc. Nhưng một cảm xúc đáng ngạc nhiên hơn cả, đó là hy vọng.

Tôi tiếp tục bước nhanh.

Tiếng chân Skye ngày càng nghe rõ hơn. Càng đến gần cô ấy, bước chân tôi càng nhanh hơn và tôi càng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Cảm giác se thắt nơi cổ họng bắt đầu giãn ra.

Hai bước nữa là đuổi kịp cô ấy, tôi cất tiếng gọi tên cô bạn.

"Skye."

HẾT